

MISSIO

POSOLSTVÁ BOŽSKÉHO SRDCA JEŽIŠOVHO - UMUČENIE
MODLITBY, POBOŽNOSTI A SVĚTÁ OMŠA K BOŽSKÉMU SRDCU JEŽIŠOVU
KRÍŽOVÁ CESTA, KORUNKA PROZRETELNOSTI
MATKA USTAVIČNEJ POMOCI, UTRPENIA PANNY MÁRIE
ŽIVOTOPIS SVĚTÉHO MAXIMILIÁNA KOLBEHO
PÁPEŽI 17. STOROČIA
TRADIČNÉ SVĚTÉ OMŠE OD 2. NEDELE UMUČENIA PO SVIATOK BOŽIEHO TELA
NEPRIKÁZANÉ SVIATKY V TRADIČNOM DUCHU
NEKATOLÍCKE VPLYVY V KATOLÍCKEJ CIRKVI
BIBLICKÉ DEJINY Z OBDOBIA VEĽKÉHO PÔSTU A PO ŇOM
MODLITBY A NÁBOŽNÉ PIESNE

Modlitba zasvätenia sa
Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie

Mária, Matka moja, zasväčujem sa Tvojmu Nepoškvrnenému Srdcu v živote i v smrti, aby ma chránilo od každej záhuby duše i tela. Viem, Matka, že tí, ktorých ochraňuješ sú v bezpečí, a preto sa odovzdávam Tvojmu Srdcu s úplnou dôverou pre čas i pre večnosť. Amen.

Modlitba Panny Márie z Fatimy

Ó, Ježišu, odpusť nám naše hriechy, zachráň nás od pekelného ohňa prived' do neba všetky duše, najmä tie, ktoré najviac potrebujú Tvoje milosrdenstvo.

Obeta za hriešnikov: *Ó, Ježišu, toto je z lásky k Tebe, za obrátenie hriešnikov a na nápravu hriechov vykonaných proti Máriinmu Nepoškvrnenému Srdcu.*

Modlitby anjela z Fatimy

Môj Bože, verím v Teba, klaniam sa Ti, dúfam v Teba a milujem Ťa! Prosím Ťa o odpustenie pre všetkých, ktorí v Teba neveria, neklaňajú sa Ti, nedúfajú v Teba a nemilujú Ťa.

Najsvätejšia Trojica, Otec, Syn a Duch Svätý, hlboko sa Ti klaniam a obetujem Ti najdrahšie Telo a Krv, dušu a Božstvo Ježiša Krista, prítomného vo všetkých svätostánkoch sveta ako nápravu všetkých urážok, svätokrádeží a ľahostajností, ktorými je On sám zraňovaný. A skrze nekonečné zásluhy Jeho Najsvätejšieho Srdca a Nepoškvrneného Srdca Panny Márie Ťa presím za obrátenie všetkých úbohých hriešnikov.

Pane Ježišu Kriste, uznávam Ťa za Kráľa sveta. Všetko, čo bolo stvorené, pre Teba bolo stvorené. Rob teda so mnou podľa svojho práva! Obnovujem svoj krstný sľub a odriekam sa zlého ducha i všetkej pýchy jeho i všetkých skutkov jeho a sľubujem, že budem žiť ako príkladný/á kresťan/ka. Obzvlášť sa zaväzujem, že vynaložím všetko, aby som právam Boha a Tvojej svätej Cirkvi dopomohol/a k víťazstvu.

Božské Srdce Ježišovo, obetujem Ti svoje úbohé skutky tým úmyslom, aby všetky srdcia uznali Tvoje sväté kráľovstvo a tak sa upevnila vláda Tvojho pokoja na celom svete.

Amen.

Obsah

Obsah	3
Informácie	3
Posolstvá Najsvätejšieho Srdca Ježišovho	4
Novinky	32
Dôstojné slová	33
Pápeži 17. storočia	36
Utrpenia Panny Márie	47
Matka ustavičnej pomoci	48
Tradičné sväté omše od 2. nedele umučenia po sviatok Božieho Tela	50
Neprikázané sviatky v tradičnom duchu	58
Svätá omša o Najsvätejšom Srdci Ježišovom	59
Chceli zničiť Pannu Máriu - zničili seba!	65
Nekatolícke vplyvy v katolíckej Cirkvi	66
Krížová cesta	84
Biblické dejiny - Týždeň vykúpenia	89
Biblické dejiny - Oslávenie Ježišovo	103
Biblické dejiny - Božie kráľovstvo na zemi	108
Piesne počas slávností a sviatkov	110

Informácie

Modlitba ku Kristovi Kráľovi: možno získať **plnomocné odpustky raz denne** pri obvyklých podmienkach: svätá spoveď, sväté prijímanie, návšteva kostola s modlitbou na úmysel Svätého Otca. (Pápež Pius XI., 21. 2. 1923)

Misijný časopis je zadarmo, lebo mám záujem, aby si ho prečítal každý, kto chce. Ak by ste ma chceli finančne podporiť, môžete tu: **SK97 8330 0000 0022 0304 8185**
Do **poznámky** uveďte: **Missio** <https://sanctumvitae.sk> (nová url adresa)

Časopis Missio bude od roku **2026** vychádzať sporadicky.

Siete: **Telegram** · **Facebook** (misijný obsah); <https://bio.link/creativesuzi33>

Myšlienky z knihy **Cesta** podľa svätého **Josemaría Escrivá de Balaguer** nájdete na sociálnych sieťach (Facebook, Telegram, X, Threads) : <https://bio.link/creativesuzi33>

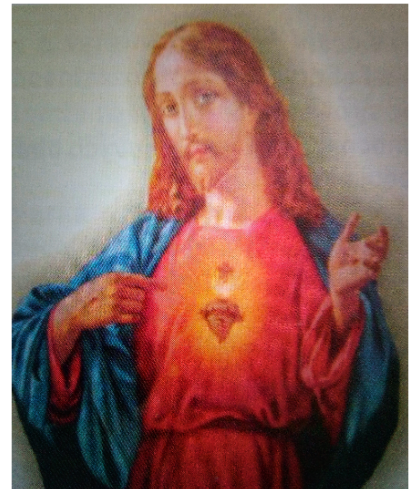
Obraz Panny Márie, Matky ustavičnej pomoci nájdete na konci časopisu **Missio**, ak by ste si ho chceli **vytlačiť a zarámoviť**.

Posolstvá Najsvätejšieho Srdca Ježišovho

"**Píš pre moje duše**," hovoril Pán Ježiš sestre Jozefíne takmer každý deň počas pôstneho obdobia v roku 1923. V tichu svojej cely sestra kľacia počúvala a zapisovala tieto Božské tajomstvá. Deň za dňom sa pred jej zrakom odvíjalo podivuhodné tajomstvo nášho vykúpenia a vtlačalo sa hlboko do jej srdca. V Piatok utrpenia Pána, 30. marca 1923, Pán Ježiš tieto posolstvá ukončil. V ten deň sa úzko podieľala na Jeho utrpení. Už v predošlý deň ho nasledovala z večeradla do Getsemanskej záhrady a zo súdnej siene do väzenia a potom na Kalváriu. Ku koncu dňa obdržala ako závet, čiže poslednú vôľu, toto jeho pranie:

"Jozefína, napíš, čo si počula. Prajem si, aby duše čítali, čo si napísala, aby sa tí, ktorí sú smädní, mohli občerstviť a hladní nasýtiť."

Pán Ježiš umýva nohy svojim apoštolom (22. februára 1923, milosrdenstvo a dôvera): Začnem tým, že ti vyjaviť myšlienky, ktoré naplňali moje srdce, keď som umýval nohy svojim apoštolom. Všimni si, že sa tu zhromaždilo všetkých dvanásť apoštolov, ani jeden nechýbal. Bol tam Ján, môj miláčik, bol tam aj Judáš, ktorý ma mal zakrátko vydať do rúk mojich nepriateľov. Povieť ti, prečo som ich chcel mať všetkých pospolu a prečo som začal s umývaním nôh. Zhromaždil som ich všetkých preto, lebo nadišla chvíľa predstaviť svetu moju Cirkev a ukázať mojim ovečkám, že všetky majú mať len jedného Pastiera. Mojm úmyslom tiež bolo ukázať dušiam, že svoje milosti neodopieram ani tým, ktorí sú v stave ťažkého hriechu a že ich neoddelujem od tých, ktorých obzvlášť milujem. Všetkých ich nesiem vo svojom srdci, aby každá duša mohla obsiahnuť pomoc, akú si vyžaduje jej stav. Aká veľká však bola moja bolesť, keď som v osobe môjho nešťastného učeníka Judáša videl zástup tých, ktorí napriek tomu, že sa často zhromažďovali pri mojich nohách a boli obmývaní mojou krvou, predsa smerovali k večnému zatrateniu! Rád by som týmto dušiam povedal, že by sa mi nemali vyhýbať,

Korunka Prozreteľnosti

Pred modlitbou si **vzbudíme úmysel**, že sa chceme pomocou Jeho milosti chrániť od **každého hriechu**:

"Pane Ježišu, zapálený láskou, nech sa nikdy proti Tebe neprehreším. Drahý, dobrý Ježiš, s pomocou Tvojej milosti Ťa nikdy nechcem uraziť, ani sa od Teba vzdialiť, pretože Ťa nadovšetko milujem."

Na začiatku a medzi desiatkami: **Sláva Otcu**

Na ruženci s 3 desiatkami: **Božia Prozreteľnosť Ježišovho Srdca, predchádzaj nás svojou pomocou.**

Na konci: **Sláva Otcu, 3x Božia Prozreteľnosť..., 1x Sláva Otcu**

Modlitba k úcte 33 rokov Ježišovho života a 5x Sláva Otcu k Jeho piatim ranám. (kardinál M. Fossati, 1944, s cirkevným schválením)

keď sú zaťažené hriechmi. Nikdy si nesmú myslieť, že pre ne už niet lieku a navždy stratili lásku, ktorú kedysi vlastnili... Nie, úbohé duše, Boh, ktorý za vás vylial všetku svoju krv, o vás takto nezmýšľa! Podťe ku mne všetky, nebojte sa, lebo ja vás všetky milujem. Obmyjem vás svojou krvou a budete belšie ako sneh. Všetky vaše viny ponorím do vody, v ktorej vás ja sám umyjem a nič nebude môcť vytrhnúť z môjho srdca lásku k vám.

Jozefína, nech je dnes tvoja duša uchvátená vrúcnou túžbou uvidieť duše, zvlášť duše hriešnikov, prichádzajúce očistiť sa vodou úprimného pokánia. Nech si osvoja zmýšľanie plné dôvery, a nie úzkosti, lebo ja som Boh milosrdný a vždy ochotný prijať ich do svojho srdca.

Večeradlo (25. februára 1923): Pokračujme v tajomstvách lásky. Vysvetlím tri dôvody, pre ktoré som pri Poslednej večeri umýval nohy svojich apoštolov. Na prvom mieste som tým chcel poučiť duše, aké musia byť čisté, keď ma prijímajú vo svätom prijímaní. Potom som chcel pripomenúť tým, ktorí upadli do hriechu, že vždy môžu znovu nadobudnúť svoju nevinnosť prostredníctvom sviatosti pokánia. Nohy svojich apoštolov som umyl vlastnými rukami, aby tí, ktorí sa zasvätili apoštolskej práci, nasledovali môj príklad a s pokorou a miernosťou zaobchádzali s hriešnikmi i so všetkými, ktorí sú zverení do ich starostlivosti. Prepásal som sa bielym plátnom, aby som tým naznačil, že apoštoli majú byť opásaní pásom odriekania a umŕtvovania. Chcel som ich tiež poučiť, že láska k blížnemu je vždy ochotná odpúšťať chyby iných, zakrývať ich, zmenšovať a nikdy ich neodhaľovať. A napokon, liatie vody na nohy mojich apoštolov naznačuje oduševnenie za spásu sveta, ktorým horelo moje srdce. Hodina vykúpenia sa blížila. Moje srdce už nemohlo dlhšie zadržiavať lásku, akou som miloval ľudí a zároveň som ich nechcel zanechať ako siroty. Preto, aby som im ukázal, ako vrúčne ich milujem a aby som mohol byť s nimi až do konca sveta, rozhodol som sa stať ich pokrmom, posilou, životom - ich všetkým. Kiežby som len mohol dať dušiam pocítiť tie city lásky, akými prekypovalo moje srdce pri Poslednej večeri, keď som

Hodina poklony na česť Najsvätejšieho Srdca Ježišovho

M: Božské Srdce, nemôžem bez hlbokého vnútorného pohnutia pohliadnuť na tajomstvo Tvojej lásky, ktoré sa nám ukazuje tu na oltári. Posvätná hrôza sa zmocňuje mojej duše, keď myslím na Teba "uprostred siedmich zlatých svietnikov, podobného Synovi človeka, odetého dlhým rúchom a na prsiach prepásaného zlatým pásom; hlava a vlasy biele ako sneh, oči ako ohnivý plameň, hlas podobný hukotu morských vôd; v pravici sedem hviezd a tvár ako slnce, keď svieti vo svojej sile."

Všetci: Srdce Ježišovo, najhodnejšie poklony, padám nábožne pred Tebou v najhlbšej poníženosti a klaniam sa Ti. Milujem Ťa a vrúčne prosím, aby mi Tvoja milosť svietila celý život a najmä v hodine mojej smrti. Chcel by som ustavične zotrvať pred Tvojou Najsvätejšou Sviatostou, aby som sa tu ako obeta lásky s Tebou spájal, ďakoval Ti a Tebe sa obetoval. Venujem a zasväcujem Ti svoje srdce so všetkými citmi a želim si, aby neustále horelo láskou k Tebe.

M: Želám si, aby som sa Ti poďakoval za všetky Tvoje dobrodenia, najmä za ustanovenie Najsvätejšej Sviatosti, a to s takými horúcimi citmi, s akými si ju založil. Vchádzam do Tvojho láskavého Srdca, ponáram sa v ňom s najčistejšími a najúprimnejšími citmi lásky.

ustanovil sviatosť svätej Sviatosti Oltárnej. Jediným pohľadom naprieč všetkými stáročiami som videl tie zástupy, ktoré budú prijímať moje telo a moju krv a všetko to dobro, ktoré tým bude spôsobené. Videl som toľké duše, v ktorých spolení s touto sviatosťou rozkvitol kvet panenstva. A mnoho iných ňou bolo rozničených k skutkom lásky a horlivosti. Koľko mučeníkov lásky som videl! Koľké duše, oslabené hriechom a náruživými vášňami, sa znovu vrátili k vernosti a opäť nadobudli duchovnú silu požívaním tohto chleba silných! Kto môže opísať city, ktoré zaplavovali moju dušu? Radosť, láska, nežnosť, ale aj žiaľ a horký smútok... Neskôr budem pokračovať, Jozefína. Teraz choď v pokoji. Poteš moje srdce a neboj sa, žriedlo mojej Krvi nie je vyčerpané a obmyje aj tvoju dušu.

Sviatosť Oltárna, svätá omša (2. marca 1923, sklamanie Najsvätejšieho Srdca Ježišovho): Píš pre moje duše. Chcem im povedať o veľkom zármutku, ktorým bolo naplnené moje srdce pri Poslednej večeri. Pomyslenie na všetkých tých, ktorým som sa mal stať spoločníkom a nebeským pokrmom, i na tých, ktorí sa až do skončenia sveta budú s klaňaním, uzmierovaním a láskou zhromažďovať okolo mňa, ma napíňalo blahom, to však nijako neumenšilo môj zármutok nad mnohými dušami, ktoré ma budú nechávať vo svätostánku opusteného, ba ani nebudú veriť v moju prítomnosť v tejto Sviatosti. Do koľkých srdc poškrvných hriechom budem musieť vchádzať a ako často toto zneučtenie môjho Tela a mojej Krvi bude slúžiť k ich večnému zatrateniu! Pred mojím zrakom sa striedali svätokrádeže, urážky a všetky nevýslovné ohavnosti, ktoré mali byť spáchané proti mne; tie dlhé hodiny, dni a noci, počas ktorých budem sám na oltári; to množstvo tých, ktorým bude volanie môjho srdca ľahostajné... Jozefína, nech myšlienky môjho Srdca vniknú hlboko do tvojho srdca! Jedine láska k dušiam ma robí väzňom v Najsvätejšej sviatosti. Som tam preto, aby všetci mohli prísť a nájsť útechu v najnežnejšom srdci najláskavejšieho Otca, najvernejšieho Priateľa, ktorý ich nikdy neopustí. Najsvätejšia Sviatosť Oltárna je kreativitou lásky. No ako málo duší opätuje túto lásku, ktorá sa pre ne dáva a stravuje! Prebývam medzi hriešnikmi, aby som mohol byť ich životom, lekárom i liekom proti chorobám skazenej prirodzenosti. No oni sa mi odplácajú ľahostajnosťou, urážkami a pohrdaním. Úbohí, poľutovaniahodní hriešnici, neodvracajte sa odo mňa! Vo dne v noci bdiem kvôli vám vo

Všetci: *Láska Tvojho Božského Srdca nech riadi všetky hnutia môjho Srdca; v spojení s nekonečnou láskou Tvojho Srdca želim si priniesť Tebe a Najsvätejšej Trojici všetku poklonu, vďaku a chválu, ktorá sa Ti vzdávala a bude vzdávať cez celú večnosť.*

M: *Pre súciti svojho Božského Srdca, buď milostivý mne, všetkých, ktorí sa odporúčali do mojich modlitieb alebo za ktorých som povinný sa modliť; umierajúcim, trpiacim dušiam v očistci, úbohým hriešnikom a zvlášť tým nešťastníkom, ktorí najtvrdšie odporujú Tvojmu volaniu, aby sa úprimne obrátili a Teba ako jediný predmet hodný ich lásky uznali a neprestajne milovali.*

Všetci: *Božské Srdce Ježišovo, nech sa Ti páči úkon môjho klaňania: dožič mi láskavo, o čo prosím, a nech spočíva na mne Tvoje milosrdenstvo. Mária, nepoškrvnená Panna, Tvoje Srdce je plné lásky k nám a ty všetko môžeš u svojho Syna. Vyžiadať teda mne a všetkým ľuďom milosť, aby sme v živote i vo smrti v otvorenom Srdci Ježišovom našli útechu a pokoj. Amen.*

svätostánku. Nič vám nebudem vyčítať. Nevrhнем vám do tváre vaše hriechy, ale zmyjem ich Krvou svojich rán. Nebojte sa, podťte ku mne. Keby ste len vedeli, ako veľmi vás milujem! Drahé duše, prečo ste voči mne také chladné a ľahostajné? Sú mi snád' vaše rodinné problémy, starosti a požiadavky vášho životného stavu neznáme? Nemôžete mi venovať aspoň niekoľko minút času, prísť ku mne a dosvedčiť mi tak svoju lásku a vďačnosť? Nenechávajte sa ustavične pohlcovať zbytočnými starosťami, prídťte radšej aspoň na chvíľu navštíviť, prijať a potešiť tohto vážna lásky. Keby ste boli telesne slabí a chorí, našli by ste si čas zájsť k lekárovi, aby vás uzdravil. Podťte k tomu, ktorý má moc dať silu a zdravie vašej duši a darujte almužnu lásky tomuto Božskému väžňovi, ktorý vás očakáva, volá a túži mať pri sebe. Toto som cítil, Jozefína, keď som sa chystal ustanoviť Najsvätejšiu Sviatosť.

Sviatosť Oltárna (7. marca 1923, nedocenené tajomstvo lásky): Píš dnes o mojej bolesti, ako bolo preniknuté moje Srdce, keď som poháňaný stravujúcim ohňom lásky vynášiel zázrak lásky, Najsvätejšiu Oltárnu Sviatosť. A keď som hľadel na duše, ktoré budú syténé týmto nebeským chlebom, nemohol som si nevšimnúť ľahostajnosť, ktorou ma veľa iných, zasvätených duší a kňazov, v tejto sviatosti zraní. Toľko bolo tých, ktorí mali chladnúť, pomaly upadnúť iba do zvyku, ba horšieho než zvyku, do únavy a krok za krokom do vlažnosti... Napriek tomu bdiem a čakám vo svätostánku na takúto dušu, dúfajúc, že príde a prijme ma, že sa so mnou porozpráva dôverne ako nevesta. Povie mi o svojich bolestiach, pokušeniach a utrpeniach a požiadá ma o radu, poprosí o milosti, ktoré potrebuje pre seba aj pre iných. Možno má niekoho, kto je od nej závislý, alebo má vo svojej rodine duše, ktoré sú v nebezpečenstve a ďaleko odo mňa. Pod', hovorím jej, pohovorme si o všetkom úplne slobodne a dôverne. Pamätaj na hriešnikov. Obetuj sa na uzmiernenie. Sľúb mi, že ma nenecháš osamoteného. Všimaj si tiež, či moje srdce nežiada od teba niečo, čím by si ho potešila... To je to,

Päť úkonov poklony

1. M: *Klaniam sa Ti, ó, Najsvätejšie Srdce Ježišovo, ktoré prebývaš plné lásky v Najsvätejšej Sviatosti Oltárnej. Ďakujeme Ti za nekonečnú dobrotu, s ktorou si ustanovil túto Božskú Sviatosť a pripravil nám v nej nebeskú hostinu, kde dávaš seba za pokrm.*

Všetci: *Poklony hodné Srdce môjho Ježiša, pritiaňni moju dušu k sebe a zapál' v nej oheň lásky, ktorým Ty horíš, a zväčšuj ho zo dňa na deň až do posledného okamihu môjho života.*

2. M: *Klaniam sa Ti, Najsvätejšie Srdce Ježišovo, ktoré si v prevelebnej Sviatosti Oltárnej prítomné s najvрейjšou túžbou spojiť ľudské srdcia so sebou a obohatiť ich milosťami, ktorých si nevyčerpatelným prameňom.*

Všetci: *Ďakujem Ti za nepochopiteľnú lásku, že si sa tak často spojilo v tejto Najsvätejšej Sviatosti s mojím srdcom. Prosím Ťa, nech sa uskutoční na mne Tvoje vrúcne želanie tým, že naplníš moju dušu nebeskými darmi.*

3. M: *Klaniam sa Ti, Najsvätejšie Srdce Ježišovo, v prevelebnej Sviatosti Oltárnej. Ach, mnoho nevďačných ľudí sa ti tu neklania! Mnohí neveria v Tvoju skutočnú prítomnosť.*

Všetci: *V náhradu za tieto urážky prichádzam s hlbokou úctou k Tebe, aby som Ťa zveleboval a vyznal svoju vieru, že si v tejto Presvätej Sviatosti skutočne, opravdive a podstatne prítomný. V spojení so všetkými katolíckymi kresťanmi klaniam sa Ti a prosím Ťa, aby si osvietil toľkých nešťastných, ktorí sú vo tme bludu, aby poznali pravdu tejto prevznešenej Sviatosti.*

čo od duše očakávam. Ona je však po svätom prijímaní roztržitá, unavená či duchom neprítomná, jej myseľ je úplne zaujatá zamestnaním, rodinnými záležitosťami, známymi alebo svojím zdravím. Nevie, čo by mi povedala, je ľahostajná, znudená a túži po tom, aby už mohla odísť. Takto ma prijímaš, duša, ktorú som si vyvolil a po celú noc a nekonečnou trpezlivosťou a láskou opatroval? Túžil som vrúcne po jej príchode, aby som si pri nej odpočinul a mohol s ňou zdieľať jej starosti, pripravil som pre ňu nové milosti, ale ona ich nechce. Nevie, o čo by mala prosieť, nežiada ani radu, ani pomoc, iba sa sama sebe sťažuje bez toho, aby mi povedala aspoň slovíčko. Vyzerá to tak, že prišla iba zo zvyku, aby vykonala obyčajnú formalitu, či snáď preto, že jej ťažký hriech tomu nebránil. Nie je to však láska, ani úprimná túžba po úzkom spojení so mnou, ktorá ju ku mne priviedla. Ach, tá duša nemá nežnú lásku, akú som u nej túžil nájsť! Najsvätejšia Sviatosť je kreativitou lásky. Je životom a silou duší, liekom proti každej chybe, posilou na prechod zo života časného do života večného. V nej duše hriešnikov opäť nadobúdajú život, vlažné duše zdravie a radosť, horlivé duše dosahujú pokoj a naplnenie svojej túžby, sväte duše dostávajú kídla k vzletu k dokonalosti. Pre čisté duše je sladkým medom a najvyberanejším pokrmom. Bohu zasvätené duše v nej nájdu svoje útočisko, lásku a život. V nej budú hľadať a nachádzať dokonalý vzor toho posvätného zväzku, ktorý ich nerozlučne spája s ich nebeským Ženíchom.

V Getsemanskej záhrade (11. marca 1923, modlitba a obetovanie úzkosti): Jozefína, poď so mnou, pôjdeme do Getsemanskej záhrady. Ponor svoje srdce do pocitov horkosti a zármutku, ktorými bolo preplnené moje srdce. Po všetkom tom kázaní veľkým zástupom, po uzdravovaní chorých, po navracaní zraku slepým a kriesení mŕtvych - po troch rokoch, ktoré som strávil so svojimi apoštolmi, keď som ich vychovával a vštepoval im svoje učenie, chcel som ich napokon poučiť svojím príkladom, ako sa majú navzájom milovať, znášať a jeden druhému slúžiť. Urobil som tak umývaním ich nôh a tým, že som sa stal ich pokrmom. Nadišla hodina pre Božieho Syna v podobe človeka, Vykupiteľa ľudského pokolenia, aby vylial svoju krv a položil svoj život za svet. Aby som sa mohol

4. M: *Klaniam sa Ti, Najsvätejšie Srdce Ježišovo, v prevelebnej Sviatosti Oltárnej, kde ľudia Tvoju lásku tak málo odplácajú láskou, ba Ťa dokonca ťažko urážajú neúctou a svätokrádežným prijímaním.*

Všetci: *Na zadosťučinenie za tento hanobný nevďak obetujem Ti srdcia kresťanov, ktorí pred Tebou v tejto Najsvätejšej Sviatosti s nábožnou úctou a s vrúcnu láskou zotrvávajú a prijímajú Ťa plní pravej pobožnosti do čistého, obetavého srdca. S týmito spojujem i svoje úbohé, skrúsené srdce a prosím Ťa, aby si vzbudil v ňom a v srdciach všetkých veriacich takú úctu, lásku a vďačnosť, ktorú plným právom od nás očakávaš.*

5. M: *Klaniam sa Ti, Najsvätejšie Srdce môjho Ježiša v prevelebnej Sviatosti Oltárnej, kde si toľké hodiny vo dne v noci prítomné celkom samo, bez návštevy veriacich.*

Všetci: *Nech sa Ti páči, Božské Srdce, moje vrúcne želanie, že by som Ťa chcel navštíviť vo všetkých kostoloch sveta, v ktorých si prítomný, aby som sa Ti klaňal a svojím príkladom aj iných pohol k takej nábožnej návšteve. A keďže mi je to nemožné, klaniam sa Ti teraz, ó, Ježišu v duchu všade, kde si v Najsvätejšej Sviatosti prítomný a obetujem Ti klaňanie, úctu a chválu anjelov, ktorí bez prestania s úctou obklopujú bohostánky.*

podrobiť vôli môjho Otca, bez otáľania som sa ponoril do modlitby. Milované duše, poďte a učte sa odo mňa tomu jedinému potrebnému: napriek akémukoľvek odporu prirodzenosti odovzdajte sa s pokornou oddanosťou a s najväčšou ochotou do Božej vôle a plňte ju za každých okolností. Učte sa tiež tomu, že každé významnejšie dielo má predchádzať a oživovať modlitba, lebo iba modlitbou môže duša dosiahnuť potrebnú silu k znášaniu životných ťažkostí. V modlitbe sa spojí s Bohom, ktorý jej bude radiť a posilňovať ju, možno bez toho, aby to duša spozorovala. Odošiel som sa do Getsemanskej záhrady, do samoty, Boha máme hľadať vo vnútri, vzdialení od svetského ruchu a nepokoja. Aby ho duša našla, musí umlčať všetku roztržitosť, ktorá prekážala milosti a všetok vnútorný nepokoj, ktorého príčinou je sebaláska a zmyselnosť. Tieto stále prehlušujú vnuknutia milosti a vzdalujú dušu od Boha. Milované duše, aby som vám dal príklad, vzal som so sebou do záhrady troch z mojich učeníkov, aby ste sa poučili, že modlitbu musia sprevádzať tri schopnosti vašej duše: pamäť, rozum a vôľa. Pamäť si má pripomínať Božie dobrodenie a Božiu dokonalosť, jeho moc, dobrotu, lásku a milosrdenstvo. Rozum má vyhľadávať cesty k spolupráci s milosťami, ktoré vám Boh dáva. Vôľa sa má upevňovať v predsavzatí konať pre Boha vždy viac a lepšie. Ponúknite sa pracovať pre záchranu hriešnikov apoštolskou prácou alebo pokorným a skrytým životom v mlčaní a v modlitbe. Svoju vôľu podriadte Božej vôli. Majte v úcte jeho vôľu, ako aj všetko, čo vám určil, nech je to čokoľvek. Pokorujte sa pred svojím Stvoriteľom, ako to prináleží jeho stvoreniam. Rovnakým spôsobom som sa aj ja ponúkol uskutočniť vykúpenie sveta. V tom okamihu som zrazu cítil všetky muky svojho umučenia, ktoré na mňa ťaživo dolahli: ohováranie a potupu, bičovanie, trním korunovanie, smäť, ťarchu kríža... Všetky tieto muky sa hromadili pred mojím zrakom a zvierali mi srdce, zatiaľ čo som videl všetky urážky, hriechy a zločiny, ktoré budú spáchané počas všetkých storočí. Nielenže som ich videl, ja som sa do nich odel - a takto pod ťarchou ich hanby a potupy som sa musel ukázať pred tvárou môjho nekonečne svätého Otca a prosiť o zmilovanie. Vtedy prepukol hnev spravodlivého a urazeného Boha. Na uzmiernenie jeho

*

M: *Poklony najhodnejší Vykupiteľu, môj Pane a Bože! Keďže Ty, večná pravda, si to zjavil, verím, že tu v Najsvätejšej Svätosti si s Božstvom i s človečenstvom podstatne prítomný a padám pred Tebou a klaniam sa Ti v hlbokkej úcte.*

Všetci: *Pravda, nie som hodný pre veľkosť a množstvo svojich hriechov, aby som oči pozdvihol k Tebe; ale jednako sa odvažujem, čo aj som prach a popol, hovoriť k Tebe, lebo si vládny a plný zmilovania. Veď toto Božské zmilovanie Ťa pohlo, že si si zvolil príbytok medzi nami.*

M: *Naozaj z ľútostivej lásky si tu prítomný a voláš: "Poďte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste obťažení a ja vás občerstvím! Učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom!" Otvoril si nám svoje Božské Srdce s jeho bohatstvami.*

Všetci: *Velebím Tvoju nekonečnú lásku, ktorá nám darovala tento prameň nebeských hodnôt.*

M: *Poklony najhodnejšie Srdce môjho Spasiteľa, ktoré si hriešnikov nikdy tvrdo neodpravilo, lež láskavo ich volalo k sebe, aby si ich vyslobodilo od večnej smrti: hľa, ako veľký hriešnik pokorne klačím pred Tebou a prosím Ťa plný dôvery v Tvoju nekonečnú vládnosť, aby si mi odpustil hriechy a prijal ma do počtu svojich verných služobníkov.*

nekonečnej velebnosti som sa ponúkol ako záruka za hriešne ľudstvo - ja, Boží Syn, aby som utíšil Boží hnev a zadostučinil jeho spravodlivosti. Moja bolesť, smrteľná úzkosť a ťarcha toľkých vín boli také obrovské, až som sa potil krvou. Môj krvavý pot stekal na zem. Vy hriešnici, ktorí ma takto mučíte - priniesie vám táto krv spasenie a život alebo bude za vás preliata zbytočne? Ako vyjadriť bolesť, ktorú som cítil pri pomyslení, že tento pot a smútok, táto smrteľná úzkosť a táto krv budú pre toľké duše bez úžitku! Na dnes je to všetko, Jozefína. Poteš moje srdce, zajtra budeme pokračovať. Zbohom. Ostaň mi nablízku v Getsemanskej záhrade, aby moja krv mohla zúrodniť a posilniť koreň tvojej malosti.

Malátnosť vyvolených duší (13. marca (1923):

Pokračujme v našej modlitbe v Getsemanskej záhrade. Priblíž sa ku mne a keď ma uzrieš pohrúženého v mori zármutku, povstaň a pod' so mnou k trom učeníkom, ktorých som nechal nablízku. Vyvolil som si ich, aby sa podieľali na mojej úzkosti, modlili sa so mnou a svojou prítomnosťou mi poskytli trochu útechy. Ako som sa asi cítil, keď som ich našiel spať? Ako veľmi ma bolela moja osamelosť to, že nemám nikoho, kto by so mnou zdieľal môj zármutok! Ako často moje srdce zakúša túto bolesť - keď mám nádej, že nájdem útechu u tých, ktorých milujem, a nachádzam ich spiacich! Márne by som sa pokúšal zobudiť ich, prinútiť ich, aby opustili seba a svoje starosti, svoje márne a neužitočné reči. Tak často mi duša slovami alebo skutkami odpovie: "Teraz nemôžem, som príliš zamestnaná, priveľmi unavená, potrebujem si oddýchnuť." Vtedy dušu jemne vyzvem: "Príď aspoň na chvíľu. Pod' a modli sa so mnou. Potrebujem ťa. Neboj sa obetovať svoj odpočinok kvôli mne - ja sám budem tvojou odmenou." Ale ona opakuje svoju odpoveď. Úbohá spiaca duša, ktorá nedokáže so mnou ani hodinu bdieť! Milované duše, poučte sa z toho, aké neužitočné je hľadať útechu v stvoreniach. Ako často len zintenzívnia vaše súženie, lebo spia a neuspokoja ani vašu nádej, ani lásku. Opäť som sa vrátil k modlitbe a znovu padol na tvár, klaňal sa svojmu Otcovi a prosil ho o pomoc. Nevolal som k nemu "Bože môj!", ale "Otče môj!" Preto aj ty, keď ti bolesť bude drásť srdce, máš Boha nazývať svojím Otcom. Pros ho o pomoc, odhaľ mu svoje trápenia, obavy a túžby. Svojím volaním plným úzkosti a slz mu pripomeň, že si jeho dieťa. Povedz mu, že

Všetci: *Kiež by som sa mohol spojiť nielen s nimi, ale aj so všetkými anjelmi a svätými, predovšetkým s Tvojou preblahosladenou panenskou Matkou, aby som Ťa mohol hodne chváliť, ctiť, milovať a klaňať sa Ti! Aspoň všetko to, čo som a čo mám, chcem Tebe odovzdať, ako si zasluhuješ. Zvlášte prosím: pomáhaj mi, kedykoľvek tu klačím pred tabernákulom, aby som s nábožnosťou zotrval pred Tebou a živo myslel na Teba. Amen.*

Obetovanie Srdca

Ježišovho

M: *Nebeský Otče, obetujem Ti Srdce Ježiša, Tvojho premilovaného Syna, ako sa ono samo prináša v obeť. Prijmi ho za mňa so všetkými jeho citmi, hnutiami a túžbami, ktoré sú celkom moje, lebo ich za mňa obetoval. Odteraz Jeho želania musia byť aj mojimi.*

Všetci: *Prijmi ich na zadostučinenie za moje hriechy a na poďakovanie za Tvoje dobrodenia. Prijmi ich, aby si mi pre Jeho zásluhy udelil milosti, ktoré potrebujem, hlavne milosť vytrvania do konca. Prijmi ich ako úkony lásky, chvály, klaňania, ktoré prinášam Tvojmu Božskému Veličenstvu, lebo v Srdci Ježišovom sa Ti dostáva naozaj dôstojná úcta a poklona. Amen.*

tvoje telo je vyčerpané, tvoje srdce smutné až na smrť a tvoja duša zakúša toľko, až sa zdá, že sa potí krvou. Modli sa s detskou dôverou a očakávaj, že srdce tvojho Otca ti poskytne úľavu. On sám ťa poteší a dá ti potrebnú silu k znášaniu útrap a bolestí, či už tvojich vlastných alebo duší zverených do tvojej starostlivosti. Moja duša, celá zdrvená a plná smútku, mala zakúsiť ešte väčší zármutok pre ťarchu ľudských hriechov. Ako odplatu za toľkú bolesť a toľkú lásku som videl iba urážky a nevďak. Krv, ktorá sa rinula z môjho tela, a ktorú som mal čoskoro vyliť z nespočetných rán, mala byť pre toľké duše preliata márne - mnohé majú byť stratené a ešte väčšie množstvo ich bude hrešiť proti mne - myriady ani nezapočujú moje meno. Chcel som preliať svoju krv za všetkých a darovať svoje zásluhy každej duši. Božia Krv, nekonečné zásluhy - to všetko má byť pre taký veľký počet duší márne! Svoju Krv vylejem za všetkých a všetkých budem milovať nekonečnou láskou. K niektorým bude moja láska nežnejšia, dôvernejšia a vrúcnejšia. Od týchto vyvolených duší budem očakávať viac útechy a lásky, viac veľkodušnosti a sebazapierania, slovom, hojnejšie ovocie mojej lásky a priazne. Žiaľ, v tomto okamihu vidím, ako sa mnohí z nich odo mňa odvrátia. Niektorí neuposlúchnu moje volanie, iní ho začujú, no nebudú ho nasledovať, a ďalší s akousi neúplnou veľkodušnosťou nejaký čas pôjdu za hlasom môjho srdca, ale potom sa postupne budú stávať ospalými, až jedného dňa, viac skutkami ako slovami odvetia: "Už som sa dosť napracoval. Zachovával som povinnosti do detailov, zvíťazil som nad svojou povahou, už nie som dieťa, toľko námahy a odriekania, toľko bdenia už netreba, už viac nemusím znášať toto obmedzovanie..." Úbohé duše! Začínate sa oddávať spánku? Čoskoro sa vrátim, a pretože budete ospalí, nezačujete môj hlas - ponúknem vám svoju milosť, no neprijmete ju. Je ešte nádej, že sa neskôr prebudíte? Nemali by ste sa obávať, že z nedostatku potravy zoslabnete a už sa viac z ospalosti nedokázate prebrať? Milované duše, vedzte, že smrť sa už prikradla k mnohým, ktorí tvrdo

Podakovanie

M: *Klaniam sa Ti, Božské Srdce, a anjelmi a svätými a ďakujem Ti za všetky dobrodenia, ktorých sa mi dostalo od Teba. Všetci nebeskí duchovia nech Ťa velebia a ďakujú Ti za mňa; lebo si sa ukázal ku mne nadmieru dobrotivý a milostivý a Tvoje milosrdenstvo trvá naveky. Si trpezlivý a veľkodušný oproti urážkam z mojej strany, lebo Tvoje zľutovanie trvá naveky.*

Všetci: *Ty si štedrý v odpúšťaní: lebo Tvoje milosrdenstvo trvá naveky. Neopustil si ma v mojich hriechoch a nezavrhol si ma pre moju neveru; lebo večne trvá Tvoje zľutovanie.*

M: *Keď som blúdil, zavolať si ma k sebe a ešte aj teraz si stále hotový milostivo ma prijať i pri mojich previneniach; lebo večne trvá Tvoje milosrdenstvo. Chceš mi odpustiť hriechy a naplniť ma milosťou; lebo večne trvá Tvoje milosrdenstvo.*

Všetci: *Ty si moja istá pomoc v súženiach života a tiché útočisko v každej biede; lebo večne trvá Tvoje milosrdenstvo. Prespevuj teda, duša moja, Božskému Srdcu, moje sily, oslavujte jeho dobrotu; lebo večne trvá Jeho milosrdenstvo.*

M: *Nech Ťa chvália všetky jazyky, najlepšie Srdce, a zvelebujú Ťa národy. Mária, preblahoslavená Panna, a všetci anjeli a svätí nech Ti ďakujú.*

Všetci: *Božské Srdce Ježišovo, nech sa Ti páčia tieto moje vdaky; prijmi ich v mene všetkých ľudí, hlavne tých, čo sú Ti zvláštnou vďakou povinní. Vyslobod' duše z očistca, prived' hriešnikov k pokániu a na mne nech spočíva Tvoje zľutovanie.*

spali! A kde sa prebudili? Toto všetko som videl a cítil vo svojom srdci. Čo mi zostávalo? Vrátiť sa späť k svojmu Otcovi a požiadať ho, aby ma zbavil tohto trápenia? Ukázať mu márnosť svojej obety pre tak veľa duší? Nie! Opäť som sa podrobil jeho najsvätejšej vôli a prijal som ten kalich, aby som ho vypil až do poslednej kvapky. Duše, ktoré tak milujem, toto všetko som urobil, aby som vám dal príklad, aby ste pod svojimi bremenami neochabovali. Nikdy ich nepovažujte za neužitočné, aj keď možno neviete, na čo vám slúžia. Potlačte svoj úsudok a ponechajte Božej vôli voľnú ruku, aby s vami urobila, čo sa jej páči. Ani ja som nechcel cúvnuť ani uniknúť; a hoci som vedel, že moji nepriatelia majú prísť a zajať ma v záhrade, zostal som na mieste. Zajtra budeme pokračovať, Jozefína. Bdej, aby som ťa nenašiel spať, ak by som ťa potreboval.

Judášov bozk (14. marca 1923, zrádzenie duší):

Posilnený anjelom, ktorého mi poslal Otec, uvidel som vzápätí prichádzať Judáša, jedného z dvanástich, a s ním tých, ktorí ma mali zajať. Niesli so sebou kyje a kamene, reťaze a povrazy, aby ma nimi spútali. Postavil som sa, vyšiel som im v ústrety a povedal som: "Koho hľadáte?" Judáš vtedy položil ruky na moje ramená a pobozkal ma. "Judáš, čo to robíš? Prečo ma zrádzaš bozkom?" Koľkým dušiam by som mohol povedať podobne: "Čo to robíš? Čo znamená tento bozk?" Milované duše, vy, ktoré pristupujete k svätému prijímaniu a veľa ráz ma uisťujete o svojej láske - no sotva ma opustíte, už ma zrádzate mojim nepriateľom! Dobré viete, že v istej spoločnosti, do ktorej vás to tak ťahá, sa vedú reči, ktoré ma zraňujú, no vy tam napriek tomu idete. Vy, ktoré ste ma dnes ráno prijali a zajtra ma prijmete opäť - toto sú okamihy, v ktorých strácate moju drahocennú milosť. Inému môžem povedať: Prečo sa venuješ podnikaniu s pochybnou povestou? Vari nevieš, že je to nezákonný zisk, nezákonný postup v spoločenskom živote a nezákonné bohatstvo? Ak robíš také veci a mňa prijímaš, potom robíš to isté, čo urobil Judáš svojím bozkom, lebo zakrátko dáš mojim nepriateľom znamenie a zajmú ma. To hovorím vám, kresťanské duše. Vy ma zrádzate tým nebezpečným priateľstvom, hádzate do mňa kamene a zrádzate aj iných, aby ma zradili. Prečo tak robíte vy, ktorí ma poznáte a často sa chváľte svojimi almužnami a chodením do kostola? Skutky, ktoré by inak mohli byť záslužné, sú takto len

Láska

M: *Božské Srdce môjho Vykupiteľa, súhrn všetkého dobrého a všetkých dokonalostí: kiež by som Ťa mohol tak vrúcne milovať, ako si to zasluhuješ! Očisť moje srdce od všetkého, čo je Tebe protivné, roznieť v ňom svoju Božskú lásku, aby som vo všetkom nič nehľadal a nič iného si neželal ako Teba, môj Boh a moje všetko.*

Všetci: *Ó keby som mohol späť zavolať ten čas, ktorý som neužitočne premárnil! Keďže to však nemôžem, chcem Ťa aspoň odteraz milovať z celého srdca, Tebe zasvätiť všetky okamihy svojho života, aby som tým nahradil prvšiu chladnosť a ľahostajnosť oproti Tebe.*

M: *Šťastlivé duše, ktoré Ti od útlej mladosti darovali srdce a zachovali ho vždy v Tvojej láske! Ako to len bolo možné, večná krása, že som Ťa opustil a urážal!*

Všetci: *Ó ako mi je ľúto, že som sa Ti kedysi nepáčil! Ak predvídaš, že by som sa mal odvrátiť od Tvojej lásky a ťažkým hriechom Ťa uraziť, vtedy Ťa prosím, nech skorej umriem v Tvojej láske. Lebo žiť a Teba nemilovať je mi trpkšie ako smrť.*

pláštikom vašej zlomyseľnosti. Priateľu, prečo si prišiel? Judáš, bozkom zrádzaš Syna človeka, svojho Majstra a Pána? On ťa predsa miluje a je ochotný znovu ti odpustiť. Jeden z mojich dvanástich, ktorý sedel so mnou za stolom a ktorému som umyl nohy! Ako často musím takto hovoriť k dušiam, ktoré najviac milujem! Nežiadam od vás, aby ste sa zbavili svojich vášní, pretože viem, že to nie je vždy vo vašich silách, iba žiadam, aby ste proti nim bojovali. Čím iným sú pominuteľné pôžitky, než tridsiatimi striebornými, za ktoré ma Judáš predal - a aký mal z toho zisk? Stratu svojej duše. Koľko duší ma už predalo a ešte predá za mizivú cenu pominuteľnej rozkoše! Ach, úbohé duše, koho hľadáte? Mňa? Toho Ježiša, ktorého ste kedysi poznali a milovali? Čujte moje slová: Bdejte a modlite sa! Premáhajte svoje zlé sklony a nenechajte ich vyrásť až do zakoreneného zlovyku. Tráva na lúkach sa musí kosiť každý rok, niekedy i dvakrát do roka. Pôda vyžaduje, aby bola zoraná, pohnojená, zbavená buriny - podobne treba neustále pracovať v duši a zlé sklony sa musia opatrne naprávať. Nemyslite si, že k najhorším hriechom vedú vždy iba veľké a vážne chyby. Tieto sú často následkom zanedbaných malých chybičiek: malé uspokojenie či chvíľka slabosti, ktorým sa duša poddala; súhlas urobiť skutok, ktorý je v podstate nevinný, no neobsahuje žiadne umŕtvenie; bezhriešna rozkoš, no niekedy neopatrná... Takéto a podobné (činy) sa nepozorovane opakujú a duša pomaly stráca zrak, milosť stráca silu, zatiaľ čo vaše mocnejú a nakoniec víťazia. Aká nekonečná je táto bolesť pre Božské Srdce, keď vidí, ako sa mnohé duše nepozorovane stále viac približujú k priepasti! Tol'ko na dnes, Jozefína. Pamätaj si, že moje srdce sem nepriťahujú tvoje zásluhy, ale tvoja úbohosť a súcitiť, ktorý s tebou má.

Petrovo zapretie (16. marca 1923, útek vyvolených duší): Pokračuj v písaní pre dobro mojich duší. Všetci moji učeníci utiekli; iba Peter hnany zvedavosťou, no plný strachu, vkĺzol medzi vojakov. Obklopujú ma len falošní svedkovia hromadiaci ľživé slová, aby tým podnietili hnev nespravodlivých sudcov. Nazývajú ma zvodcom, znesvätiťelom soboty a falošným prorokom. Sluhovia i darebáci, povzbudení falošným obviňovaním, na mňa vykrikujú a vyhrážajú sa mi. Kde ste boli v tej chvíli vy, moji učeníci a apoštoli, svedkovia môjho života, môjho učenia a mojich

M: *Hľa, Božské Srdce, teraz Ťa milujem z celého srdca, z celej duše, z celej mysli, zo všetkých síl, a to nado všetko. Čo však okrem Teba je krásne a dobré, to milujem len preto, lebo Ty si prameň všetkej krásy, dobroty a láskavosti. A v tejto láske si žiadam žiť a umrieť.*

Všetci: *Ó Srdce môjho Vykupiteľa, môj Boh a moje najvyššie dobro! Moja duša túži po Tebe, po tom blaženom okamihu, keď Ťa raz v nebi budem mať. Tam budem na Teba hľadiť. Teba poznávať a milovať celým srdcom a všetkými silami duše. Tam budem chváliť a velebiť Tvoje nekonečné milosrdenstvo naveky.*

M: *Pravda, malé a úbohé je moje srdce a láska slabá, ktorú k Tebe chová, najláskavejší Ježišu! Rozšír ho preto svojou milosťou, zapál ho ohňom lásky, ktorá stravuje Tvoje Srdce! Spoj ho so svojím Srdcom, aby Ťa milovalo, ako si zasluhuješ, a žilo a umrelo ako obeta Tvojej lásky.*

Všetci: *Ó, Božské Srdce, prijmi láskavo toto uistenie mojej lásky aj v mene mojich blízkych; vyslobod' trpiace duše z očistca a mne uchovaj svoje zľutovanie. Amen.*

zázrakov? A kde boli všetci tí, od ktorých som právom mohol očakávať pomoc a obhajobu? Nebol tam nik, kto by sa ma zastal. Bol som sám, obviňovaný z najhorších zločinov, obklopený vojakmi, ktorí neboli o nič lepší než draví vlci. Všetci ma týrali, jeden ma bil po tvári, druhý na mňa plul, tretí sa mi posmieval... Kým som sa ja obetoval a dovolil týrať kvôli dušiam, ktoré sú v zajatí hriechu - Peter, ktorého som ustanovil za hlavu svojej Cirkvi, Peter, ktorý iba pred niekoľkými hodinami sľuboval, že chce so mnou podstúpiť muky, ba i smrť, Peter, ktorý mal takú príležitosť vydať o mne svedectvo - na obyčajnú otázku služby odpovedá zapretím. A keď sa otázka zopakuje - keďže jeho strach stále vzrastal -, zaprisaháva sa, že ma nepozná a nikdy nebol mojim učeníkom. Peter! Ty prisaháš, že si nepoznal svojho Majstra? Ty nielen prisaháš, ale pri tretej otázke ho so zaprisahávaním zapieraš. Moji vyvolení nasledovníci! Dokážete pochopiť tú bolesť môjho milujúceho Srdca, keď toľké duše chrlia na mňa potupu - týrajú ma a žiadajú moju smrť -, obrátim sa k svojim blízkym, a nenachádzam nič, iba osamelosť a opustenosť. Koľká ľútosť, koľká horkosť vtedy napíňa moje srdce! Aj vám ako Petrovi hovorím: vari ste už zabudli na dôkazy lásky, ktoré som vám dal? Na to, čo nás spájalo? Ako ste ma často uisťovali o svojej vernosti a ochote brániť ma až do smrti? Ak ste slabí a bojíte sa, že podľahnete ľudským ohľadom, prichádzajte ku mne po silu na sebazapieranie. Nedôverujte sebe, ale prídte s plnou dôverou ku mne. Ja vás posilním. Vy všetci, ktorí žijete vo svete, uprostred nebezpečenstiev a príležitostí k hriechu, majte sa na pozore pred nástrahami! Azda by Peter padol, keby odvážne bojoval proti svojej zvedavosti a nepodvolil sa jej? Vy, všetci, ktorí pracujete na mojej žatve alebo v mojej vinici, ak niekedy cítite, že konáte túto prácu iba preto, že v nej nachádzate časnú útechu, utečte od nej. No ak vám ju ukladajú za povinnosť, poslušnosť a horlivosť pre spásu a dobro duší, nebojte sa, ja budem s vami, budem vás hájiť a zvíťazíte nad nebezpečenstvom. Keď ma vojaci viedli do väzenia, zbadal som v zástupe Petra. Pohliadol som na neho, on mi pozrel do očí a horko sa rozplakal nad svojím hriechom. Práve tak hľadím na previnilé duše, ale ony... Pozrú na mňa? Stretnú sa naše pohľady? Žiaľ, ako často márne upieram svoj zrak! Tá duša nevidí, pretože je slepá.

Oddanosť

M: Ó Ježišu, môj Pane a Bože, ktorého Srdce stále horí láskou ku mne: plný vrúcnej vďaky padám k Tvojim nohám, klaniam sa Ti a chcem sa Ti slávnostne a bez výhrady obetovať.

Všetci: V prítomnosti preblahoslavenej Panny Márie, všetkých anjelov a svätých obetujem sa celkom láske Tvojho najlepšieho Srdca, aby si bol odteraz moja najvyššia láska a moje všetko, aby som Tebe odteraz žil, trpel a umrel, a tak úplne Tebe patrila a Ty mne.

M: Sväté Srdce môjho Spasiteľa, nech sa Ti páči táto moja oddanosť. Odovzdávam Ti svoje telo a dušu, svoje skutky, trápenia, svoj život a smrť, svoj čas i svoju večnosť.

Všetci: Žiadam si vyčerpať všetky svoje sily v Tvojej službe, v neúnavnej horlivosti na Tvoju slávu. Preto sa spájam so všetkými Teba milujúcimi dušami, aby som čo najviac zadosť urobil za rúhania a urážky, ktorým si vystavený v tajomstve svojej lásky.

M: Láskavý Ježišu, Ty chceš medzi nami zostať až do konca časov, aby si nás obohacoval milosťami, aby si nám bol pomocou, útočiskom, potechou a silou v tomto slzavom údolí; a predsa mnohí zneuznávajú túto nekonečnú lásku k nám.

Denne ju pobádam, no ona sa neozýva; volám ju po mene, no nedostávam žiadnu odpoveď. Posielam jej utrpenie v nádeji, že ju prebudím, no ona stále spí. Milované duše, ak váš zrak nebude obrátený k nebesiam, pomaly sa stanete podobní nerozumným zvieratkám. Pozdvihnite svoje hlavy a hľadajte k svojmu pravému domovu, ktorý vás očakáva. Hľadajte svojho Boha. Uvidíte, že on váš túžobný pohľad opätuje. V jeho pohľade je pokoj a život. Jozefína, nes môj kríž a poteš ma!

Uväznený Ježiš (17. marca 1923, osamelosť vo svätostánku a chlad duší): Predstav si ma vo väzení, v ktorom som strávil prevažnú časť noci. Prišli tam vojaci a k úderom pridávali slová, potupovali ma, urážali, posmievali sa mi, bili ma po tvári a po celom tele. Keď sa touto zábavou konečne unavili, odišli a nechali ma osamote spútaného v tmavom odpornom väzení, kde som sedel na kameni a moje ubolené telo sa chvelo zimou. Porovnaj to väzenie so svätostánkom - a najmä so srdcami, ktoré ma prijímajú. Vo väzení som strávil iba časť jednej noci - zatiaľ čo vo svätostánku toľké dni a noci! Vo väzení som bol urážaný a týraný vojakmi, ktorí boli mojimi nepriateľmi. Vo svätostánku však najčastejšie tými, ktorí ma nazývajú svojím Otcom, no ich správanie sa v ničom nepodobá správaniu detí. Vo väzení som znášal zimu, nedostatok spánku, hlad, smäť, bolesť, zahanbenie, osamelosť i opustenosť. Pred mojím duchovným zrakom sa objavili všetky svätostánky, v ktorých mi bude v priebehu vekov chýbať útočisko lásky, ako aj všetky tie srdcia studené ako ľad, tvrdé a bezcitné ako kamene väzenskej dlažby k môjmu zúboženému a doráňanému telu. Ako často budem čakať na tú či onú dušu, kým ma príde navštíviť v Najsvätejšej sviatosti a prijať do svojho srdca. Koľké noci strávim v túžbe po jej príchode, no ona kvôli práci, z nebanlivosti alebo kvôli starostlivosti o svoje zdravie nepríde. Budem hladný po dušiach - po ich vernosti, po ich veľkodušnosti. Budú tento môj veľký hlad tišiť malými víťazstvami nad sebou alebo ľahkým umŕtvovaním? Budú ma v mojom veľkom zármutku

Všetci: *Mnohí zabúdajú na Teba, ba ani Ťa nepoznajú. Tvoji nepriatelia si robia posmech z Teba, opovrhujú Tebou a dokonca šliapu po Tebe. Mnohí z kresťanov odplácajú sa Ti za Tvoju lásku nevďakom, všemožnými urážkami a svätokrádežou.*

M: *Dokonca medzi Tvojimi priateľmi, ó Ježišu, sú mnohí, čo Ti nedbale slúžia, sú chladní a neúctiví k Tebe. Čo však naplňuje mieru mojej bolesti, je smutné vedomie, že sám som bol Tvojím nepriateľom.*

Všetci: *Ja sám so napájal Tvoje predobré Srdce trpkosťou, svojimi hriechami som Ti pripravil smrteľnú úzkosť s krvavým potom a smrť na kríži.*

M: *A predsa si nás všetkých miloval, ako keby sme vždy boli bývali Tvojimi priateľmi a nie nepriateľmi. Preto, ó, láskavý Vykupiteľu, pozri na mňa, ako tu klačím pri Tvojich nohách, zmiluj sa nado mnou a odpusť mi moju vinu.*

Všetci: *Verne konať svoje povinnosti a zotrvať v Tvojej láske, to musí byť odteraz mojou úlohou, aby každý deň môjho života bol obeťou zmierenia a lásky.*

M: *Prijmi milostivo, Pane, túto moju obeť. Spájam ju s oslavou, ktorú prináša Tvoje Božské Srdce Nebeskému Otcovi každodenne na oltároch a s tou obeťou, ktorú si priniesol na Kalvárii s Máriou, svojou bolestnou Matkou, za naše spasenie.*

Všetci: *Dožič milosti, aby som Ťa ctil a klaňal sa Ti v Najsvätejšej Sviatosti vždy so živou vierou, s detinskejšou nádejou a s vrúcnejšou láskou, a tým dostal sa k Tebe do neba. Amen.*

tešiť svojou nežnosťou a súcitom? A či v niektorých ťažších chvíľach znesú bolesť, zabudnutie, posmech, odpor, zármutok duše alebo smútok spôsobený rodinou, prídu ku mne a povedia: "Toto ti obetujem, aby som ťa potešila v tvojom bôli, aby som bola tvojou spoločníčkou v tvojej opustenosti"? Keby sa takto so mnou spojili, s akým pokojom by prijímali všetky ťažkosti, koľko sily by získali a zároveň by potešili moje srdce! Koľký chlad som cítil vo väzení, keď vojaci, ktorí ma obklopili, vyslovovali nemravné slová! Moje utrpenie sa zväčšilo pri pomyslení, že podobné slová neskôr vyjdú aj z perí tých, ktorých milujem. Keď na mňa dopadali zaucha a údery pästami nečistých rúk vojakov, pripomínalo mi to, ako často ma tí, ktorí ma budú prijímať do svojich srdc znečistených hriechom, budú zasypávať opätovnými ranami dobrovoľných, navyknutých hriechov. A keď ma vo väzení sácali a nechali ma zviazaného bezmocne padať na zem, myslel som na mnohých, ktorí budú dávať pred o mnou prednosť okamžitému uspokojeniu nejakej žiadostivosti, spútajú ma reťazami svojho nevďaku, budú ma odstrkovať alebo ma nechajú padať tým, že ma budú opúšťať. Skončíme, Jozefína, a dovoľ mi dnes prebývať vo väzení tvojej duše. Uchovaj ju v hlbokom mlčaní a tichu, aby si mohla zachytiť slová a splniť prania, ktoré ti zverím.

Povolanie k nasledovaniu Božského Väzňa

(20. marca 1923): Píš pre moje duše, Jozefína, počúvaj, po čom ešte vrúne túžilo moje srdce, keď som trávil veľkú časť noci vo vlhkom, tmavom a špinavom väzení, kde som bol potupovaný a týraný vojakmi, urážaný a vysmievaný sluhami, ktorí prichádzali zo zvedavosti, ako to so mnou dopadne, keď bolo moje telo vyčerpané toľkým trýznením. Pomyslenie na mnohé duše, ktoré pôjdu v mojich šľapajach a budú ma nasledovať, ma naplňalo veľkou láskou a vzbudzovalo vo mne túžbu trpieť ešte viac. Videl som ich, ako ma verne nasledujú a učia sa od môjho srdca nielen prijímať utrpenia a opovrhnutia s trepezlivosťou a pokojom, ale i milovať tých, ktorí ich prenasledujú. Mne podobní povznesu sa v láske až

K oslávenému Srdcu

Ježišovmu

M: Ó, Božské, z lásky ranené Srdce Ježišovo, spoj sa s mojím srdcom, aby som bol jedno s Tebou a neodlúčil sa od Teba ani v živote ani vo smrti. Zapáľ ma svojím Božským ohňom, napájaj ma zo svojho večného prameňa, poraň ma svojou mohutnou láskou, aby som vždy túžil po Tebe a neustal, kým sa môj pozemský život nepremení v nesmrteľnú blaženosť pri Tvojom oslávenom Srdci.

Všetci: Srdce Ježišovo, prameň milosti a požehnaní, vylej sa do hĺbky môjho srdca, aby som, naplnený a rozpálený Tvojou láskou, povzniesol sa nad seba samého a žil Božským životom; aby som sa nikdy nesklonil k hriešnym pomínutelným veciam, ale aby moje skutky dýchali vôňou Tvojich Božských čností.

M: Srdce môjho nebeského Kráľa, panuj nad mojím srdcom a znič v ňom svojou Božskou mocou žiadosti, ktoré nesmerujú k Tvojej kráľovskej sláve a k večnosti. Žezlom svojho kríža usmerňuj sklony a hnutia môjho srdca, aby Ťa verne poslúchali a smerovali k nebu za Tebou.

Všetci: Srdce Ježišovo, ktoré osvecuje srdcia, osvieť aj mňa, aby som poznával veci, ako skutočne sú; aby som sa vo voľbe nezmylil, a nedal prednosť veciam viditeľným, časným, pred hodnotami neviditeľnými a večnými. Osvieť ma, aby som v duchu na Teba hľadel, a nadchnutý Tvojím pohľadom, všetko zemské so svätým Pavlom za nič nemal, len aby som Teba získal, ktorý si jedine hodný všetkej lásky a žiadosti.

tak vysoko, že sa obetujú za svojich mučiteľov. Videl som ich, ako posilnení milosťami načúvajú Božskému volaniu, stávajú sa rehoľníkmi a rehoľníčkami, uzatvárajú sa do samoty, zväzujú sa putami lásky, vzdávajú sa všetkého, statočne znášajú odporovanie prirodzenosti, ochotne prijímajú krivé posudzovanie, pohrdanie, ohováranie, odsudzovanie ich spôsobu života, akoby bol bláznovstvom, a pri tom všetkom udržiavajú svoje srdce v úzkom spojení so svojím Bohom a Pánom. Pri tých urážkach a potupnom týraní ma tento pohľad roznieť ešte vrúcnejšou túžbou plniť vo všetkom Božiu vôľu. Potom som sa sám, vo veľkých bolestiach a v úzkom spojení s vôľou svojho Otca obetoval ako zadosťučinenie jeho urazenej veleby. Vy, rehoľné duše, žijúce vo väzení zvolenom z lásky, často považované svetom za neužitočné, ba i nebezpečné, nebojte sa: vo svojej odlúčenosti a vo chvíľach útlaku nechajte svet pokrikovať proti vám. Ešte užšie spojte svoje srdcia s Bohom, jediným predmetom vašej lásky, a robte všetko, čo môžete, na odčinenie a uzmierenie za hriechy a urážky ľudstva.

Pilát (20. marca 1923, ľudské ohľady): V nasledujúci deň, hneď na úsvite, vydal Kajfáš rozkaz, aby som bol odvedený k Pilátovi, ktorý ma mal odsúdiť na smrť. Pilát viedol vyšetrovanie bystro, vypytoval sa ma v nádeji, že zistí pravú príčinu môjho odsúdenia. No keď nič nenašiel, jeho svedomie mu jasne hovorilo, akej veľkej nespravodlivosti by sa dopustil, ak by ma odsúdil. Aby sa teda vyhol zodpovednosti, poslal ma k Herodesovi. Pilátova duša je ako duše tých, ktorí sú zmietaní medzi volaním milosti a lákaním vlastným vášní; ktorí sa slepo podvoľujú ľudským ohľadom a nesmiernej sebaláske. Ak sa totiž ocitnú v pokušení alebo v nebezpečnej príležitosti k hriechu, zatvárajú oči a hľadajúc dôvody pomaly presvedčia seba samých, že im to neuškodí, že to nie je nebezpečné, že sú dosť múdri, aby mohli sami rozhodovať a nepotrebnú žiadne rady. Boja sa prípadného výsmechu sveta, nemajú silu na premáhanie seba, pretože nespolupracujú s milosťou, upadajú od jednej príležitosti k hriechu k druhej, až ma ako Pilát pošlú k Herodesovi.

"Moje kráľovstvo nie je z tohto sveta" (21. marca 1923): Na žiadnu z Pilátových otázok som neodpovedal, no keď riekol: "Si židovský kráľ?" vážne a s plnou

M: Sväté, na všetky nebeské čnosti bohaté Srdce Ježišovo, pretvor moje srdce v záhradu Tvojich čností a oslňuj čo večné Slnko milostí slabé rastlinky, ktoré Tvojou milosťou vzkĺčili v mojom srdci, aby tou istou milosťou zosilneli a rástli až k nebu, kde ich už nepriateľ nedosiahne a nepravá ruka im nebude môcť uškodiť.

Všetci: Srdce môjho premilovaného Priateľa, daj, aby som bol celkom Tvoj a Ty môj naveky. Spoj sa so mnou putami lásky, aby som žil v stálom pokoji, aby mnou nijaké súženia neotriasli. Daj, aby som pre Teba každý kríž rád na seba vzal a kráčať po ceste utrpenia, na ktorej si ma predišiel.

M: Predobré Srdce Ježišovo, prameň útechy, prenikni mi srdce tak mocne svojou Božskou radosťou, aby všetko, čo nie je Boh, bolo mi cestou k bohu a všetky túžby môjho srdca tam smerovali, kde Ty budeš mojim majetkom a blaženosťou mojej duše.

Všetci: Ta ma tiahni putami svojej lásky, kde všetci Tvoji svätí v sláve Tvojho kráľovstva v nesmrteľnom plesaní Ťa milujú a klaňajú sa Ti večne. Amen.

zodpovednosťou som odvetil: "Sám to hovoríš; som kráľ, ale moje kráľovstvo nie je z tohto sveta." Ak sa duši naskytne príležitosť k premáhaniu ľudských ohľadov alebo k odvážnemu prijatiu pokorenia alebo utrpenia (i keby sa tomu mohla ľahko vyhnúť), má odpovedať: "Moje kráľovstvo nie je z tohto sveta, preto nehľadám ľudskú priazeň; kráčam do svojho pravého domova, kde ma čaká pokoj a radosť. Teraz teda budem verne plniť svoje povinnosti a nebudem hľadiť na to, čo o mne súdi svet. Necúvnem, aj keby som musela znášať pokorovanie a bolesti; chcem načúvať hlasu milosti, a nie prirodzenosti. Ak mi na to nebudú stačiť vlastné sily, požiadam o radu, pretože viem, ako sebaláska a vášeň zaslepujú a zvädzajú na cestu hriechu."

Pred Herodesom (mlčanie a túžba Ježišovho

Srdca): Pilát, premožený ľudskými ohľadmi a z obavy, aby nemusel niesť zodpovednosť, rozkázal, aby ma zaviedli k Herodesovi, zvrhlému človeku, ktorý hľadal iba uspokojenie svojich nezriadených žiadostí. Herodes sa zaradoval, keď ma zbadal pred svojou súdnou stolicou. Očakával totiž, že sa na mojich slovách alebo zázrakoch dobre pobaví. Predstavte si, milé duše, odpor, aký som pociťoval, keď som bol postavený tvárou v tvár takému zvrhlíkovi, ktorého otázky a gestá vo mne vyvolávali stud. Panenské a čisté duše, pristúpte ku mne bližšie a chráňte ma! Počúvajte tých falošných svedkov, pozerajte na tú neuhastiteľnú túžbu ľudí dychtiacich po škandáloch, pre ktorých som terčom posmechu. Herodes odo mňa očakával odpoveď na jeho výsmešné otázky. Myslel si, že sa budem ospravedlňovať a obhajovať, no ja som ani len neotvoril ústa a zachoval som pred ním najhlbšie mlčanie. Moja mlčanlivosť svedčila o mojej zvrchovanej dôstojnosti, ktorá pre necudné poznámky, ktoré ten zvrhlý človek hovoril, neuznala ho za hodného akejkoľvek výmeny slov z nekonečne Čistým. Počas tohto výsluchu bolo moje srdce úzko spojené s mojím Otcom. Vrucne som túžil vyliať svoju krv do poslednej kvapky za duše, ktoré tak veľmi milujem a horel som láskou pri pomyslení na tie duše, ktoré mali nasledovať môj príklad a moju veľkodušnosť. Nielenže som sa počas svojho výsluchu radoval, no vo svojom vnútri som cítil pobádanie, aby som urýchlil okamih môjho

Hodina poklony na česť utrpenia Pána

Príprava

M: *Najláskavejší Spasiteľ, pomôž mi, aby som túto svätú hodinu, ktorú si si žiadal od svojej vernej nevesty Margaréty Márie, strávil v úzkom spojení s Tvojím trpiacim Srdcom. Dožič mi, poklony najhodnejší Spasiteľ, živej účasti na svojich nesmiernych bolestiach a na hlbokom súcite, ktorý naplnil srdce presvätej Matky v onej noci trpkosti a smrteľného boja.*

Všetci: *Keďže sám som chudobným a slabý, obetujem Ti nábožnú uzobranosť Tvojej svätej Matky, svätej Margaréty Márie a všetkých pobožných duší, ktoré Ti pripravili a pripravujú radosť uctievaním Tvojich bolestí a Tvojej lásky. Amen.*

Prvá štvrt'hodina - "Smutná je duša moja až na smrť!"

M: *Rozjímajme o veľkom Kajúcnikovi lásky, Ježišovi Kristovi, nepoškvrnenom baránkovi pred tvárou Otcovou, ako sú na ňom uvalené hriechy a zločiny celého sveta. "Stal sa pre nás hriechom", hovorí svätý Pavol Stal sa naším zástupcom, a preto musí naše dlhy až do posledného haliera zaplatiť. Všetci ohavnosti, nečistoty, zradu, rúhania, znesvätenia a všetky zločiny, ktoré kedy poškvrnili a poškvrnia ľudské pokolenie, vzal na seba, On, nekonečná svätosť! Pokryli ho ako ošklivá prašina.*

utrpenia na kríži. Keď som v úplnej mlčanlivosti pretrpel všetku potupu, ponechal som ich, aby so mnou zaobchádzali ako s bláznom. Potom, oblečený do bieleho výsmešného rúcha, bol som vedený posmievajúcim sa zástupom späť k Pilátovi.

Návrat k Pilátovi (21. marca 1923, nebezpečenstvo v povol'ovaní ľudskej

prirodzenosti): Pozorujte Piláta. Pozrite, ako sa strachuje, aký je zmätený. Je so svojím rozumom v koncoch, aby utišil zúrivosť ľudu, domáhajúceho sa mojej smrti, vydáva rozkaz, aby som bol zbíčováný. Taká je duša, ktorá nemá dosť odvahy na to, aby energicky zamietla požiadavky sveta, svojej prirodzenosti a svojich vášní. Namiesto toho, aby počúvala vlastné svedomie a rozhodne odmietla pokušenie, o ktorom vie, že nepochádza od dobrého ducha, dáva súhlas tej alebo onej domnienke, predstave či malému uspokojeniu svoje žiadosti. Keď sa premôže v jednej záležitosti, povolí v inej, ktorá vyžaduje väčšie vypätie síl. Ak sa umŕtvi v jednej veci, váha v iných, ktoré by jej zaistili väčšiu vernosť milosti alebo pravidiel, no pripravili by ju o nejaký malý pôžitok. Čiastočne dáva súhlas k tomu, čo si žiada prirodzenosť, a tak utišuje svoje svedomie, napríklad, ak ide o vyzradenie nejakej chyby, či už skutočnej alebo domnelej, ktorú taká duša na niekom našla. Nie je to ani bratská, ani sesterská láska, ani horlivosť za všeobecné dobro, čo ju k tomu pobáda; tou skutočnou pohnútkou je skrytá závišť a jej vášeň. Milosť a svedomie ju znepokojujú, varujú ju pred nespravodlivosťou, ktorej sa duša chce dopustiť. Možno bude vo vnútri chvíľu bojovať, no neumŕtvená vášeň ju čoskoro olúpi o svetlo aj o odvahu k odmietnutiu takého diabolského zámeru. Potom vymýšľa, ako by časť toho, čo vie, utajila, ale nie všetko. Utešuje sa myšlienkou, že robí dobre, že také veci majú vyjsť na svetlo. Obmedzím sa len na náznak, spomeniem len časť, atď. Tak ako Pilát ma vydávate na bičovanie. No nemyslite si, že uspokojíte svoju vášeň. Dnes toľko, zajtra viac. Ak si natoľko podľaľahla pri drobnom podnete, ako sa zachováš, keď príde silné pokušenie?

*Odetý týmto plášťom potupy,
padne na kolena pred súdnou
stolicou Božej spravodlivosti, aby
vyznal všetky ľudské hriechy. A
nielen vyznáva každý jednotlivý,
ale aj cíti nevýslovne zahanbenie,
nekonečnú bolesť; a z tejto
priepasti uponíženia a bolesti prosí
úpenlivo o odpustenie. Hriech
uvrhne Syna Božieho do takej
smrteľnej úzkosti, že padne tvráou
k zemi a zvolá: "Duša moja je
zarmútená až na smrť."
Napodobňujte Božského
Kajúcnika! Koľko hriechov
nájdem už vo svojom vlastnom
živote! Obráťme na chvíľu zrak
vážne na seba. Zamyslime sa nad
sebou a modlime sa:*

Všetci: Vyznávam sa Bohu
všemohúcemu, preblahoslavenej
vždy Panne Márii, svätému
Michalovi archanjelovi, svätému
Jánovi Krstiteľovi, svätým
apoštolom Petrovi a Pavlovi a
všetkým svätým, že som
myšlienkami, slovami a skutkami
veľa zhrešil. Moja vina, moja vina,
moja prevelká vina. Preto prosím
preblahoslavenú Pannu Máriu,
svätého Michala archanjela,
svätého Jána Krstiteľa, svätých
apoštolov Petra a Pavla a všetkých
svätých, orodujte za mňa u Pána
Boha nášho

M: Z hĺbokosti vzývam Teba, Pane:
Pane, vypočuj volanie moje.

Všetci: Pozorné nech sú uši Tvoje
na hlas prosby mojej.

M: Keby si neprávosti pozoroval,
Pane: Pane, kto obstáť by mohol?

Všetci: U Teba však je odpustenie,
by sa Ťa viac báli.

Bičovanie Pána Ježiša (túžba po súcite):

Pozorujte, moje milované duše, ako ma vedú, sťa tichého baránka, k hroznému a potupnému trestu bičovaním. Kati šlahajú moje telo, padá rana za ranou, už som celý pokrytý modrinami a zlomený únavou. Bičmi s uzlíkmi ma udierajú s takou silou, že mi bolesť preniká až do kostí, až sa trasiem bolesťou; som rozorvaný nespočetnými ranami. Kusy môjho Božského Tela sú vytrhané, Krv prúdi zo všetkých Jeho častí, som tak strašne znetvorený, že sa ani nepodobám na človeka. Môžete nemať so mnou súciti, pozorujúc ma v tomto mori bolesti? Neočakával som súciti od svojich katov, no od vás, vyvolené duše, ho očakávam. Pohliadnite na moje rany. Kto z lásky k vám trpel toľko ako ja?

Tárním korunovaný Ježiš (22. marca 1923, cesta Božej vôle): Keď napokon vyčerpaní námahou títo bezcitní a krutí kati prestali s bitím, uplietli z trnia korunu a násilne mi ju vtlačili na hlavu. Potom jeden po druhom pristupovali a posmešne hovorili: "Buď pozdravený, kráľ!" Niektorí ma potupovali, iní ma kruto bili po hlave a všetci rozmnožovali moje nevýslovné bolesti, pre ktoré som sa celý chvel. Duše, ktoré ma milujete, pozorujete ma odsúdeného na smrť, vydaného urážkam a hanobeniu davu, bičovaného pri stĺpe. A sľaby to všetko nestačilo k najväčšiemu poníženiu, ešte ma korunovali trním, priodeli šarlátovou handrou a posmešne ma pozdravovali ako kráľa, súdeho na výsmech, a zaobchádzali so mnou ako s bláznom. Ja, Boží Syn, ktorý držím celý vesmír na dlani svojej ruky, chcel by som byť v očiach ľudí posledným a najopovrhovanejším zo všetkých. Neutekal som pred pokorovaním, naopak, znášal som ho ochotne, aby som zadostučinil za pýchu ľudí a pohl duše k nasledovaniu mojich krokov. Týmto korunovaním plným bolesti som zadostučinil za pýchu tých, ktorí nechcú zniesť nič, čo by ich v očiach sveta ponížilo. Dovolil som, aby moje ramená boli priodeté posmešným plášťom a aby som bol vysmievaný ako blázon. A to všetko preto, aby mnohé duše neopovrhovali tým, že ma budú nasledovať v tom, čo svet pokladá za biedne a pokorujúce a čo by sa im mohlo javiť pod ich dôstojnosť. Žiadna cesta, ktorá bola vopred určená Božou vôľou, nie je pokorujúcou alebo hodnou opovrhnutia. Vy, ktorí sa vo svojom vnútri cítite priťahovaní

M: *Dúfam v Pána, duša moja v slová Jeho dúfa.*

Všetci: *Vyčkáva duša moja Pána, viac ako ranný svit strážcovia.*

M: *Izrael, dúfaj v Pána, bo milosrdenstvo je u Pána a časté vyslobodenie je od Neho.*

Všetci: *On vykúpil Izraela zo všetkých hriechov jeho.*

M: *Modlime sa.*

Všetci: *Ježišu, naša vina Ťi pripravila v Getsemanskej záhrade takú trpkú smrteľnú úzkosť. Daj nám živú bolesť nad hriechami celého života a pevné predsavzatie, že Ťa v budúcnosti už neurazíme. Odpusť nám, Pane, odpusť nám, biednym hriešnikom.*

Prestávka až do konca prvej štvrťhodiny...

Druhá štvrťhodina - "Otče môj, ak je možno, nech odíde odo mňa tento kalich!"

M: *Ježiš nielen vzal na seba naše hriechy a vyznal ich pred Božskou velebnosťou, lež ich musí aj odkajať, a to v záhrade Olivovej v srdci, na kríži však na svojom tele.*

Najprv uplatňuje Boh Otec svoju trestajúcu spravodlivosť v plnej miere na Srdci svojho milovaného Syna.

Rozmýšľajme o úzkosti, ktorú pociťoval Ježiš, náš Baránok, pri pohľade na rozhnevaného Otca. Strach, skleslosť a zármutok sa zmocnia Jeho svätej duše.

na túto cestu, neodporujte, nepokúšajte sa pyšne dokázať, že plníte Božiu vôľu, ak v skutočnosti konáte svoju vlastnú. Nenájdete pokoj a radosť v postavení - nech by bolo v očiach sveta akokoľvek skvelé -, iba v plnení Božej vôle a v úplnom podrobení sa všetkému, čo od vás žiada Boh. Je mnoho duší, ktoré sú náchylné zaisťovať si budúcnosť na tomto svete. Niektorá sa napríklad cíti priťahovaná náklonnosťou k niekomu, v kom nachádza dobré vlastnosti, česť, vieru, zbožnosť, svedomitosť v podnikaní, zmysel pre plnenie svojich rodinných povinností, ba vôbec všetko, čo si želá vidieť na tom, koho miluje. Jej myseľ však náhle posadne pýcha. Napadne jej, že týmto priateľstvom možno budú uspokojené túžby jej srdca, no jej márnivá túžba vyniknúť pred svetom by zostala neuspokojená. Táto duša sa teda rozhodne hľadať to, čo by jej prinieslo väčšiu pozornosť ľudí; chce ukazovať, že je bohatšia a z lepšej spoločenskej triedy. Ako sa sama zaslepuje! Nie, v tomto svete určite nenájdeš šťastie, ktoré hľadáš. Dal by Pán Boh, aby si napriek tomu, že sa vrháš do takého vážneho nebezpečenstva, našla šťastie na onom svete. A čo mám povedať o tých, ktorých volám k životu dokonalosti a lásky, a ktorí sa robia hluchými k môjmu volaniu? Akému klamu sa vystavujú tie duše, ktoré sa domnievajú, že sú ochotné plniť moju vôľu, nasledovať ma a spojiť sa so mnou, a predsa mi hlboko do hlavy vrážajú ostne mojej trňovej koruny! Sú duše, ktoré si žiadam privlastniť; poznám ich, milujem ich s nekonečnou nežnosťou a ťahám ich tam, kde Božia prozreteľnosť pripravila pre ne najistejšiu cestu k svätosti. Tam som sa rozhodol odkryť im svoje srdce, tam mi ony dajú najviac lásky i najviac duší. Avšak koľké sklamanie nachádzam! Toľko duší zaslepených pýchou alebo túžbou uspokojiť svoju prirodzenosť či márnivú túžbu, s myslou plnou márnivých myšlienok sa napokon odvráti od cesty, ktorú im naznačila Láska! Duše, obzvlášť vyvolené mojím srdcom, myslíte si, že nasledovaním svojich náklonností mi vzdávate česť, akú od vás očakávam? Alebo sa nazdávate, že plníte moju vôľu, keď sa vzpierate volaniu milosti, či z pýchy odmietate vykročiť za mnou po ceste lásky? Jozefína, koľké duše sú zaslepené pýchou! Dnes urobíš veľa úkonov pokory a podriaďovania sa Božej vôli, aby si získala pre mnohé duše milosť nasledovať tú cestu, ktorú som pre ne s veľkou láskou pripravil.

"A začal sa chvieť pre nespočetné hriechy, ktorými bol obťažovaný, pre hroznú muky, ktoré na neho čakali 'cítiť clivosť' pre nevďačnosť ľudí a bezvýslednosť svojho utrpenia pre toľkých. A svätá duša Vykupiteľa chvejúc sa prosí zronená o zmilovanie: 'Otče môj, ak je možno, nech odíde odo mňa tento kalich!' Jeho duch užasne, sväté Telo sa zatrasie a prelieva krvavý pot, ktorý v kvapkách steká na zem.

Nijaké stvorenie nemôže pochopiť veľkosť múk, ktoré Pán vtedy utrpel. Bola to tá istá bolesť, ktorú pocíti hriešna duša, keď sa objaví pred súdnou stolicou svätosti Božej, ktorá na ňu doľahne, zasiahne ju, zničí ju a uvrhne do priepasti hnevu Božieho.

Všetci: *Pripomínaš nám, Spasiteľu, že aj my raz sa objavíme pred svätosťou Božou a že máme byť pripravení na jej prísnosť, lebo: 'keď toto robia so zeleným stromom, čo sa stane so suchým?' Budme zhovievaví a milosrdní oproti svojim bratom, nesúdme ich, aby sme ani my neboli súdení; lebo nám sa tou istou mierou nameria, ktorú sme používali pre iných.*

Teraz sa modlí alebo spieva
Miserére, potom prestávka
až do konca druhej
štvrt hodiny...

Barabášovi je daná prednosť pred Ježišom (výzva k vyvoleným dušiam, aby sa rozhodovali pre Božiu vôľu): Teraz sa pokúsím o to, aby duše porozumeli, ako sa mnohé nechávajú viesť pýchou. S trňovou korunou na hlave, zaodetého do šarlátového pláštá, vystaveného potupovaniu a posmechu, priviedli ma vojaci späť k Pilátovi. Ten, keďže na mne nenašiel žiadnu vinu, ktorá by bola hodná smrti, opäť sa ma vypytoval, prečo som neodpovedal. Bol si vedomý, že má moc ukrižovať ma alebo ma prepustiť. Prerušil som vtedy svoje mlčanie a povedal som mu: "Nemal by si nado mnou nijakú moc, keby ti to nebolo dané zhora, ale je nutné, aby sa naplnili Písma." A znovu som mlčal, úplne sa odovzdávajúc Bohu. Medzitým Pilát, znepokojený odkazom od manželky a sužovaný výčitkami svedomia, v obave, že ak by ma odmietol odsúdiť na smrť, ľud by mohol povstať proti nemu, hľadal zámienku, ako ma prepustiť. Predstavil ma teda ľudu v tom zbadačenom stave, do akého ma priviedli. Navrhol prepustiť ma a namiesto mňa odsúdiť lotra Barabáša. Ľud však zúrivo kričal sľaby jedným hlasom: "Nech zomrie on! On musí zomrieť, prepusti Barabáša!" Vy všetci, ktorí ma milujete, uvážte, ako som bol prirovnaný k lotrovi, ba cenili si ma menej ako toho zhýralého zločinca, jedného z najbohatších ľudí. Počúvajte zúrivé výkriky ľudí proti mne a rev, s akým si žiadajú moju smrť. Ochoten a láskyplne som túto pohanu prijal z lásky k dušiam, z lásky k vám, s túžbou ukázať vám svoju lásku, ktorá ma viedla nielen na smrť, ale i k znášaniu pohrdania, potupy a nenávisti od tých istých ľudí, za ktorých som mal preliať všetku krv. Zaobchádzali so mnou ako s narušiteľom pokoja, ako s pomäteným, s bláznom, a ja som tom všetko znášal v tichu s najväčšou pokorou. Myslíte si, že vo svojej ľudskej prirodzenosti som necítil odpor a zármutok? Chcel som z vlastnej skúsenosti poznať všetko, čo budete pre mňa trpieť, aby ste mohli čerpať silu z môjho príkladu vo všetkých okolnostiach vášho života.

Žalm 50

M: Zmiluj sa nado mnou, Bože, pre milosť Tvoju * a pre Tvoje veľké milosrdenstvo prehliadni spreneveru moju.

Všetci: Dočista umy ma od mojej neprávosti * a očisť ma od hriechu môjho.

M: Ved' svoju nepravosť sám uznávam * a hriech svoj mám pred sebou stále.

Všetci: Proti Tebe, proti Tebe samému som zhrešil * a robil som, čo je zlé pred Tebou.

M: Takže sa ukážeš spravodlivým vo svojom ortieli * a čistým v súde svojom.

Všetci: Hľa, zrodil som sa v hriechu * a v hriechu mať moja ma počala.

M: Hľa, Ty rád máš úprimnosť srdca * a skryte vedieš ma k múdrosti.

Všetci: Hysopom ma očisť a ostanem čistým * umy ma a sňa sneh biely budem.

M: Daj, nech počujem radosť a veselosť * a zaplesajú kosti moje, ktoré si skrušil.

Všetci: Poodvráť zrak svoj od hriechov mojich * a zotri všetky neprávosti moje.

M: Bože, sprav čistým moje srdce * a ducha pevného obnov v mojom vnútri!

Všetci: Neoddaluj ma od tváre Tvojej * a neodnímaj mi svätosť Tvojho ducha.

M: Navráť mi radosť Tvojej spásy * a pomáhaj mi duchom veľkodušným.

Všetci: Blúdiacich priviesť chcem na Tvoje cesty, * aby sa hriešnici navrátili k Tebe.

M: Od viny ráč ma oslobodiť, ó Bože, Bože mojej spásy! * Jazyk môj spravodlivosť Tvoju oslavovať bude.

Všetci: Pane môj, otvor moje pery * a ústa moje budú slávu Tvoju hlásať.

M: Ved' Ty nežiadaš obeť krvavú, * obeť zápalnú som nachystal a neprijal si ju.

Všetci: Skrúšený duch, Bože, je moja obeť, * Ty nepohrdneš, Bože, skrrúšeným a zlomeným srdcom.

Neoslobodil som sa, aj keď som to mohol ľahko urobiť. Všetko som prijal s láskou, aby ste vy takto posilnení mohli pochopiť, ako máte znášať každý odpor a splniť tak Božiu vôľu, uzmiert' jeho velebnosť, zadostučiniť za hriechy sveta a získať spásu pre mnohé duše. Na tomto mieste ešte raz hovorím k dušiam, ku ktorým som hovoril včera. Vy, ktoré ste povolané k dokonalému životu a ktoré sa vzpierate milosti, odpovedáte: "Ako môžem žiť v stálej skrytosti? Ja nie som zvyknutá na taký spôsob života, na takú podradnú prácu, moja rodina a priatelia ma budú považovať za smiešnu, mám talent a môžem byť užitočnejšia niekde inde..."

Odpovedám: Keď som sa mal narodiť z chudobnej panny alebo ako to videl svet, z chudobných a skromných rodičov, ďaleko od domova, v chlieve, v najdrsnejšom ročnom období a za studenej noci... Váhal som? Odmietol som? Tridsať rokov som vykonával ťažkú prácu v skromnej dielni, znášajúc pohrdanie a ľahostajnosť tých, pre ktorých môj otec, svätý Jozef, pracoval. Neštítal som sa ani pomáhať mojej Matke pokornou skrytou prácou v jej chudobnej domácnosti. Nemal som vari viac vedomostí, ako bolo treba k skromnému tesárskemu remeslu, keď som vo veku dvanásť rokov učil učiteľov v chráme? No takáto bola vôľa môjho Otca a takýmto spôsobom som ho oslavoval. Hneď na začiatku môjho verejného života som sa mohol predstaviť ako Mesiáš a Boží Syn a takto na seba upútať pozornosť a získať úctu ľudí pre svoje učenie. No neurobil som to, pretože mojou jedinou túžbou bolo vo všetkom konať vôľu môjho Otca. A keď odbila hodina môjho umučenia, pozri, ako som napriek všetkej krutosti jedných, potupovaný druhými, pri tom, ako ma moji vlastní opustili, pri nevďaku zástupu, pri nevýslovnom mučení môjho tela a pri vnútornom odpore mojej prirodzenosti, prijímal s rastúcou láskou najsvätejšiu vôľu môjho nebeského Otca. Ak sa veľkodušne poddáš a odovzdáš Božej vôli napriek svojej vnútornej nechuti, napriek nesúhlasu tvojej rodiny, napriek úsudku sveta, dosiahneš úzke spojenie s Bohom a budeš zakúšať nevýslovnú sladkosť. Čo som povedal dušiam, ktoré zakúšajú veľký odpor k pokornému a skrytému životu, opakujem tým dušiam, ktoré sú,

M: *Pre svoju milosť dobrý bud'k
Sionu * a vymuruj múry
jeruzalemské.*

Všetci: *Obete pravé vtedy milo
prijmeš, obete zápalné a celobné,
* vtedy zápalné obete budú nosiť
na Tvoj oltár.*

M: *Sláva Otcu...*

Všetci: *Ako bolo na počiatku...*

Tretia štvrt'hodinka - "Nemohli ste so mnou bedliť jednu hodinu?"

M: *Ježiš, Božský Baránok, vstáva
celý pokrytý krvou a hľadá tešiteľ'a
v svojej bolesti. Ale veľký Trpiteľ'
getsemanský bol sám, celkom
sám. Traja najmilší a naj dôvernejší
jeho priatelia, Peter, Jakub, Ján,
niekoľko krokov od neho spali!
Kto by mohol opísať bolesť, ktorú
cítil Spasiteľ' nad toľkou
opustenosťou? V take hodine! ...
Na takom mieste? ... Ale Jeho
milujúce Srdce chcelo zakúsiť
všetku bolesť samo a s nami
zaobchádzať s najväčšou
zhovievavosťou. 'Tak teda
nemohli ste so mnou bedliť jednu
hodinu?' Len mierna výčitka a
milosrdné napomenutie v tak
veľkej bolesti. 'Bedlite a modlite
sa, aby ste neupadli do
pokušenia!'*

*Všetci: Božský Majster, ktorý si
dokonca v smrteľnej úzlosti plný
dobrotu a vlúdnosti, nedaj, aby
Tvoji vyvolení na svätej stráži,
kam si ich milosrdne povolal,
zbabele zadriemali.*

M: *Aj v bohostánku, ako kedysi v
Olivovej záhrade. znášaš ešte
teraz ako by hrôzy dlhej smrteľnej
úzkosti. Prenasleduje Ťa zrada,
ľudský nevďak neprestáva Ťa
urážať, robíš pokánie za naše
neresti a vyznávaš ich deň a noc
pred svojím nebeským Otcem.*

naopak povolane, aby sa zamestnávali prácou vo svete, no ony túžia po živote v skrytosti a samote. Vyvolené duše, vaše šťastie a dokonalosť nespočíva v tom, aby ste išli za tým, čo vás láka, ani v tom, či ste svetu známe alebo neznáme, ani v používaní alebo skrývaní vašich schopností. Ba ani v tom, či vás hodnotia vysoko alebo nízko, či máte dobré alebo chatrné zdravie, ale jedine v láskyplnom prijímaní Božej vôle, v dokonalom súlade s tým, čo od vás požaduje Boh pre svoju slávu a vaše posvätenie.

Pán Ježiš je odsúdený na smrť (24. marca 1923):

Rozjímaj chvíľu o tom, aké mučenie vytrpelo moje nesmierne citlivé a milujúce srdce, keď som videl, že dali prednosť Barabášovi, a tak mnou opovrhli, a ako ma ranil krik zástupu žiadajúceho moju smrť. Pripomenul som si nežné láskanie mojej Matky, keď ma vinula k svojmu srdcu, námahy môjho pestúna a jeho starostlivosť, s akou sa o mňa staral po celý život. V duchu som videl všetky tie dobrodenia, ktoré som s toľkou štedrosťou udeľoval tomuto nevďačnému ľudu, ako som navracal zrak slepým, zdravie chorým, uzdravoval chromých, sýtil zástupy na púšti, ba aj kriesil mŕtvych. A teraz, pozri, do akého zbedačeného stavu ma priviedli, som nenávidený hádam viac než ktokoľvek iný, odsúdený na smrť ako hrozný zločinec. Všetok ľud sa domáha mojej smrti. Pilát vynáša svoj rozsudok. A vy všetci, ktorí ma milujete, vnímajte bolesť môjho srdca!

Judášovo zúfalstvo (túžba Božieho milosrdenstva):

Po zrade na Olivovej hore Judáš ušiel a potuloval sa kade-tade ako obeť výčitiek svedomia, ktoré ho obviňovali z ohavnej svätokrádeže. A keď sa dopyčul, že som odsúdený na smrť, zo zúfalstva sa obesil. Kto dokáže zmerať hĺbku zármutku môjho srdca vo chvíli, keď som videl túto dušu, ktorú som tak dlho s láskou vyučoval a ktorá prijala moje učenie a často počúvala z mojich úst slová odpustenia tých najodpornejších zločinov, ako sa teraz vrhá do pekelného ohňa? Judáš, prečo sa nevrhneš k mojim nohám, aby som ti odpustil? Ak máš strach priblížiť sa ku mne, pretože som obklopený zástupom, aspoň sa na mňa pozri, moje oči sa stretnú s tvojimi. Aj teraz sa s láskou obracajú k tebe. Vy všetci, ktorí ste na príkrej ceste hriechu, vy, ktorí pre hriech už dlhšie či kratšie žijete ako utečenci a zblúdilci! Ak viny,

Všetci: *Ježišu, pozval si nás, aby sme Ťa tešili v Tvojej opustenosti. Urob nás bdelych, odvážnych a veľkodušných a daj, aby sme boli celkom oddaní svätej veci, ktorá Ti na Srdci leží. Nauč nás bedliť a modliť sa, aby sme neupadli do pokušenia a unikli nebezpečenstvám našich dní. Pre opustenosť svojho Srdca v záhrade Getsemanskej, zmiluj sa, Ježišu, nad zarmútenými a opustenými; poteš, posilni, posväť ich v skúškach! Zmiluj sa nad umierajúcimi a zmiluj sa aj nad nami, keď príde hodina, že sa budeme musieť zjaviť pred Tebou, aby sme vypočuli rozsudok, ktorý rozhodne nad naším osudom vo večnosti.*
M: Modlime sa.
Všetci: Najdobrotivejší Ježišu, milovník duší, prosím Ťa pre smrteľný západ Tvojho najsvätejšieho Srdca a pre bolesti Tvojej nepoškvrnenej Matky, obmy vo svojej krvi všetkých hriešnikov celého sveta, ktorí práve zápasia so smrťou a ešte dnes umrú! Srdce Ježišovo, ktoré si trpelo smrteľnú úzkosť, zmiluj sa nad umierajúcimi!
(odpustky 300 dní)

Teraz sa modlia alebo spievajú **Litánie o Božskom Srdci**, prestávka až do konca tretej štvrt hodiny...

ktorých ste sa dopustili, zatvrdili a zaslepili vaše srdcia, ak ste kvôli uspokojeniu niektorej z vášní zišli na zlé chodníky, po tom, ako vás opustia pohnútky k riechu, alebo na vás spolupáchatelia zabudnú, a vy si uvedomíte stav svojej duše, nepoddávajte sa zúfalstvu! Kým je v človeku dych života, dovtedy sa môže utiekať k Božiemu milosrdenstvu a prosiť o odpustenie. Ak ste ešte mladí, no napriek tomu vás už váš pohoršujúci život v očiach sveta znížil, nebojte sa. Ak by aj existoval dôvod, aby s vami zaobchádzali ako so zločincami, ak by ste boli na posmech a ako vyvrheli, váš Boh si neželá vidieť vás padnúť do pekelného ohňa. Naopak, vrúcne túži po tom, aby ste k nemu prišli, aby vám mohol odpustiť. Ak sa neodvažujete s ním hovoriť, aspoň k nemu vzhliadnite a nech začuje vzdychy vášho srdca; ihneď uvidíte jeho láskavú otcovskú ruku vystretú k vám, aby vás viedla k prameňu odpustenia a života. Ak by sa stalo, že väčšinu svojho života strávite v bezbožnosti a ľahostajnosti, a keby vás snáď náhly príchod hodiny vašej smrti naplnil zúfalstvom, nedajte sa zviať, ešte je čas na odpustenie. I keby vám zostávala iba jediná sekunda života, i počas nej ešte môžete znovu nadobudnúť večný život. Ak by ste celý svoj život strávili v nevedomosti a blude a boli príčinou veľkého zla a skazenosti iných ľudí, ba celej ľudskej spoločnosti alebo náboženstva, no potom by ste prišli k poznaniu, že ste sa klamali; nedovoľte, aby vás zdrvila ťarcha hriechov a zla, ktoré ste zavinili. S dušou preniknutou hlbokou úľutosťou vrhnite sa do priepasti milosrdenstva a ponáhľajte sa k tomu, ktorý čaká na váš návrat, len aby vám odpustil. Rovnako je to aj s dušou, ktorá odmalička verne plnila môj zákon a moje prikázania, no pomaly chladla až do stavu vlažnosti a vydala sa na pohodlnú životnú cestu, ktorá s duchovnými ideálmi nemá nič spoločné. Takáto duša zabudla na seba a svoje vyššie ciele. Boh od nej žadal väčšiu snahu, ale ona, zaslepená navykutými chybami, upadala do stále väčšej vlažnosti, ba až do hriechu, lebo jej hluché a ospalé svedomie už necítilo výčitky, ba ani nepočulo Boží hlas. Možno sa tá duša neskôr prebudí a s hrôzou zistí, že jej život bol zanedbaný, prázdny a neužitočný

Litánie o Najsvätejšom Srdci Ježišom

(7 rokov odpustkov)

Pane, zmiluj sa nad nami.

Kriste, zmiluj sa nad nami.

Pane, zmiluj sa nad nami.

Kriste, uslyš nás.

Kriste, vyslyš nás.

*Otče, z nebies, Bože, **zmilluj sa nad nami.***

Synu, Vykupiteľu sveta, Bože, -//-

Duchu Svätý, Bože, -//-

Svätá Trojica, jeden Bože, -//-

Srdce Ježišovo, Synu večného

Otca, -//-

Srdce Ježišovo, v lone panenskej

Matky Duchom Svätým utvorené,

-//-

Srdce Ježišovo, so Slovom Božím

podstatne zjednotené, -//-

Srdce Ježišovo, nekonečnej

velebnosti, -//-

Srdce Ježišovo, svätý chrám Boží,

-//-

Srdce Ježišovo, stánok

Najvyššieho, -//-

Srdce Ježišovo, dom Boží a brána

nebeská, -//-

Srdce Ježišovo, horiace ohnisko

lásky, -//-

Srdce Ježišovo, schránka

spravodlivosti a ľúbosti, -//-

Srdce Ježišovo, plné dobroty a

láskavosti, -//-

Srdce Ježišovo, hlbokosť všetkých

čností, -//-

Srdce Ježišovo, všetkej chvály

najhodnejšie, -//-

Srdce Ježišovo, kráľ a stredisko

všetkých srdc, -//-

Srdce Ježišovo, v ktorom sú všetky

poklady múdrosti a vedy, -//-

Srdce Ježišovo, v ktorom prebýva

všetka plnosť Božstva, -//-

Srdce Ježišovo, v ktorom má Otec

svoje zaľúbenie, -//-

Srdce Ježišovo, z ktorého plnosti

my všetci sme prijali, -//-

pre jej spásu. Stratila nespočetné milosti. Diabol, ktorý by ju nerád stratil, sa snaží čo najviac využiť jej sklúčenosť a uvrhne ju do ochabnutosti, smútku a skleslosti a napokon do strachu a zúfalstva. Moja milovaná duša, nevšímaj si tohto krutého nepriateľa, ale čím skôr sa utiekaj ku mne a plná najhlbšej ľútosti pros vrúcne moje milosrdenstvo: neboj sa, ja ti odpustím. Vráť sa k horlivosti a ja ti vrátim stratené zásluhy. Moja milosť ťa nikdy neopustí. Jozefína, zostaň ukrytá v priepasti mojej lásky a modli sa, aby duše mohli byť naplnené rovnakým zmýšľaním.

Krížová cesta (26. marca 1923, pondelok Svätého týždňa): Pokračujme, Jozefína. Nasleduj ma, zohnutého pod ťarchou kríža, na Kalváriu. Zatiaľ čo strata Judášovej duše naplňala moju dušu zármutkom, bezcitní kati položili na moje doráňané ramená tvrdý, ťažký kríž. Na tomto kríži som mal dokonať tajomstvo vykúpenia. Nebeskí anjeli, pohliadnite na Boha, pred ktorým pri klaňaní padáte na tvár. Hľa, Stvoriteľ všetkých divov sveta, kráčajúci na Kalváriu a nesúci ten svätý a požehnaný kríž, na ktorom má zomrieť. Duše, ktoré ma túžite nasledovať, pozorujte ma, ako sa namáhavo vlečiem vpred, s telom zničeným mukami, zaliaty krvou a potom. Moje utrpenie bolo nesmierne, no nenašiel sa nikto, kto by ma utešil. Nasledoval ma zástup, krutí vojaci ma obkolesovali ako zúriví vlci, nik však nemal so mnou zľutovanie. Bol som už totálne vyčerpaný a kríž bol taký ťažký, že som na ceste spadol. Pozri, ako surovo ma tí neľudskí vojaci znova dvíhajú na nohy. Jeden ma uchopil za ruku, druhý za šaty, ktoré som mal prischnuté na ranách, tretí za krk a ďalší za vlasy. Niektorí ma zasypávali ranami päšťou, iní ma, ležiaceho na zemi, brutálne kopali. Kríž na mňa dopadol celou svojou váhou a tlačil ma k zemi. Prach na ceste, do ktorého som padol tvárou, mi oslepil oči, miešal sa s mojou krvou a pokryl mi doráňanú a dobitú tvár. Bol som najbiednejší a najopovrhutejší zo všetkých tvorov.

*Srdce Ježíšovo, túžba výšin večných,
-//-*

*Srdce Ježíšovo, trpezlivé a veľmi
milosrdné, -//-*

*Srdce Ježíšovo, bohaté pre všetkých,
ktorí Ťa vzývajú, -//-*

*Srdce Ježíšovo, prameň života a
svätosti, -//-*

*Srdce Ježíšovo, uzmiernenie za hriechy
naše, -//-*

*Srdce Ježíšovo, potupením nasýtené,
-//-*

*Srdce Ježíšovo, pre naše zlosti
strýznené, -//-*

*Srdce Ježíšovo, až na smrť poslušné,
-//-*

Srdce Ježíšovo, kopijou prerazené, -//-

*Srdce Ježíšovo, prameň všetkého
potešenia, -//-*

*Srdce Ježíšovo, život náš a vzkriesenie
naše, -//-*

*Srdce Ježíšovo, pokoj náš a zmierenie
naše, -//-*

Srdce Ježíšovo, obeta za hriechy, -//-

*Srdce Ježíšovo, spása v Teba
dúfajúcich, -//-*

*Srdce Ježíšovo, nádej v Tebe
zomierajúcich, -//-*

*Srdce Ježíšovo, slasť všetkých svätých,
-//-*

*Baránku Boží, ktorý snímaš hriechy
sveta, **odpušť nám, Pane / vyslyš nás,
Pane / zmiluj sa nad nami.***

M: Ježíšu, tichý a pokorný Srdcom.

Všetci: Sprav srdce naše podľa Srdca
Tvojho.

M: Modlime sa.

Všetci: Všemohúci večný Bože,
pohliadni na Srdce najmilšieho Syna
Tvojho a na chvály a zadosťučinenia,
ktoré Ti v mene hriešnikov podáva a
tým, čo Ťa o milosrdenstvo prosia,
udeľ, Ty uzmiernený, odpustenie v mene
tohože Syna Tvojho, Ježíša Krista, ktorý
s Tebou žije a kraľuje na veky vekov.
Amen.

Stretnutie Ježiša s Máriou: Pokroč so

mnou o kúsok ďalej. Tam uvidíš moju preblahoslavenú Matku. Jej srdce je preniknuté žiaľom. Prichádza, aby ma stretla: aby pohľadom na mňa, svojho Boha, nabrala sily k znášaniu bolesti a tiež, aby mi dodala odvahu pokračovať v diele vykúpenia a dokončiť ho. Pomáhala mi tým, že som mohol vidieť jej statočnosť. Uvažuj o mučeníctve týchto dvoch srdiec. Koho miluje táto Matka viac než svojho Syna? Nedokáže mi pomôcť, vie, že ak uzriem jej bolesť, tým len rozmnoží moje muky. A koho milujem viac ako svoju Matku? Nielenže jej nemôžem poskytnúť nijakú útechu, no som si vedomý, že strašný stav, v akom ma vidí, preniká jej srdce tou istou bolesťou, ako trpím ja. Ja trpím smrteľné muky na svojom tele, ona ich trpí vo svojom srdci. Hľa, jej zrak je upretý na mňa a môj, pohasnutý a zakalený krvou, sa upiera na ňu. Neprehovoríme ani slovo, no čo všetko si navzájom povedali naše srdcia pri tom jedinom srdcevrúcom pohľade... Áno, moja Matka bola prostredníctvom Božského zjavenia v duchu prítomná pri všetkých mukách môjho horkého umučenia. Niektorí z učeníkov ma zo strachu pred Židmi sledovali len z diaľky. Snažili sa dozvedieť, ako udalosti pokračujú, aby jej tom mohli oznámiť. Len čo sa moja Matka dozvedela, že som bol odsúdený, ihneď sa vydala na cestu, aby ma stretla - a neopustila ma až do chvíle, kým som nebol uložený do hrobu.

Šimon Cyrenejský (ako máme Pánu Ježišovi pomáhať niesť kríž, 27. marca 1923, utorok Svätého týždňa): Medzitým sprievod pokračoval na ceste na Kalváriu. Z obavy, že by som mohol zomrieť ešte pred ukrižovaním, sa tí ľudia nie zo súcitu, ale zo zlomyseľnosti a nenávisti obzerali po niekom, kto by mi pomohol niesť kríž. Za malú odmenu schytili muža, ktorý prechádzal okolo. Volal sa Šimon. Pozoruj ma v duchu na ceste na Kalváriu, obťažného ťažkým krížom. Všimni si aj Šimona, ktorý nesie kríž so mnou a uvažuj o dvoch

Posledná štvrt hodina - "Hľa, Syn človeka bude vydaný do rúk hriešnikom. Vstaňte, podme!"

M: Po tri razy prosil Spasiteľ: 'Otče môj, ak je to možno, nech odíde odo mňa tento kalich!' a vždy pripojil: 'avšak nie moja vôľa, ale Tvoja nech sa stane!' Podľa vôle Božej však bolo, aby Boží Baránok išiel na smrť, lebo 'Smrť... je odplata za hriech.'

'Vstaňte!', hovorí svojim apoštolom, 'a podme!' Kam, najsladší Vykupiteľu? K zradnému bozku Judášovmu, do súdneho domu, k stĺpu na bičovanie, na Kalváriu, na hanobný kríž! A keď sa blíži k čase nepriateľov, ktorá ho ide zajať, predloží im otázku: 'Koho hľadáte?' 'Ježiša Nazaretského.' 'Ja som to!'

Všetci: Veľký Vojvodca lásky, veľkodušný Bojovník, voláš nás, aby sme Ťa nasledovali: Tu sme, Tvoji verní čestní strážcovia zoskupujú sa okolo Teba a sprevádzajú Ťa. Sú hotoví vystúpiť s Tebou na vrch bolesti, lebo on je vrcholom lásky. Pod Tvojím velením, nesmrteľný Kráľu duší, chceme bojovať dobrý boj, premôcť knieža tmy, zvíťaziť nad svetom a sebe odumrieť, aby sme len Tebe žili. 'Podme i my, aby sme umreli s Ním!'

M: Podme v duchu na Kalváriu. Kľaňajme sa Ukrižovanému a vidme, ako posledný raz vydychuje; to je láska, ktorá umiera z lásky! Ach, či nebudeme budúce len jeho láske žiť? Áno, zasväťme sa Mu, oddajme sa svojmu Ježišovi a skrze Neho, s Ním a v Ňom Jeho Najsvätejšej vôli. Spojme svoju biednu obeť s Jeho nepretržitou obeťou na našich oltároch. Odplácajme sa prebodnutému Srdcu Ježišovmu oddanosťou za oddanosť, láskou za lásku. S preblahoslavenou Pannou Máriou, s Jánom a s Magdalénou uzavíme sa do Jeho Presvätej Rany, aby sme tam vždy prebývali.

veciach. Napriek tomu, že to bol človek dobrej vôle, bol ziskuchtivý a kríž mi pomáhala niešť len za úplatu. Preto, keď ho začala zmáhať únava, ponechával na mňa ťarchu kríža stále viac – preto som ešte dvakrát klesol. Okrem toho, tento muž mi pomáhal niešť iba časť kríža, nie celý. Sú mnohé duše, ktoré ma nasledujú a ktoré sa podujmú pomôcť mi niešť kríž, no znepokojujú sa starosťami o svoj odpočinok a pohodlie. Iné súhlasia s tým, že ma budú nasledovať a začnú život dokonalosti, ale nevzdávajú sa ziskuchtivosti, ktorá v mnohých prípadoch ostáva ich hlavnou starosťou. Sú váhavé a keď ich môj kríž tlačí, snažia sa uniknúť utrpeniu. Kalkulujú, koľko odriekania ich to bude stáť, a ako len môžu, vyhýbajú sa pokorovaniu a unavujúcej práci. Obzerajú sa späť, je im ľúto za tých, čo opustili a snažia sa získať aspoň nejaké potešenie. Slovom, tieto duše sú sebecké, nasledujú ma viac kvôli sebe než kvôli mne. Prijímajú len tie ťažkosti, ktorým sa už nedokážu vyhnúť, prípadne to, čo je ich neodkladnou povinnosťou, a tak nesú iba malú časť môjho kríža, a to takým spôsobom, že si horko-ťažko získajú len tolko zásluh, koľko bezpodmienečne potrebujú pre spásu. Po smrti uvidia, ako ďaleko zaostali. Na druhej strane, existuje mnoho duší, ktoré poháňa nádej na vlastnú spásu, no ešte viac ich pobáda láska; tieto sú pevné vo svojom predsavzatí nasledovať ma na mojej krížovej ceste. Dychtivo začínajú so životom dokonalosti a venujú sa mojej službe. Chcú niešť celý kríž, nielen jeho časť. Ich jedinou túžbou je poskytnúť mi úľavu a potešiť ma. Bezvýhradne sa odovzdávajú mojej vôli, prosia o ňu a vyhl'adávajú všetko, čím by ma potešili. Nemyslia na odmenu ani na svoje zásluhy. Nehľadia na únavu a utrpenia, s ktorými sa stretávajú; ich jediným cieľom je, aby mi dosvedčovali svoju lásku a potešovali moje srdce. Keď na nich dol'ahne kríž v podobe choroby alebo ak sa ukrýva v nejakej činnosti, ktorá im nie je po vôli alebo nezodpovedá ich schopnostiam, či ak je kríž spôsobený zabudlivosťou alebo nevôľou tých, ktorí sú okolo nich, majú preň pochopenie a prijímajú ho s úplnou odovzdanosťou, akej je ich vôľa schopná. Niekedy sa stane, že sú vrúcnejšou láskou k dušiam a horlivosťou za duše pobádané, aby urobili niečo, čo sa im za daných okolností zdá ako najlepšie; situácia sa však vyvinie úplne

Záver

Všetci: *Večný Otče, tak veľmi si miloval svet, že si svojho Jednorodného Syna obetoval. Zvelebujeme Ťa za toto nepochopiteľné milosrdenstvo. A keďže my sami Ti nemôžeme hodne ďakovať, robíme to skrze Srdce nášho presvätého Baránka. On sa obetoval čo výkupné za nás, on bude aj našou obetou vďaky.*

Všetci: *A Ty, Vykupiteľu sveta, buď na večné veky chválený, zveľbovaný a požehnaný za to, že si sa obetoval za spásu svojich biednych tvorov. Ježišu, nech Ti prednesie našu vďaku bolesťou prebodnuté srdce preblahoslavenej Panny Márie a výrečný hlas Jej sĺz. Sľubujeme, že budeme hriechu vyhýbať, proti zlým náklonnostiam bojovať, nechť k dobrým skutkom premáhať, svetskú lásku a jej nepravé radosti potlačovať. Nakoniec voláme s Tvojou vernou služobnicou Margarétou Máriou: 'Božská láska ma premohla, jedine jej bude patriť moje srdce!' Amen.*

Modlitby k trpiacemu

Spasiteľovi

Pozdravenie svätých päť Rán

M: *Buďte pozdravené spásonosné rany Ježišove pre všemohúcnosť Otcovu, ktorý vás svetu dal. Buďte pozdravené pre múdrosť Synovu, ktorý vás mal vo svojom utrpení.*

Všetci: *Pozdravujeme vás pre lásku Ducha Svätého, ktorý skrze vás dokončil dielo nášho vykúpenia.*

inak, ako očakávali, a to má za následok celý rad pokorovaní a skúšok. Tieto duše, poháňané iba láskou, radostne prijímajú tieto neočakávané následky svojich činov, pretože v nich spoznávajú ním svoju česť a slávu. Tieto duše skutočne prijímajú kríž a nasledujú ma. Ich záujmom a ziskom jej jedine láska. Oslavujú moje srdce a poskytujú mu odpočinok. Buďte si istí, že vaše utrpenia a sebazapierania nie sú márne, hoci prinášajú ovocie neskôr alebo ho neprinášajú vôbec. Jedného dňa budete vďaka nim zberať hojnú úrodu a získate veľkú odmenu. Ak duša skutočne miluje, nemeria to, koľko robí, ani nevyratúva, koľko trpí; neočakáva odmenu a hľadá iba to, čo by slúžilo na väčšiu česť a slávu Božiu. Nehovorí si "dost", pokiaľ ide o prácu a únavu, a keďže má čistý úmysel, nevyhovára sa ani neprotestuje, veď všetko koná z lásky. Jej námahy a utrpenia oslavujú Boha. Netrápi sa ani nestráca pokojnú myseľ, keď sa stretne s odporom, prenasledovaním alebo pokorovaním, pretože jej pohnútkou je láska. A svoje ovocie odovzdáva do rúk Lásky. Tieto duše nie sú ziskuchtivé; jedine, po čom túžia, je potešovať ma, poskytnúť mi úľavu a osláviť ma. A z rovnakého dôvodu prijímajú na svoje ramená môj kríž a nesú celú jeho ťarchu.

Ukrižovanie (28. marca 1923, streda Svätého

týždňa, rozjímanie): Prišli sme až ku Kalvárii. V zástupe to vrie, ja sa namáhavo vlečiem vpred a úplne vyčerpaný únavou klesám na zem po tretí raz. Svojím prvým pádom som získal milosť obrátenia pre hriešnikov, ktorí sú zakorenení v zle. Druhým pádom som získal povzbudenie pre tie slabé duše, ktoré sú oslepené zármutkom a úzkosťou, aby dokázali povstať a znovu kráčať po ceste cnosti. Môj tretí pád bude dušiam napomáhať k pokániu v hodine smrti. V tejto chvíli sme dosiahli vrchol. Pozri, s akou dotieravosťou ma obštúpili tí zatvrdnutí hriešnici. Niektorí schytili kríž a položili ho na zem, iní zo mňa strhávajú šaty, čím mi znovu otvárajú rany. Moja krv znova tečie. Rozjímajte, milé duše, o mojom zahanbení, aké som cítil, keď som sa videl takto vystavený pohľadom ľudskej zberby. Aká to bola úzkosť pre moju dušu! Tí ukrutní muži ma olúpili o tuniku, ktorú

Pätoraká chvála na trpiaceho Spasiteľa

M: *Najláskavejší Ježišu, chválím Ťa a zvelebujem pre Tvoju nepochopiteľnú všemohúcnosť, že si ostal bezmocný z lásky k ľuďom, hoci si mocný Pán anjelov a ľudí.*

Všetci: *Najtrpezlivejší Ježišu, chválím Ťa a zvelebujem pre Tvoju nevyspytateľnú múdrosť, pre ktorú Ťa pokladali za blázna.*

M: *Bolestný Ježišu, chválím Ťa a zvelebujem pre Tvoju nevýslovnú lásku, že si znášal nenávisť pre našu spásu, hoci si bol nevinný.*

Všetci: *Zarmútený Ježišu, chválím a zvelebujem Tvoje nekonečné milosrdenstvo, že si sa dal odsúdiť na smrť z lásky k ľuďom.*

M: *Opustený Ježišu, chválím Ťa a zvelebujem pre Tvoju láskyplnú vládnuosť, ktorú tak trpkou urobila najpotupnejšia smrť za ľudstvo.*

Všetci: *Ježišu, prosím Ťa, ráč obetovať svojmu Otcovi všetky bezprávia, ktoré si znášal v svojom utrpení pre našu spásu. Buď pochválený naveky pre svoju svätú lásku a trpezlivosť. Amen.*

M: *Pane Ježišu Kriste, pre ukrutné bolesti, ktoré si pretrpel na dreve svätého Kríža, najmä keď sa rozlúčila Tvoja presväta duša s Tvojím požehnaným Telom.*

Všetci: *Zmiluj sa nad mojou hriešnou dušou, keď sa bude lúčiť s telom. Amen.*

moja Matka utkala s tol'kou láskou; odela ma do nej ešte keď som bol nemluvňaťom a potom rástla spolu so mnou. Olúpili ma o ňu a hádzali lós, čia bude. Predstavte si Matkin zármutoť, keď to všetko videla. Ako veľmi túžila získať tú tuniku, teraz presiaknutú mojou krvou. Už prišla tá hrozná hodina! Kati ma položili na kríž. Uchopili a násilne roztiahli moje ruky, aby dosiahli otvorom pripraveným v kríži. Každý pohyb pôsobí, že moja trním korunovaná hlava naráža na kríž silnejšie, trne sa do nej zabodávajú stále hlbšie. Počúvaj, pribíjajú moju ľavú ruku. I nebesia sa otriasajú a anjeli pri tej scéne padajú na tvár... Ja však zachovávam najhlbšie mlčanie. Z mojich perí neunikol ani najmenší nárek. Po tom, ako pribili moje ruky, ukrutne natáhovali moje nohy; rany na mojom tele sa roztrhli a znovu pootvárali, nervy sa oddelili, kĺby sa vykĺbili. Boli to nevýslovné muky. Dlhým klinom prerazili moje nohy a moja krv opäť stekala na zem.

Rozjímanie: Zastav sa na chvíľu a rozjímaj o týchto prebodnutých rukách a nohách, o tomto tele pokrytom ranami, o hlave, celej dobodanej ukrutnými trňmi, znečistenej blatom, zaliatej krvou a potom. Žasni nad mojou mlčanlivosťou, trpezlivosťou a odovzdanosťou pri takom brutálnom umučení. Pýtaj sa, kto to trpí? Kto je obeťou takého barbarstva? Je to Ježiš Kristus, sám Boží Syn, ktorý stvoril nebo, zem a všetko na nej, ktorý dáva raslinám vŕstať a živočíchom to, čo potrebujú k životu. Ktorý stvoril človeka a ktorého moc všetko zachováva a riadi. Hľa, nemôže sa ani pohnúť, je predmetom výsmechu, o všetko je olúpený. Avšak už onedlho ho budú tol'ké zástupy nasledovať, opúšťajúc bohatstvo, pohodlie, rodiny a majetky, všetko, čo svet môže dať - aby mu vzdali česť, slávu a lásku, aká mu prináleží. Spozornejte teraz, vy, nebeskí anjeli a všetci, ktorí ma milujete! Vojaci sa chystajú obrátiť kríž, aby mohli zahnať klince na jeho zadnej strane. Tým chcú zabrániť, aby ich váha môjho tela nevytiahla. Moje sväté telo dáva bozk pokoja previnilej zemi. Potom je Kalvária svedkom skutočného zázraku na príhovor mojej Matky. Keď stojí bezmocná a nemôže ani pomôcť, vrúcne prosí môjho nebeského Otca o zmilovanie. A na jej prosbu sa légie anjelov tlačia navôkol, aby chránili moje telo, aby som sa nezranil, neudrel o zem a nebol zadlávený váhou kríža. Keď sa potom vzduchom niesli údery kladív

Modlitby k najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu

Tri pozdravy

M: *Buď pozdravené, najsladšie Srdce Ježišovo, pre Božskú dobrotu, ktorou si prameňom a pôvodom všetkého dobra.*

Všetci: *Buď pozdravené najdobrotivejšie Srdce Ježišovo, pre hojnosť všetkých milostí, ktoré tu vyvierali, vyvierajú a budú vyvierať pre všetkých svätých a pre duše, ktoré sa stanú svätými.*

M: *Buď pozdravené, najvládnejšie Srdce Ježišovo, pre svoju láskavosť, ktorá tak často občerstvila a posilnila všetky zbožné srdcia prúdom Božskej slasti.*

Všetci: *Prosím Ťa, ráč za mňa vynahradiť, čo som zameškal v službe Božej a vo vykonávaní dobrého. Amen.*

Velebenie Božského Srdca

M: *Buď pozdravené, najšľachetnejšie Srdce Ježišovo, pre lásku, ktorou Ťa Duch Svätý utvoril a vyzdobil všetkými nebeskými milosťami.*

Všetci: *Buď pozdravené, lásky najhodnejšie Srdce, pre plnosť svojich milostí, pre lesk svojich čností, pre šľachetnosť a pre čistotu svojej lásky.*

M: *Buď pozdravené, kráľovské Srdce Ježišovo, pre víťazstvo nad smrťou a hriechom, pre moc nad dušami, pre triumf nad živými i mŕtvymi. Amen.*

neľudských vojakov, zem sa triasla. Nebesá stíchli, anjelskí duchovia sa klaňali, padajúc na tvár. Boh je pribitý na kríž! Jozefína, pohliadni na svojho Ježiša rozpätého na kríži. Nemôže pohnúť ani rukou, ani nohou, celý obnažený, bez cti a slobody vystavený pohľadom ľudí. Nezostalo mu nič. Nikto ho neľutuje, nikto s ním nemá súcit v jeho bolestiach. Namiesto toho sa mu dostáva nový posmech, ďalšie urážky, stále viac bolesti k tým, ktoré už znáša. Ak ma skutočne miluješ, čo urobíš, aby si sa mi stala podobnou? Odoprieš mi, čo žiada moja láska? Nevynaložíš všetku námahu, aby si ma potešila. *A teraz, Jozefína, padni tvárou na zem a počúvaj moje slová: Nech v tebe zvíťazí moja vôľa. Nech ťa stravuje moja láska Nech ma oslávi tvoja bieda.*

Pán Ježiš na kríži zomiera (sedem posledných slov, 30. marca 1923, piatok Utrpenia Pána): Sedem posledných slov: Porozprával som ti o svojom utrpení. Nasleduj ma v ňom, zostaň so mnou a zdieľaj môj smrteľný zápas. Teraz nastala hodina vykúpenia sveta. Zdvíhajú ma nahor ako na divadlo a na posmech zástupu, ale tiež na obdiv dušiam. Pokoj prišiel na svet. Kríž, ktorý bol doteraz nástrojom mučenia, na ktorom umierali najväčší zločinci, sa zmenil na svetlo a pokoj sveta a na predmet najhlbšej úcty. Hriešnici budú z mojich rán čerpať odpustenie a moja krv zmyje všetku ich špinu a nečistotu. Čisté duše prídu, aby z mojich rán uhasili svoj smäd a roznieťili plameň lásky v svojich srdciach, nájdu v nich svoje útočisko a večný domov. Svet našiel svojho Vykupiteľa a vyvolené duše vzor, ktorý majú napodobňovať. A pokiaľ ide o teba, Jozefína, tieto ruky sú tvoje, aby ťa podporovali, i tieto nohy, aby ťa nasledovali a nikdy neopustili. Zapiš všetko, čo vidíš. **1. Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia:** Nespoznali ho, toho, ktorý je ich životom. Na jeho ramená nahromadili všetku zúrivosť svojich nepravostí. Ale ja ťa prosím, Otče, zahrň ich v plnosti svojím milosrdenstvom. **2. Ešte dnes budeš so mnou v raji:** Pretože tvoja viera v milosrdenstvo Spasiteľa zotrela všetky tvoje hriechy a privedie ťa do večnej blaženosti. **3. Žena, hľa, tvoj Syn!** Matka moja! Toto sú moji bratia. Prijmi ich. Vy, za ktorých som zomrel, už nie

Vzor všetkých čností

M: *Bud' pochválené, chudobné a predsa bohaté Srdce, ktoré si opovrhlo pozemským bohatstvom. Bud' pochválené, pokorné Srdce, že si sa zrieklo všetkej ľudskej slávy: poslušné Srdce, ktoré si lačnelo po splnení Božej vôle: Srdce, ktoré miluješ Boha a ľudí, bud' pochválené, lebo si žížnilo po rozšírení Božej slávy a po spáse duší. Bud' pochválené, nezištné Srdce, ktoré si nič nehľadalo pre seba: veľkodušné Srdce, ktoré si prijalo dobrovoľne najväčšiu potupu; obetované Srdce, ktoré si túžilo po utrpení a svoj kríž objalo s láskou.*

Všetci: *Bud' pozdravené, Najsvätejšie Srdce! Nauč ma, aby som Ťa miloval z celého srdca a aby som sa cvičil v Tvojich čnostiach podľa svojich síl.*

Duša Kristova

*Duša Kristova, posväť ma;
Telo Kristovo, spas ma;
Krv Kristova, napoj ma;
voda z boku Kristovho, umy ma;
ó dobrý Ježišu, vyslyš ma;
do svojich svätých rán skry ma;
nedaj mi odlúčiť sa od Teba;
pred zlým nepriateľom chráň ma;
v hodinu smrti mojej povolaj ma;
a dožič mi prísť k Tebe;
aby som Ťa chválil s Tvojimi svätými na veky vekov. Amen.*

(300 dní odpustkov; keď sa modlitbu zbožne pomodlíme po svätom prijímaní, získame 7 rokov odpustkov)

ste viac sami; máte Matku, ku ktorej sa môžete utiekať v každej potrebe. **4. Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?:** Áno, odteraz má duša právo povedať svojmu Bohu: "Prečo si ma opustil?" Po dokonaní tajomstva vykúpenia sa človek stal Božím synom, Kristus jeho bratom, večný život jeho dedičstvom. **5. Žízňim:** Otče, skutočne žízňim po tvojom oslávení. A hľa, už prišla tá hodina! Odteraz človek spozná zo splnenia mojich slov, že si ma naozaj poslal a budú ťa za to oslavovať. Žízňim po dušiach a kvôli uhaseniu tohto smädu som vylial všetku svoju krv až do poslednej kvapky, a preto teraz môžem povedať: **6. Je dokonané:** Teraz je konečne dokonané to veľké tajomstvo lásky, v ktorom Boh vydal svojho vlastného Syna na smrť. Prišiel som na svet, aby som konal tvoju vôľu... Otče môj, už je splnená. **7. Otče, do tvojich rúk porúčam svojho ducha:** Tebe odovzdávam späť svoju dušu. Rovnako duše, ktoré plnia moju vôľu, budú môcť naozaj plným právom povedať: všetko je dokonané. Pane a Bože môj, prijmi moju dušu, ktorú odovzdávam do tvojich rúk. Jozefína, napíš, čo si počula. Chcem, aby duše počuli a čítali, čo bolo napísané, aby tí, ktorí žiznia, mohli piť, a tí, ktorí lačnejú, boli nasýtení.

Novinky

Nová webová stránka s katolíckym obsahom

Sanctum Vitae

<https://sanctumvitae.sk>

Katolícka (tradičná) náuka, katechizmus,
Sväté písmo, e-knihy, mobilné aplikácie,
misijný časopis, ...

Pripravuje sa staro-nová kniha vo forme e-knihy s názvom **Ži svoj sen** o hľadaní miesta v živote pre mladých a všetkých ostatných... zaujímavé, pútavé myšlienky zo Svätého písma...

- Maj svoj sen
- Spoznaj svoj sen
- Ži svoj sen
- Meditácie

Dôstojné slová

Sústredená, vážna tvár otca Maximiliána rozjasnila sa vnútornou radosťou, keď pozrel na svojich rehol'ných bratov. Sedeli na stoličkách, na prostých laviciach, do širokého kruhu rozostavených, tichí, pokorní a čakajúci. Vyblednuté habity so stopami ťažkej práce, ruky zložené ako na modlitbu, zahľadené oči a v očiach ten čudný, nepomenovateľný plameň, s ktorým sa stretáme len u ľudí zachvátených vnešenou myšlienkou a túžbou.

"Vidíte, moji najmilší bratia!" začal otec Kolbe. Každé jeho slovo bolo plné úsmevu a rozdávajúce pokoj zničenému srdcu. "Vidíte, moji najmilší bratia," zopakoval, "naším cieľom a cieľom Niepokalanowa ako Ústredia Milície Nepoškvrnenej je starosť obrátiť a zasvätiť všetkých pod ochranu Nepoškvrnenej. Neraz som to spomenul, ale dnes ešte raz chcem vysvetliť prečo vznikol Niepokalanów, čím sa rozlišuje od iných kláštorov. Veď ako som spomenul, máme toľko iných kláštorov a toľko horlivých duší, starajúcich sa o navrátenie a posvätenie každého človeka. Čím sa teda odlišuje od ich snaženia? Poviem vám, ó, bratia moji! Líši sa tým, že stará sa o navrátenie a posvätenie duší pod ochranou a prostredníctvom Nepoškvrnenej. Rozdiel tu nie je v ciele, lebo veď všetci, čo majú Boha v srdci, túžia po navrátení a posvätení duší. Ale tu ide o tieto dve slová 'skrže Nepoškvrnenú'. Nemožno povedať, že ostatní to robia ináč. To isté robia, lebo vedia, že Nepoškvrnená je Prostrednicou všetkých milostí a teda oceňujú pobožnosť k Nej. Keby sme sa opýtali, bratia moji, prečo zdôrazňujeme tak silno tieto slová 'skrže Nepoškvrnenú', tak vedzte, že robíme to preto, lebo Matka Božia sama sa nazvala Nepoškvrnenou a vidieť, že toto vymedzenie je jej milé. A najkratšia, najistejšia a najľahšia cesta navrátenia a posvätenia je Nepoškvrnená a preto ju prosíme predovšetkým o orodovanie za nás hriešnych. A prikazujem vám, bratia moji, aby všetci obyvatelia Niepokalanowa touto cestou šli a iných tiež tejto ceste učili. Svätý Pavol povedal: 'Všetko môžem v Ťom, ktorý ma posilňuje.' A ja za svätým Pavlom doložím čosi viac: 'Všetko môžem v Ťom, ktorý ma posilňuje - skrže Nepoškvrnenú!' Lebo čokoľvek sa totiž deje pre navrátenie a posvätenie duší, je dielom milosti Božej. Prostredníčkou tejto milosti je Matka Božia. Ako jediným Prostredníkom u Otca je Pán Ježiš, tak jedinou Prostredníčkou u Pána Ježiša je Matka Božia. Nieкто z vás, bratia moji, opýta sa, čo znamená toto navrátenie a posvätenie skrže Nepoškvrnenú? To znamená, že skrže Nepoškvrnenú prichádza potrebná milosť ku navráteniu a posväteniu. Ak sa hriešna duša obráti k Bohu, dostáva milosť navrátenia. Ale môže sa stať, že duša si nezaslúhuje Božej milosti, lebo veď aj spravodlivosti Božej patrí svojej miesto. Ak však duša, hoci veľmi hriešna obráti sa na Nepoškvrnenú, môže dúfať v milosrdenstvo Božie. Veď svätý Bernard hovorí, že Pán Boh pre seba nechal spravodlivosť a milosrdenstvo odovzdal Matke Božej. Nepoškvrnená dostala toto milosrdenstvo od Pána Boha. Ona je zosobnením Božieho milosrdenstva a preto duša sa navráti a posväti, ak sa na ňu bude obracať. Skrže Nepoškvrnenú možno teda dosiahnuť milosť navrátenia a stať sa veľkým svätým a to ľahko! ..."

Počúvali bratia reč svojho gvardiána a každý z nich sa tešil, lebo ved' tak jasno im vysvetľuje, že každý z nich sa môže stať svätým. Potom ešte hovoril o chudobe, keďže Niepokalanów, ako pevnosť duchovných synov svätého Františka z Assisi, usí sa opierať o základy chudoby. Hej veru, v Niepokalanowe všetko je chudobné ba aj tie stoličky a lavice, aj lôžka, aj čaše a taniere.

"Keby svätý František zostúpil teraz na zem, najradšej by asi býval v našom Niepokalanowe, keďže tuná cítil by sa, v našej chudobe, najlepšie!" vraví otec Maximilián a bratia natešene prispievajú, lebo sú si istí, že ich arciolec cítil by sa medzi nimi najlepšie. Každý z nich vie, že sám otec gvardián váži si chudobu, že so svojím plášťom a svetrom delí sa s bratom Manswetom, keďže ako kedysi povedal: v poplátaných topánkach a v poplátanom habite možno smelo bežať na misie v samohybe (auto) najnovšieho typu, nakoľko najnovšie vynálezy majú slúžiť predovšetkým chvále Božej! Takýto je tento náš milovaný otec gvardián Maximilián!... "Nič pre seba, všetko pre Nepoškvrnenú!" hlása otec Maximilián.

Akýsi natešný fanatik! Všetky dôchodky vydavateľstva vkladá do jeho zveľadenia, do rozšírenia Niepokalanowa, do kúpy stále nových a nových strojov. Stroje sú lacné lebo sú už užívané, ale konajú 'svoju službu znamenite'. Ved' sú to jeho najmilší bratia a sestry, pracujúce pre Nepoškvrnenú!... A ved' tie mnohohodinové modlitby, odriekané v kaplnke, v cele, v jedálni, pri strojoch a pri motoroch, vrúcne šepkané do ich kolies a ozubených koliesok, a očami pozdvihnutými k soške Nepoškvrnenej, umiestnenej kdesi nad ich oceľovými telesiskami, ved' tie modlitby otec Maximilián nepokladá za stratu času, ale za ozajstný prostriedok znásobenia práce rehol'ných bratov a strojov. Opytujú sa postranní ľudia, udivení rozšírenosťou 'Rytiera', odkiaľ sa berie táto jeho popularita? Ved' ani obálka nie je veľmi efektná a obsah tiež nie je taký strhujúci v porovnaní s inými časopismi a taký veľký pobyt po ňom. Hľa, nevedia, že každé číslo 'Rytiera', než opustí tlačiarenske stroje a vyjde do sveta, je vrúcne omodnené, ako by presýtené modlitbou a počaté v modlitbe.

"Modlime sa s dôverou a budme verní vo všetkom Nepoškvrnenej a ona vždy rozuzlí všetky ťažkosti!" vravieval svojím bratom, keď sa obával, že kopy sa pred nimi ťažkosti a starosti môžu otriastať ich vieru vo vytrvanie. Málo bolo totiž, že bilancia, zostavovaná bratom - účtovníkom, vykazovala ustavične deficit v príjmoch, že ustavične chybovala hotovosť na úhradu rastúcich výdavkov ustavične rastúceho vydavateľstva, ale začali sa množiť po svete urážajúce chýry, že otec Maximilián vykorisťuje sily svojich bratov, že ich vyhladúva, že zamýšľa zaviesť akési nové reformy do kláštora a v nerozvážnej horlivosti zle zachádza so svojimi podriadenými, ba že - ó, hrôza! - zamýšľa úplne sa odlúčiť od rehol'nej provincie. A ako dobre, že znepokojený otec provinciál pricestoval neočakávane do Niepokalanowa a vykonal vizitáciu. Presvedčil sa vtedy tento rozvážny muž, koľko nezmyslu bolo v týchto povestiach.

"Ak by Niepokalanów," povedal vtedy otec Maximilián, "nemal šíriť úctu k Nepoškvrnenej, ak by tu v Niepokalanowe mala sa kedykoľvek zmeniť kázeň a nastať z toho uvoľnenie, alebo - čo nedaj Boh! - pohoršenie, tak nech Pán Boh zošle oheň z neba a spáli všetko! .. V Niepokalanowe niet totiž miesta pre tých, čo by tu chceli hľadať

pohodlie a voľnosť! Nech nás tu bude len hŕstka rehoľníkov, ale nech sú to dobrí a horliví rehoľníci!..."

Neuniesol sa vtedy otec Maximilián, nemal v srdci horkosť, lebo je lahodného a zhovievavého srdca. Veď človek je tak veľmi krehký! Zhovievavým teda musí byť oproti ľudskej slabosti s ustavične dôverovať Nepoškvrnenej a poslúchať jej vôľu.

Započúvaným bratom hovorí o poslušnosti ešte toto: Možno, že rozkazy predstavených a času na ča sa zdajú nesprávne, z času na čas skrivodlivé, ale my máme len poslúchnuť a nie šomrať.

"Nehovorte o nikom zle," vravel ďalej, "lebo nie nám prichodí súdiť človeka, ale Bohu. A ak už možno hovoriť zle, tak hovorte zle o hriechu, ale hriešnika milujte!"

Bratia vedia, že je to už posledné naúčanie, keďže - ako počuť - otec Maximilián chystá sa do ďalekého sveta na misie. Kamsi ohromne ďaleko, na druhý koniec sveta na misie. Kamsi ohromne ďaleko, na druhý koniec sveta, do Číny, alebo priam do Japonska. Najdôležitejšie práce má už za sebou skončené. Vedenie tlačiarne a redakcie 'Rytiera' už dávno spravuje jeho brat, otec Alfonz, preto nebude mať starosti s odovzdávaním tejto práce; malý seminár už jestvuje, umiestnenie pre žiakov, profesorov a prednáškové siene sú už postavené, väčšie starosti sú už vybavené, teraz už ostáva len starosť o menšie veci. Videli všetci, ako veľmi sa potešil otec Maximilián, keď dosiahol od otca provinciála povolenie na založenie malého misijného seminára. Nestačí predsa samotné obyvateľstvo na šírenie kultu Nepoškvrnenej! Treba predovšetkým pokorných ľudí, chudobných, bratov - kňazov, hotových na všetko, na trpenie, na upokorenie, na misie, hoci aj najťažšie, ba hoc aj na smrť!... Uskutočnila sa teda túžba otca Maximiliána a teraz už môže spokojne odísť do širého sveta, keďže nechá tu čestných a múdrych ľudí, starostlivých a pobožných, ktorí nedovolia jeho dielu upadnúť, ale naopak - privedú ho ešte k väčšiemu rozkvetu. A keď sa on bude mozoliť tam kdesi na druhej strane zeme medzi cudzími ľuďmi, jeho Niepokalanów bude trvať, rozvíjať sa a bude mu podporou vo vytrvaní. Na toto všetko myslia rehoľní bratia, počúvajúc poslednú reč svojho otca gvardiána pred odchodom na misie. A ne jeden si predstavuje, že asi takto vyzeral svätý František z Assisi, keď sa lúčil so svojimi bratmi. Také isté tmavé, plamenné oči, taký istý pokoj na tvári, také isté sústredenie a taký istý lahodný úsmev a asi taká istá svätosť, vyžarujúca z postavy otca gvardiána, aká vyžarovala z postavy svätého Františka.

"Milujte sa teda pospolu, bratia moji, a len hriech majte v nenávisti. Budte poslušní, moji najmilší, lebo v poslušnosti pochopíte vôľu Nepoškvrnenej! Milujte chudobu, ako ju miloval svätý František z Assisi, keďže chudoba je nevyčerpatelným kapitálom Božej Prozreteľnosti. Majte milosrdenstvo vo svojich srdciach voči iným a prísnosť voči sebe! A majte v sebe onú detinskú vieru v Nepoškvrnenú a v Jej nekonečné milosrdenstvo, ako som vás to učil a všetko, čo robíte, robte ad quam maximam. Dei gloriam per Immaculatam!..." A potom doložil ešte od dojatia tichým, traslávym hlasom: "Deus caritas est; et qui manet in caritate, in Deo manet et Deus in eo! ... (Boh je láska; a kto je v láske, je v Bohu a Boh v ňom!)"

"Deus caritas est!" odpovedali v chóre bratia. Boh je láska!...

Pápeži 17. storočia

- Inocent XII. (1691 - 1700)
- Alexander VIII. (1689 - 1691)
- Blahoslavený Inocent XI. (1676 - 1689)
- Klement X. (16770 - 1676)
- Klement IX. (1667 - 1669)
- Alexander VII. (1655 - 1667)
- Inocent X. (1644 - 1655)
- Urban VIII. (1623 - 1644)
- Gregor XV. (1621 - 1623)
- Pavol V. (1605 - 1621)
- Lev XI. (1605)
- Klement VIII. (1592 - 1605)

Inocent XII. (1691 - 1700, pontifikát 9 rokov a 3 mesiace)

V konkláve v roku 1691 sa kardináli zjednotili na 76-ročnom **Antoniovi Pignatellim**, pochádzajúcim z juhotalianskej šľachty, rodákovi z Neapola, ktorý si zvolil meno Inocent XII. Jeho výber mena mal byť vyjadrením vďačnosti voči Inocentovi XI., ktorý novému pápežovi slúžil za vzor. Podobne ako on, aj nový pápež sa chránil pred nepotizmom. Nepotizmus, čiže zvýhodňovanie príbuzenstva, bol príznačný práve pre stredoveké pápežstvo. Až Pius V. (1566 - 1572) zlomil politický nepotizmus a bulou *Admonet nos* z roku 1567 zakázal darovať pozemky a hrady cirkevného štátu do léna príbuzenstva. Inocent XII. však tomuto nehanebnému hospodáreniu príbuzenstva urobil koniec. Bulou *Romanum decet Pontificem* z roku 1692 zakázal pápežových príbuzných akýmkoľvek spôsobom obohacovať majetkami Cirkvi. Úrad pápežského príbuzného sa zrušil a na jeho miesto do vedenia štátnych obchodov konečne nastúpil kardinálsky štátny sekretár.

Pomáhal misiám v Ázii, Amerike a v Afrike. Po víťazstve kniežaťa Eugena Savojského nad Mustafom II. v Zenthe bol pápež Inocent svedkom uzavretia mieru medzi Rakúskom a Tureckom. V Ripa Grande založil Útulok svätého Michala pre profesionálnu prípravu mladíkov.

Vyhlásil Jubilejný rok 1700, v poradí šiestnásty. Už v roku 1698 menoval pápež komisiu kardinálov, ktorú poveril prípravami potrebnými na úspešný priebeh jubilejného roka.

Keď maliar namaloval Inocenta XII., požiadal ho o vhodný výrok, ktorý by mohol umiestniť pod obraz. Pápež, ktorému sa podobizeň nezdala veľmi vydarená, odpovedal: "Matúš 14, 27 - Inocent XII." Maliar sa ponáhlal domov a zvedavý otvoril príslušné miesto. Na svoje zdesenie tam našiel slová, ktorými uistoval vzkriesený Ježiš: "To som ja, nebojte sa!"

Inocent XII. zohráva malú plohu aj v dejinách mesta Brixten. Kvôli chatrnej konštrukcii a ohrozeniu dopravy museli na jeho príkaz znova postaviť Ethardov kostol. Preto je nad vstupnou bránou pápežský erb s troma krčahmi (Pignate).

Svätú bránu v Bazilike svätého Petra otvoril na Vianoce kardinál Buillon v mene pápeža, ktorý sa pre chorobu nemohol zúčastniť na obrade. Priamy účastník slávnosti zaznamenal: "Nekonečný dav prechádza na kolenách Svätou bránou Baziliky svätého Petra, takže zatiaľ sa mi nepodarilo preraziť si cestu a vojsť, ale získal som úlomok z brány, ktorý zatiaľ živí moju zbožnosť." Veľmi tvrdo sa trestali tí, čo obťažovali pútnikov alebo sa dopustili neprístopnosti či vážnych prečinov.

Medzitým sa zdravotný stav Inocenta XII. zhoršil a 27. septembra 1700 zomrel. V tejto neľahkej situácii, ako to, žiaľ, niekedy bývalo zvykom, rímsky ľud sa vrhol na majetky pápeža a vyvolal zmätky s veľmi vážnymi následkami.

Pápeža pochovali v Bazilike svätého Petra do veľmi skromného sarkofágu, ktorý si dal vyhotoviť. Pápež Benedikt XIV. (1740 - 1758) mu neskôr dal postaviť v tomto chráme nový náhrobok medzi kaplnkami Najsvätejšej sviatosti a svätého Šebastiána. Ide o dielo Ferdinanda Fuga, na ktorom je pápež vyobrazený s prísny výrazom tváre, sediac medzi spravodlivosťou a láskou.

Alexander VIII. (1689 - 1691, pontifikát 1 rokov a 4 mesiace)

Konkláve 6. októbra 1689 zvolili kardináli za pápeža takmer 80-ročného Benátčana **Pietra Ottoboniho**, ktorý si zvolil meno Alexander VIII. Toto meno si vraj vybral preto, lebo o jeho zvolenie sa veľkou mierou zaslúžil synovec Alexandra VII. (1655 - 1667) kardinál Flavio Chigi. Na rozdiel od svojho neprístupného predchodcu bol Alexander VIII. priateľský a otvorený, čím si získal sympatie Rimanov. Jeho pontifikát bol však zatienený nepotizmom.

Hoci bol pápež Alexander VIII. obdarený zmyslom pre zmierenie, vo vzťahu s Francúzmi nenastalo uvoľnenie. Ukázal sa byť neoblomný v otázke tzv. Galikánskych článkov, ktoré značne obmedzovali práva pápeža. Ešte krátko pred svojou smrťou ich konštitúciou *Inter multiplices* výslovne odsúdil. Vo svojom ďalšom vývine zostalo totiž Francúzsko rozhodujúcou mierou katolíckym štátom, avšak svojimi snahami o samostatnosť sa pohybovalo na pokraji schizmy. Značná časť biskupov stála bližšie k štátu než k pápežovi a obe výnimočné osobnosti, kardinál Richelieu (1585 - 1642) a kardinál Mazarin (1602 - 1661), ktorým bolo celé desaťročia zverené riadenie francúzskej politiky, posilnili túto tendenciu. V roku 1682 boli na národnom koncile schválené Galikánske články:

1. kniežatá sú v dočasných veciach nezávislé od duchovnej moci;
2. pápežova moc v duchovných veciach je viazaná na autoritu všeobecných koncilov;
3. vykonávanie plných apoštolských mocí sa musí riadiť cirkevným právom, ale aj legitímnymi pravidlami, zvykmi a ustanoveniami galikánskej cirkvi;
4. pápežov súd v otázkach viery je revidovateľný, pokiaľ svoj súhlas nedala svätá Cirkev.

Pre svoj vysoký vek si dal Alexander VIII. zjavne veľkú námahu včas sa postarať o svoje príbuzenstvo. Preto pápežovi vkladali do úst slová: "Ponáhľajme sa podľa možností, lebo už udrela dvadsiata tretia hodina."

Tieto tézy síce Ľudovít XIV. (1643 - 1715) na nátlak pápeža Inocenta XII. (1691 - 1700) stiahol, to však nebolo evidované v parlamente, takže tieto zásady zostali v platnosti až do revolúcie (1789), respektíve do Prvého vatikánskeho koncilu (1869 - 1870).

Pápež poskytol pomoc poľskému kráľovi Jánovi Sobieskemu (1673 - 1696) a Benátčanom v boji proti Turkom. Na vlastné náklady zakúpil knižnicu zosnulej švédskej kráľovnej Kristíny, a tak rozšíril Vatikánsku knižnicu. Upravil obilný zákon v prospech svojich poddaných. Zomrel 1. februára 1691. Je pochovaný v Bazilike svätého Petra.

Blahoslavený Inocent XI. (1676 - 1689, pontifikát 12 rokov a 11 mesiacov)

Inocent XI. sa narodil 19. mája 1611 v Como, jeho občianske meno bolo **Benedetto Odescalchi**. Za pápeža bol zvolený 21. septembra a intronizovaný 4. októbra 1676.

Nový pápež bol prísny askéta. Už ako kardinál žil veľmi skromne a nenáročne. Ako pápež sa vo Vatikáne nasťahoval do najmenej popredných priestorov pápežského paláca. Mal naozaj zmýšľanie pastiera duší. Ak však išlo o kresťanské zásady a pápežskú autoritu, vedel byť veľmi energický Inocent XI. zaznával akýkoľvek druh nepotizmu. Vzťah k samopašnému a po moci bažiacemu Ľudovítovi XIV. (1643 - 1715) pápeža veľmi zaťažoval. Jeho veľkou zásluhou bolo, že sa mu podarilo nadviazať spojenectvo medzi poľským kráľom Jánom III. Sobieskym (1673 - 1696) a cisárom Leopoldom I. (1657 - 1705).

Dňa 12. septembra 1683 porazil zjednotené kresťanské vojská Turkov pri Viedni. Inocenta XI. právom nazývali 'obrancom kresťanského Západu'. Z vďačnosti za víťazstvo zaviedol sviatok Mena Panny Márie pripadajúci na tento deň.

Inocent XI. ako prvý pápež udelil plnomocné odpustky tomu, kto vykonal štrnásť zastavení krížovej cesty. Umučenie prvý raz výtvarne zobrazil v roku 1620 blahoslavený Alvaro, dominikánsky mních, po svojom návrate zo Svätej zeme pre svoj kláštor v Cordobe.

Pápeža Inocenta uctievali už za jeho života takmer ako svätého. Zomrel 12. augusta 1689. Pochovaný bol v Bazilike svätého Petra. Za blahoslaveného bol vyhlásený v roku 1956.

Inocent XI. vraj prijímal neoblúbené rozhodnutia a vydával početné zákazy, za čo dostal prezývku Papa Minga (v lombardskom nárečí minga = nič). Prikázal napríklad, aby ženy chodili do kostola oblečené skromne a s pokrytou hlavou. Hovorí sa, že istý kňaz menom Gallo chcel za každú cenu urobiť cirkevnú kariéru. Inocent XI., ktorý sa o tom dopočul, povedal tomuto kňazovi, keď ho jedného dňa stretol: "Pozri, môj milý, keby sme ťa vymenovali za monsignora, bol by si Mons. Gallo, ak by si sa stal biskupom, bol by si Excelencia Gallo, po vymenovaní za kardinála by si sa volal Eminencia Gallo. Ak by si sa však mal stať pápežom, ako by ťa potom volali?" "Papagallo!" (v preklade papagáj), odpovedal pohotovo kňaz.

Klement X. (1670 - 1676, pontifikát 6 rokov a 3 mesiace)

Pre rozpory medzi španielskou a francúzskou stranou konkláve v roku 1670 trvalo štyri mesiace. Príčinou bol predovšetkým problém s Francúzskom v otázke práva regalia, schváleného Ľudovítom XIV. (1643 - 1715). Napokon sa kardináli 29. apríla 1670 zhodli na 80-ročnom **Emíliovi Altierim**, ktorý mal za sebou diplomatickú dráhu.

Narodil sa v Ríme 12. júla 1590. Ako nuncius pôsobil v Neapole a v Poľsku a v roku 1669 bol povýšený na kardinála. Do úradu Petrovho nástupcu bol uvedený 11. mája 1670. Bez ohľadu na svoj vek bol nový pápež veľmi aktívny. Jeho pracovný deň sa začínal pred východom slnka, niekedy vraj udeľoval audiencie už o piatej hodine ráno. To však nemohlo zastrieť skutočnosť, že pre svoj vek nebol schopný vyhovieť požiadavkám svojho úradu. Bol teda nútený prenechať niektoré vládnuce povinnosti svojmu adoptívnemu synovcovi Paluzzimu Altierimu, ktorý však vo vedení úradu nemal vždy šťastnú ruku.

Pontifikát Klementa X. bol zatienený hlavne tureckým nebezpečenstvom. V roku 1673 sa Jánovi Sobieskemu podarilo vďaka finančnej podpore zo strany pápeža zorganizovať vojsko a Turkov poraziť v bitke pri Chaezime.

Slávil Jubilejný rok 1675, pätnásty v poradí. Na obrade otvárania Svätej brány v Bazilike svätého Petra sa zúčastnila aj švédka kráľovná Kristína v sprievode niekoľkých anglických šľachticov. Medzi prítomnými bola aj vojvodkyňa z Modeny, knieža z Badana a mnohí nemeckí šľachtici, ako aj šľachtici z iných krajín. V ten istý deň bolo odhalené tabernákulum v Kaplnke Najsvätejšej sviatosti vo Svätopeterskej bazilike, zhotovené podľa návrhu Berniniho. Každú nedeľu počas tohto jubilejného roka Španieli poriadali veľkolepé slávnosti na Námestí Navona. Obzvlášť pôsobivé boli slávnostné obrady vo Veľkom týždni, keď sa bratstvá pretekali v nápaditosti procesií a ich choreografii. Na Veľký piatok sa podávala večera 13000 pútnikov a pri tejto príležitosti kráľovná Kristína umyla nohy trinástim pútnikom, kým pápež tak urobil dvanástim pútnikom. Zomrel 22. júla 1676. Bol pochovaný v Bazilike svätého Petra.

Francúzsko, pod tlakom ktorého Klement X. neustále bol, chcelo mať veľký vplyv predovšetkým na menovanie kardinálov. K trápnej príhode došlo, keď francúzsky veľvyslanec chcel pri audiencii donútiť pápeža, aby vymenoval za kardinálov ďalších kandidátov francúzskeho kráľa. Keď chcel Klement audienciu ukončiť, veľvyslanec ho chytil za ruku a staručkého pápeža nešetrným gestom vsotil späť do kresla. O niekoľko dní neskôr vymenoval Klement X. šesť nových kardinálov, medzi ktorými nebol žiaden kandidát Ľudovíta XIV.

Saint-Simon opisuje vo svojich memoároch, ako prišiel slávny francúzsky záhradnícky majster André le Notre (1613 - 1700) kvôli skrášleniu vatikánskych záhrad do Ríma a na audiencii ho prijal Klement X. Le Notre bol spontánny. Keď vošiel do audienčnej siene, úplne si zabudol kľaknúť pred pápežom, ako to predpisoval protokol až po Pia XII. Namiesto toho sa rozbehol k pápežovi, hodil sa mu okolo krku, vybozkával ho na obe líca a povedal: "Ach, dobrý deň, môj úctyhodný otče! Ako láskavo vyzeráte a aký som rád, že vás konečne vidím, a to ešte v takom dobrom zdraví!"

Klement IX. (1667 - 1669, pontifikát 2 rokov a 5 mesiacov)

Na zvolenie nástupcu Alexandra VII. potrebovalo konkláve osemnásť dní. Z boja medzi prošpanielskou a profrancúzskou stranou vyšla víťazne nezávislá skupina na čele s kardinálom Azzolinim. Tá dokázala presadiť kandidatúru **Giulia Rospigliosiho**. Zásluhou na jeho menovaní sa síce chválil francúzsky veľvyslanec Rospigliosi, bol totiž druhým v poradí na pápežskej kandidátke Ľudovíta XIV. Aj Španieli ho pokladali za svojho chránenca, pretože v minulosti bol obľúbeným pápežským nunciom v Madride. Na druhej strane je pravdepodobné, že sa presadil vďaka svojej tradičnej neutralite, ktorá skutočne aj počas krátkeho trvania jeho pontifikátu priniesla očakávané ovocie.

Alexander VII.
predchodcu
Klementa IX., sa ako
nuncia niekto vraj
spýtal, kto je
najšťastnejší človek
na zemi. Na to
odpovedal: "Pápež,
lebo on svojho šéfa
spozná, až keď
zomrie."

Giulio Rospigliosi sa narodil 28. januára 1600 v urodzenej rodine v Pistoii. Bol žiakom rímskych jezuitov a vyštudoval teológiu v Pise, kde potom prednášal. Neskôr vstúpil do pápežských diplomatických služieb a zastával najrôznejšie úrady. Pritom si našiel čas aj na písanie melodram, ktoré v Ríme dosiahli istý úspech. Ako rektor baziliky Santa Maria Maggiore dostal čestné rímske občianstvo. Alexander VII. ho v roku 1667 menoval za kardinála a štátneho sekretára.

Za pápeža bol zvolený 20. júna a intronizovaný 26. júna 1667. Zvolil si meno Klement IX. a ako svoj znak dostal pelikána s mottom: "*Aliis non sibi clemens*" (Milosrdný k druhým, ale nie k sebe). Toto heslo vyjadrovalo jeho lásku k blížnemu, celkom v súlade s jeho obľúbeným výrazom: "Povoľujeme!" Znížil daň z mletia obilia. Každý deň zasadlo k jeho stolu trinásť chudobných, ktorým niekedy osobne servíroval polievku. Navštevoval chorých v Lateránskej nemocnici a denne chodil na spoveď do spovednice postavenej na tento účel vo Svätopeterskej bazilike. Sám zvykol spovedať kajúcnikov a na audiencii prijímal každého. Vďaka tomu získal povesť svätca a ľud ho uctieval ako svojho dobrodincu. S verejnosťou vytvoril nový typ vzťahov, aké v nedávnej minulosti začal budovať Ján XXIII.

Bol sprostredkovateľom vo vojnách o nástupníctvo medzi Francúzskom, Španielskom, Anglickom, Holandskom, v Aachene uzavrel mier zvaný Klementínsky.

Kolonádu na Svätopeterskom námestí v tomto čase zdobilo 140 sôch svätých. Bernini na pápežovu žiadosť bohato ozdobil aj Ponte Elio (San Angelo) a nad riekou vytvoril nádherný anjelský zástup. Zomrel 9. decembra 1669. Bol pochovaný v bazilike Santa Maria Maggiore.

Mária, ochrana, od Boha mne daná, nemusím sa ja báť, lebo je pri mne Mat', Mária, Mária.
Kamkoľvek ja pôjdem, čo robiť len budem, Mária je pri mne, chráni ma úprimne, Mária, Mária.
Po horách, dolinách a veľkých pustinách, i tam mňa zastáva, pomoci dodáva, Mária, Mária. Keď
budem skonávať, svet ten zanechávať, ráč pri mne, Matka, stáť, dušu mi zastávať, Mária, Mária.

Alexander VII. (1655 - 1667, pontifikát 12 rokov a 1 mesiac)

Občianskym menom sa volal **Fabio Chigi**. Narodil sa 13. februára 1599 v Siene. Študoval na tamojšej univerzite filozofiu, teológiu a právo. V roku 1628 vstúpil do pápežských služieb. Pôsobil ako vicelegát vo Ferrare, na Malte ako inkvizítor a v službe nuncia v Kolíne nad Rýnom. Tu sa zúčastnil na rokovaniach, ktoré v roku 1648 vyústili do Westfálskeho mieru, čím bola ukončená tridsaťročná vojna. V roku 1635 bol menovaný za biskupa v Nardó (Puglia), v roku 1651 za štátneho kancelára a kardinála a v roku 1652 za imolského kardinála a biskupa. Za pápeža bol zvolený po osemdesiatdňovom konkláve 18. apríla 1655, a to aj napriek počiatočnému odporu francúzskeho ministra a kardinála Jula Mazarina. V spomienke na svojho krajana Alexandra III. (1159 - 1181) si nový pápež vybral meno Alexander VII. Bol zbožný, duchovne bystrý, ale inak chorľavý.

Všemožne sa usiloval zastaviť rozširovanie protestanizmu, najmä v Itálii a Anglicku. Postavením Berniniho kolonády a dvoch fontán dokončil úpravu Námestia svätého Petra. S veľkou poctou prijal švédsku kráľovnú Kristínu, ktorá istý čas bola hosťom vo Vatikáne, a počas vianočných sviatkov jej udelil sviatosť birmovania. Vo Vatikáne doplnil knižnicu vzácnymi zbierkami a zriadil tajný archív. Pápež Alexander VII. zomrel 22. mája 1667. Bol pochovaný v Bazilike svätého Petra.

Hneď po zvolení si pápež Alexander VII. dal zhotoviť rakvu a umiestnil ju do spálne, aby mu stále pripomínala smrť. Rozpráva sa aj to, že pil zo strieborného pohára, na dne bola vygravírovaná lebka. V osobe Alexandra VII. sa začalo obdobie francúzskej nadvlády nad pápežstvom. Musel sa podrobiť pokorujúcemu diktátu Ľudovíta XIV.

Útechou pre pápeža bolo prestúpenie švédskej kráľovnej Kristíny do Katolíckej cirkvi. Excentrická dcéra Gustáva Adolfa, ktorá v roku 1644 nastúpila na trón, bola v spojení s najvýznamnejšími učencami doby, medzi nimi s Hugom Grotiom a Reném Descartom, a týmto spôsobom spoznala aj katolicizmus. Dňa 3. novembra 1655 sa v dvornom chráme v Innsbrucku konalo pred pápežom vyslaným kustódom Vatikánskej knižnice Lukášom Holstem z Hamburgu, ktorý sám konvertoval, jej slávnostné prijatie do Katolíckej cirkvi. Nakoniec odišla do Ríma, kde jej pápež pripravil veľkolepé prijatie.

Nad oblúkom brány Porta del Popolo ešte aj dnes vidieť nápis, ktorý Alexander VII. pri tejto príležitosti sám zložil: "Felici faustoque ingressui anno salutis 1655" - Šťastnému a osudnému príchodu v roku spásy 1655.

Prikázané sviatky (účasť na celej svätej omši): [každá nedel'a + sviatky]

(1.1.) Sviatok Obrezania Pána, Panny Márie Bohorodičky; (6.1) Traja králi; (40. deň po Veľkonočnej nedeli) Nanebovstúpenie Pána; (štvrtok po sviatku Najsvätejšej Trojice) Sviatok Božieho Tela; (29.6.) Svätých Petra a Pavla, apoštolov; (15.8.) Nanebovzatie Panny Márie; (posledná nedel'a v októbri, novus ordo: pred 1. adventnou nedel'ou) Pána Ježiša Krista Kráľa; (1.11.) Všetkých svätých; (8.12.) Nepoškvrnené Počatie Panny Márie; (25.12.) Narodenie Ježiša Krista;

Inocent X. (1644 - 1655, pontifikát 10 rokov a 4 mesiace)

Kedže Španielsko podalo konkláve v roku 1644 proti výhladovému kandidátovi, kardinálovi Sacchettimu veto, kardináli sa zjednotili na **Giovannovi Battistovi Pamphiliovi**.

Narodil sa v Ríme 6. mája 1644. Do úradu bol zvolený 15. septembra 1644 a inaugurovaný 4. októbra 1644. Prijal meno Inocent X., lebo jeho rodina začala v Ríme získavať vplyv počas pontifikátu Inocenta VIII. (1484 - 1492). Bol to múdry, utiahnutý, ale aj vážavý pápež. Podľa historika Pastora nebol jeho pontifikát ani významný ani šťastný. Inak sa Inocent X. staral v Ríme o pokoj a poriadok.

Príbuzenstvo svojho predchodcu pre spreneveru verejných peňazí vzal na zodpovednosť. Tí utiekli do Francúzska a tam našli ochranu u ministra, kardinála Mazarina, ktorý sa Rímu dokonca vyhrážal vojnou. Inocent zažil aj koniec tridsaťročnej vojny v roku 1648 v podobe Westfálskeho mieru, ktorý mal pre Katolícku cirkev veľmi nevýhodné následky. Uzatvorením tohto mieru bolo definitívne dané náboženské rozdelenie ríše. Proti ustanoveniam, ktoré Katolíckej cirkvi veľmi poškodili, pápež protestoval rázne, ale neúspešne, bulou *Zelo domus Dei*. Ruskému cárovi Alexejovi I. odporúčal, aby zrušil nevoľníctvo.

Slávil Jubilejný rok 1650, štrnásty v poradí. Rím sa vtedy zaskvel v plnej kráse. Námestia, fontány, nádherné paláce vplyvných rodín sa pýšili svojím bohatstvom a úlohou, ktorú mesto začalo zohrávať. Nová majestátna Bazilika svätého Petra bola dokončená a pútnici s úžasom obdivovali jej nádheru a prepych. Vtedajšie štatistiky uvádzajú 126000 obyvateľov Ríma. Rím bol vtedy jedným z mála talianskych miest v štádiu demografického rozvoja a prílev pútnikov bol taký veľký, že bolo potrebné zaviesť osobitnú ozbrojenú poriadkovú službu. Bulou *Cum occasione* z roku 1653 odsúdil jansenizmus.

Inocent X. sa napriek svojmu pokročilému veku a chatrnému zdraviu s veľkou horlivosťou zúčastnil na všetkých nábožných podujatiach v tomto jubilejnom roku. Pri príležitosti jeho voľby bola prvýkrát osvetlená kupola Baziliky svätého Petra. Berniniho poveril postavením fontány štyroch riek na Námestí Navona. Potvrdil nariadenia svojho predchodcu, aby kardináli používali len titul Eminencia a aby ich emblémom bol kardinálsky klobúk. Zomrel 7. januára 1655. Je pochovaný v Chráme svätej Agnesy v Ríme, kde má dôstojnú hrobku.

Kardinál Pamphili vraj nebol príťažlivý až natoľko, že niektoré hlasy v konkláve varovali pred jeho zvolením za hlavu Katolíckej cirkvi. Napriek tomu španielsky maliar Diego Velázquez v roku 1650 namaloval portrét Inocenta X., ktorý patrí v celom európskom umení k najlepším. Umelec sa svojmu modelu určite nelíškal, ale majstrovsky a psychologicky vystihol z jeho tváre najmä prenikavý pohľad. Zoči - voči portrétu vraj pápež poznamenal: "Troppo vero" - Príliš pravdivé.

Inocent X. bol vraj veľmi pod vplyvom svojich príbuzných, najmä ženy svojho brata, vládychtivej donny Olympie Maidalchinovej. Hoci sa nehanebne obohacovala, odmietala znášať náklady na rakvu pápeža po jeho smrti. Rímsky ľud ju posmešne volal "Olim pia" - Niekedy pobožná.

Urban VIII. (1623 - 1644, pontifikát 20 rokov a 11 mesiacov)

Po zložitom konkláve trvajúcim od 19. júla do 6. augusta bol zvolený **Maffeo Barberini**. Narodil sa vo Florencii v roku 1586. Do úradu najvyššieho pastiera bol uvedený 29. septembra 1623. Jeho pontifikát bol jedným z najdlhších.

Urban VIII. bol vysokovzdelaný, duchaplný a sebavedomý. Veľký rozruch spôsobilo v roku 1633 odsúdenie Galilea Galileiho (+1642). Posvätným ofíciom na domáce väzenie, kde mal tri roky raz za týždeň recitovať kajúce žalmy.

Slávil Svätý rok 1625, trinásty v poradí. Bulou Pontificia Sollicitudo z 25. júna 1625 pápež udelil plnomocné odpustky pri príležitosti jubilejného roka aj tým, ktorí nemohli prísť do Ríma: rehoľným sestrám v klauzúre, pustovníkom (trapistom, kamaldulom), chorým, väzňom a všetkým, ktorým zabránili prísť nejaké vážne prekážky. Pápež vydal osobitný oznam, ktorým sa zakazovalo nosiť zbraň, pretože sa "považovalo za vhodné, aby vo svätom roku mesto Rím bolo uchránené pred akýmkoľvek násilím a hanebnosťou".

Keďže hrozila morová epidémia, ktorá vypukla na Sicílii, pápež Urban VIII. rozhodol kvôli plynulejšiemu príchodu a odchodu pútnikov nahradiť návštevu Baziliky svätého Pavla za hradbami návštevou chrámu v Trastevere.

Medzitým pokračovali práce na novej Bazilike svätého Petra. Bernini pozorne sledoval stavbu baldachýnu nad hrobom svätého Petra v srdci baziliky, kým na námestí rástla impozantná kolonáda. Mesto Rím nadobúdalo nový, prívetivý vzhľad. Pápež na konzistóriu 10. júna 1630 nariadil, aby sa kardinálom udelil titul Eminentissimo - Eminencia (dovtedy Illustrissimo). Dal zreštaurovať Panteón a postaviť letné sídlo pápeža v Castel Gandolfe.

Jeho pontifikát bol zaťažovaný nepotizmom. Údajne vydal dekrét proti fajčeniu (1642). Zomrel 29. júla 1644. Je pochovaný v Bazilike svätého Petra.

Pri skrášľovaní Ríma Urban VIII. súperil so svojimi synovcami a pri tom si medzi Rimanmi nezáskal len priateľov. Dal odstrániť bronzové kovanie z predsiene Panteónu a bronz z neho použil na delá pre Anjelský hrad a časť na baldachýn do Baziliky svätého Petra. Toto konanie prinieslo Urbanovi VIII., ktorý pochádzal z rodiny Barberiniovcov, štipľavú poznámku, ktorá znela: "Quod non fecerunt barbari, nunc fecerunt Barberini" - Čo neurobili barbari, to teraz urobili Barberiniovci.

Hovorilo sa, že Urban VIII. sa často sťažoval na štyroch svojich príbuzných, ktorí boli neschopní:

Jeden bol generál, ale nevedel používať meč. Druhý bol rečník, ale nevedel hovoriť. Tretí bol mních, ale nemal trpezlivosť, a štvrtý bol svätý, ale neurobil žiaden zázrak.

Peter Damiani (1007 - 1072) napísal pre Alexandra II. (1061 - 1073) traktát o krátkosti života rímskych biskupov.

V ňom konštatoval, že doposiaľ žiaden z pápežov nedosiahol tie roky vládnutia ako svätý Peter (25 rokov). Preto zastával tézu, že krátkosť života má byť podstatným znakom života pápeža, aby sa naučil pohrdať leskom tohto sveta. Hovorí sa, že nejaký kňaz pošepkal Urbanovi VIII. na smrteľnej posteli: "Nom videbis dies Petri" - Nedožiješ sa Petrových dní. Na to mu vraj zomierajúci pápež okamžite odpovedal: "Non e di fede" - To nepatrí k viere. Prvý pápež, ktorý tzv. roky Petra nielenže dosiahol, ale ja ďaleko predstihol, bol blahoslavený Pius IX. (1846 - 1878).

Gregor XV. (1621 - 1623, pontifikát 2 roky a 5 mesiacov)

Alessandro Ludovisi sa narodil 9. januára 1554 a bol synom grófa Pompeia. Pred svojím zvolením bol arcibiskupom v Bologni, kde vynikajúco pôsobil. Za pápeža bol zvolený 9. februára a inaugurovaný 14. februára 1621. Prijal meno Gregor XV.

Nový pápež bol úprimný, miloval pravdu a boli mu úplne cudzie klebety a intrigy. Chorľavý a zostarnutý pápež vymenoval za kardinála ešte v dňoch svojej korunovácie svojho 45-ročného synovca Ludovica Ludovisiho a poveril ho vedením duchovnej a svetskej správy Svätej stolice. Nadaný mladý muž vládol energicky, s prehľadom a múdro. Bol to vlastne on, kto z tohto pontifikátu spravil pontifikát veľkého významu. Podľa Ludwiga von Pastor (+1928), jedného z najznámejších pápežských historikov, nikto pred ním nezanechal za taký krátky pontifikát také hlboké stopy v dejinách Cirkvi.

Veľkú starostlivosť venoval misiám. Míľnik v dejinách misií vytvorilo zriadenie misijnej kongregácie *Propaganda fide* v roku 1622 ako ústredia pre celé misijné hnutie v starom svete (dnešná Kongregácia pre evanjelizáciu národov).

Gregor XV., ktorý bol veľkým priateľom jezuitov, kanonizoval Ignáca z Loyoly a Františka Xaverského, ale aj Teréziu z Avily a Filipa Neriho.

Počas svojho krátkeho pontifikátu povzbudzoval Írov a podporoval obnovenie katolíckej viery vo Francúzsku. Zaslúžil sa o zriadenie knižnice Palatína. Jej základ tvorila slávna knižnica, ktorú daroval Maximilián Bavorský z Heidelbergu.

Gregor XV. sa zaslúžil o definitívnu legislatívu konkláve, ktorá platila až do zasadnutia v roku 1978, ktoré zvolilo svätého Jána Pavla II. Pavol VI. ju upravil tak, aby bola pružnejšia a väčšmi vyhovovala novým kritériám. Potvrdil ju bulou *Aeterni Patris Filius*, ktorá medziiným zdôrazňovala tajnosť konkláve. V tomto období pôsobil v Trnave ostrihomský arcibiskup kardinál Peter Pázmaň (1616 - 1637). V roku 1635 zriadil trnavskú univerzitu, na ktorej do roku 1777 študovalo veľa Slovákov, vo veľkej miere prispela k vytváraniu kultúrneho jazyka slovenských vzdelancov. Počas jej trvania pôsobilo na nej asi 100 slovenských profesorov a z počtu publikácií, ktoré vydala, bolo 75 diel napísaných v slovenčine. Pápež Gregor XV. zomrel 8. júla 1623. Je pochovaný v rímskom Chráme svätého Ignáca.

V listovej schránke pápeža sa jedného dňa našiel list s adresou: Milému Bohu. Gregor XV. dlho rozmýšľal, či smie tento list otvoriť. Napokon sa rozhodol a otvoril ho. Stálo v ňom: "Milý Bože, mám sa veľmi zle, ale 20 scudami (meno cirkevného štátu) by mi veľmi pomohlo." Pápež vec prešetril a zistil, že pisateľ listu bol vo veľkej biede. Siahol teda do pokladnice a poslal "v mene Božom" odosielateľovi listu 20 scudi. O pár dní dostal listu znova. Stálo v ňom: "Milý Bože, ďakujem Ti za 10 scudi. Ale ak by si sa znova rozhodol poslať mi 20 scudi, prosím Ťa, aby si ich poslal priamo, a nie cez pápeža, lebo on si polovicu nechal pre seba."

Pavol V. (1605 - 1621, pontifikát 15 rokov a 8 mesiacov)

Nástupcom Leva XI. bol Pavol V., občianskym menom **Camillo Borghese**. Narodil sa 17. septembra 1552 v Ríme. Za pápeža bol zvolený 16. mája 1605 a 29. mája bol slávnostne uvedený do úradu najvyššieho pastiera Cirkvi. Jeho pontifikát bol pomerne dlhý.

Pavol V. bol veľmi rozvážny a neznášal akékoľvek prejavy nenávisť. Udržoval vzťahy s ruským panovníkom Michalom Romanovom a vyzýval civilizované národy, aby ukončili prenasledovanie kresťanov v Japonsku a Číne. S mestskou republikou Benátky však bol v dlhodobom spore. Počas tridsaťročnej vojny (1618 - 1648) podporoval cisára Ferdinanda II. (1619 - 1637).

Pápež bol veľkým priaznivcom reholí a kongregácií. Potvrdil stanovy oratoriánov a podporoval Reholu milosrdných bratov, ktorú založil svätý Ján z Boha, ako aj Rád svätého Kamila de Lellis zriadený aj pre službu chorým. Nariadil, aby správcovia fár viedli matriky o pokrstených, birmovaných, zosobášených a o počte veriacich. Blahorečil Filipa Neriho a Ignáca z Loyoly a kanonizoval Františka Rímsku a Karola Boromejského. Zaviedol sviatok svätých anjelov strážcov. V roku 1614 sa postaral v súvislosti s novým vydaním reformovaných liturgických kníh o zverejnenie *Rituale Romanum*.

Pri všetkých rozhodnutiach postupoval veľmi svedomite. Mravný život a zbožnosť, ktorou vynikal, ho všeobecne preslávili. Má zásluhy na zásobovaní Ríma vodou. Nariadil dať do prevádzky antický vodovod cisára Trajána, ktorý zásoboval vodou z jazera Bracciano až po Trastevere. Sprevádzkovali sa aj viaceré rímske fontány. Nariadením v roku 1611 sa zaslúžil o zriadenie prvej inštitúcie poskytujúcej agrárny úver.

Zaujímal sa o astronómiu, hoci odsúdenie Galilea Galileiho 5. marca 1616 sa udialo práve počas jeho pontifikátu kvôli obhajobe Kopernikovej heliocentrickej sústavy. Bol veľkým priaznivcom umenia; medzi jeho obľúbencami bol Guido Reni, ktorý mal tú výsadu, že si v jeho prítomnosti nemusel sňať pokrývku z hlavy. Monumentálny nápis na Bazilike svätého Petra oznamuje ukončenie fasády: "*Na počesť apoštolského kniežaťa Pavla V. z rímskej rodiny Borghese v siedmom roku jeho pontifikátu.*" Zomrel 28. januára 1621. Pochovaný je v bazilike Santa Maria Maggiore v Ríme.

Keď jedného dňa Pavol V. ešte ako kardinál diskutoval s benátskym veľvyslancom Leonardom Donatom o konflikte medzi Rímskou kúriou a republikou Benátky, povedal: "Keby som ja bol pápežom, exkomunikoval by so vás pri prvej príležitosti." Nato Donato odpovedal: "Keby som ja bol dóžom, zostal by mi pre vašu exkomunikáciu len úsmev." A skutočne sa stalo, že Borghese sa stal pápežom a Donato dóžom a obaja dodržali dané slovo.

Keď sa raz Pavol V. prechádzal inkognito po Via Giulia v Ríme, blížil sa k nemu muž a povedal: "Viete, pane, že ste veľmi podobný Jeho Svätosti pápežovi Pavlovi V.?" Na to mu Pavol V. odpovedal: "Máte pravdu, všetci mi to hovoria!"

Pavlovi V. sa pripisuje aj zmena výzoru pápežov tých čias. Na rozdiel od plnej brady, ktorú nosili jeho predchodcovia, Pavol V. ako prvý nosil malú briadku, ktorú si potom nechávali rásť všetci jeho následníci až po Inocenta XII. (1691 - 1700)

Lev XI. (1605, pontifikát 26 dní)

Konkláve po smrti Klementa VIII. 5. marca 1605 bolo ešte stále pod kontrolou Španielska. Filip III. (1598 - 1621) dal svojmu veľvyslancovi presné inštrukcie, aby bol zvolený za pápeža ten, kto nebude odporovať jeho expanzívnej politike. Dohoda 62 kardinálov bola ťažká. Niektorí, ako napríklad jezuita svätý Róbert Bellarmín, sa rozhorčovali nad tým, že hlasy dostávajú proti všetkým pravidlám aj traja kardináli, ktorí ešte nedosiahli vek dvadsať rokov. On i niektorí ďalší kardináli presadzovali Baronia, ktorý ostro kritizoval španielske privilégia v južnej Itálii, preto ho Španieli na smrť nenávideli. Túto možnosť španielski kardináli, samozrejme nepripustili. Francúzi pod vedením Francoise de Joyeux sa zasa zhodli na kandidatúre Pietra Aldobrandiniho.

Nakoniec bol 1. apríla zvolený **Alessandro de Medici** a inaugurovaný 10. apríla 1605. Narodil sa 2. júna 1535 vo Florencii v najmladšej vetve tohto slávneho rodu. Počas pontifikátu Gregora XIII. pracoval v kúrii ako zástupca veľkvojvodu Cosima. Potom bol biskupom v Pistoji a arcibiskupom vo Florencii a v roku 1583 sa stal kardinálom. Počas pontifikátu Klementa VIII. pôsobil ako pápežský legát vo Francúzsku a v tejto krajine sa značne zaslúžil o zníženie vplyvu hugenotov a posilnenie pozície Katolíckej cirkvi.

Dňa 17. apríla, v deň prevzatia Lateránskej baziliky, pápež Lev XI. ochorel a o desať dní, 27. apríla 1605, zomrel. Patril ku skupine kardinálov, ktorí vystupovali proti zábavám svetského rázu a žili asketickým životom. Ako pápež nemal čas vydať nariadenia v tomto smere. Bol pochovaný vo Svätopeterskej bazilike.

Klement VIII. (1592 - 1605, pontifikát 13 rokov a 1 mesiac)

Tak ako predchádzajúci pápeži - Urban VII. (1590), Gregor XIV. (1590 - 1591), Inocent IX. (1591 - aj nový pápež podliehal silnému španielskemu vplyvu. Klement VIII., občianskym menom **Ippolito Aldobrandini**, narodený 24. februára 1536 vo Fano, získal právnické vzdelanie a zastával viaceré úrady v pápežskej kúrii v právnickej oblasti (Rota romana).

Nový pápež bol zvolený na pápežský stolec 30. januára a uvedený do úradu bol 9. februára 1592. Viedol život zbožného kňaza. Pri svätej omši, ktorú denne slávil, sa vraj vždy rozplakal, keď si uvedomil veľkosť Božej lásky k človeku. Každý mesiac putoval k siedmim hlavným chrámom Ríma.

Bezprostredne po jeho smrti sa povrávalo, že sa otrávil, keď ovažoval ružu. Toto podozrenie ešte aj dnes pripomínajú ruže, ktoré sochár Alagardi vytesal na náhrobnú dosku Leva XI., kde čítame: "V pohľade na najvyššie šťastie Cirkvi Božej bolo ukázané viac, ako bolo dané."

Pápež Klement VIII. vraj raz zástupu kandidátov na kňazstvo pred prázdninami osobitne kládol na srdce tri P: 1. Preghiera - modlitba, 2. Purezza - cudnosť, 3. ... tretie P mu nemohlo napadnúť, tak povedal: Pstudio - pštúdium. K slovu štúdium jednoducho pridal písmeno P.

Pápež Klement VIII. vraj zaviedol zvyk posilať pri narodení kráľovským deťom - nástupcom trónu - ním požehnanú detskú výbavu.

Veľmi si vážil svätého Filipa Neriho (+1595), jedného z najláskavejších postáv katolíckej reformy v Ríme, ktorý sa obetavo venoval opustenej mládeži a založil kňazskú kongregáciu oratoriánov.

Pápežovi Klementovi VIII. sa podarilo diplomatickou cestou zmieriť Francúzsko so Španielskom. Počas jeho pontifikátu upálili Giordana Bruna v roku 1600 v Ríme. Bežne tradovaný názor o jeho mučeníctve pre vedu je však od základu nepravdivý. Zomrel za svoje názory, ktoré vtedajšie zákony tvrdo trestali. Jeho vedecké záležitosti boli okrajové. Prípád Giordana Bruna, ako bol opisovaný v dielach mnohých historikov, treba pokladať skôr za súčasť proticirkevnej propagandy než za rozpor vedy a viery.

V roku 1600 sa slávil dvanásť svätý rok. Svätú bránu otvoril 31. decembra pápež Klement VIII. za vyzváňania všetkých zvonov v Ríme a za nepretržitej strelby z diel z Anjelského hradu. Počas jubilejného roka pápež každý deň pozýval na obed dvanásť chudobných, spovedal kajúcnikov, vykonal 60 návštev v bazilikách a osobne dohliadal, aby sa dodržiavali jeho nariadenia v prospech návštevníkov Ríma. Prílev pútnikov do Ríma bol značný. Záslužná bola činnosť bratstiev, najmä bratstva Trinita, ktoré poskytlo ubytovanie a jedlo 210 000 osôb. Medzi pútnikmi boli aj vojvodovia z Bavorska, vicekráľ z Neapolu a biskup z Brixu a Konštancie, kardinál Andreas Rakúsky, ktorý zomrel v Ríme a bol pochovaný v nemeckom národnom kostole Santa Maria dell' Anima.

Podľa reformy Tridentského koncilu nariadil, aby sa oficiálnym textom Cirkvi stala kniha *Pontificale Romanum*, ktorá obsahuje obrady udeľovania sviatostí, posviacok a požehnaní. Na jeho podnet Maderno vytesal známu sochu patrónky hudby svätej Cecílie v podobe, ako ju našli v hrobe. Zomrel náhle 5. marca 1605 počas zasadania inkvizičného súdu. Je pochovaný v bazilike Santa Maria Maggiore v Ríme.

Utrpenia Panny Márie

Mal by si horlivo rozjímať o príklade milosrdnej Panny Márie, ktorá ako lahodná myrha rozdáva voňavé ovocie trpezlivosti a je naplnená Božou radosťou. Aj ty pocítiš veľkú radosť, ak budeš nosiť meno Márie vo svojom srdci. Požehnaná Panna trpela veľa za chyby a hriechy ľudstva. Trpela po boku tých, ktorí sa úprimne kajali, či boli kruto zvädzaní. Veľmi ju zarmútila nevďačnosť ľudí, ktorým Boh poslal z lásky svojho jednorodeného Syna, aby sa stal Telom a vykúpil nás z hriechov Adama. Žiaľila nad večným zatratením hriešnikov, ktorí pohrdli Božím slovom, dali prednosť svetu pred nebeským kráľovstvom a falošnému bohatstvu pred skutočnými cnosťami. Trpela aj pri prenasledovaní nevinných a krutosti hriešnych, pri opovrhovaní bedármi a nadutosti pyšných. Bola zarmútená, keď ľudia zanedbávali zvelebovanie Boha a porušovali Jeho prikázania. Veľké utrpenie Jej spôsobovalo aj to, že celý svet sa ponáral do hriechu, zatiaľ čo iba niektorí uverili, že skrze ňu večné Svetlo ožiarilo tento svet, že ona je Matkou nekonečnej Lásky. Pre každého mala bezhraničnú trpezlivosť, no sama prežila život plný trápenia a žalostných modlitieb za spásu duší.

Matka ustavičnej pomoci

Je veľa posvätných obrazov našej nebeskej Matky, ale určite žiadny z nich nie je vo svete taký známy a obľúbený ako obraz Matky ustavičnej pomoci. Je to vlastne ikona, tak nazýva východná Cirkev svoje modlitbové obrazy. Tento obraz namaloval pravdepodobne v 15. storočí mních pochádzajúci z ostrova Kréta. Obraz sa za neznámych

okolností dostal do Ríma, kde bol uctievaný do konca 18. storočia v dnes už nejestvujúcom kostole svätého Matúša. Potom sa obraz viac ráz premiestňoval, a tak upadol do zabudnutia. Matka ustavičnej pomoci však nedopustila, aby Jej pamiatka načisto zanikla. Vďaka prozreteľnej zhode okolností obraz v roku 1866 pápež Pius IX. odovzdal do opatery redemptoristom, ktorí sa niekoľko rokov predtým usadili v Ríme v kostole svätého Alfonza, ktorý stojí pravdepodobne na mieste pôvodného kostola svätého Matúša. Tu je originál obrazu umiestnený dodnes. Dostali ho do opatery misionári, synovia svätého Alfonza, ktorý si veľmi uctieval Matku Božiu a svojich kňazov zaviazal, aby úctu Panny Márie širili po celom svete. Obraz Matky ustavičnej pomoci a s ním i úcta k Matke Božej sa skutočne rýchlo rozšírili. Z obrazu vzniklo okolo 10000 autentických kópií a milióny malých tlačených obrázkov. Okolo obrazu Matky ustavičnej pomoci sa rozvinuli rozličné formy mariánskych pobožností. Zvlášť treba spomenúť ustavičnú novénu, ktorá sa zo Saint Louis v USA rozšírila do mnohých krajín sveta. V Manile (Filipíny) sa na nej zúčastňuje každú stredu do 120000 veriacich, v Singapúre každú sobotu okolo 20000 ľudí. Mnoho ľudí, najmä mladých, cez tieto "deviatniky" nachádza vieru. V súvislosti s rozvojom úcty k Matke ustavičnej pomoci povstalo mnoho náboženských a rozličných apoštolských inštitúcií. Na Slovensku zavádzali úctu k Matke ustavičnej pomoci pátri redemptoristi zvlášť prostredníctvom ľudových misií. Aj keď bola činnosť rehole na štyridsať rokov násilne prerušená, úcta k Matke ustavičnej pomoci v slovenskom národe nezanikla. Jej obraz je v mnohých domoch; v mnohých kostoloch vidieť, ako sa ľudia pred týmto obrazom

Modlitba za rodinu

*Drahá Matka
ustavičnej pomoci,
Tebe zverujem
telesné a duševné
zdravie svojej rodiny.
Vieš dobre, aké
nespočetné
nebezpečenstvá
hrozia telu a duši
tých, čo sú mi veľmi
drahí. Skazený svet
ich pred mojimi
očami zvädza a chce
ich priviesť do skazy.
Matka, prosím Ťa,
upevni ich vieru,
chráň ich proti zlu.
Daj, nech Božie
prikázania sú ich
životnou smernicou,
nech vo viere
nachádzajú útechu v
utrpení a životných
trápeniach.
Mária, moja milá
Matka,
nepochybujem, že ich
budeš matersky
ochraňovať, že budeš
bdieť nad mojou
rodinou. Všetkým
nám vypros milosť,
aby sme nikdy
nezabudli utiekať sa
pod Tvoju ochranu.
Potom nik z mojich
milých nezahynie a
všetci sa budeme
môcť pozeráť na
oponu nášho
pozemského
putovania a za ňou
raz uvidíme Teba,
našu milovanú Matku.*

modlia. Mimoriadnej úcte sa obraz teší u veriacich východného obradu, kde tiež požehnane pôsobili a znovu pôsobia otcovia redemptoristi.

Originál je namal'ovaný na doske pravdepodobne z cédrového dreva rozmerov 52x41 centimetrov. Je na ňom zobrazená Božia Matka, ktorá pravou rukou ukazuje na Dieťa Ježiša. On je Vykupiteľ človeka. Tajomné grécke písmená pri hlavách svätých osôb naznačujú, že je tu znázornené druhé zvestovanie. Archanjeli Michal a Gabriel ukazujú Božskému Dieťaťu (tvár prezrádza už zrelého chlapca), čo ho čaká, až vyrastie, a oznamujú svätej Panne: "Budeš Matkou bolestnou." Dieťa, akoby pred chvíľou odvrátiac tvár od kopije a špongie, vidí prichádzať archanjela Gabriela s krížom. Z ľudského strachu pred víziou budúceho utrpenia Ježiš hľadá pomoc u svojej Matky. Privinie sa k Nej, až sa Mu uvoľní sandálik a chytá sa jej pravej ruky. Matka cítiac so Synom, pozerá pred seba na všetkých ľudí, ktorí idú za Ježišom a nesú svoj kríž. Z preduchovnenej a dôstojnej tváre Madony možno vyčítať hlboký smútok, utrpenie, ale i obetavú lásku. Je to tvár Matky Vykupiteľa, ktorá má v opatere svoje Dieťa i každého človeka. Na ikonách rozprávajú farby a rozličné symboly. Obraz má zlaté pozadie, čo znamená stálosť, nemeniteľnosť neba, prípadne Ducha Svätého. Červená farba šiat Ženy je symbol lásky a plášť modrej farby je znamením viery. Žena je celá zahalená vierou; je tou, ktorá ku všetkým Božím plánom vyslovuje svoj súhlas viery. Dieťa má zelené šaty, čo v reči farieb znamená Božstvo. Hnedý plášť odkazuje na spojitosť so zemou - Ježiš je Bohočlovek. On, Boh, prijal prirodzenosť človeka. Uvoľnený sandálik môže znázorňovať dôstojnosť Márie, ktorá bola "hodná zaväzovať mu remienky na obuvi". Písmená nad postavami sú iniciálky mien - hore Matky Božej a dole Ježiša Krista. Korunky na ich hlavách sú neskorším dodatkom. Celú výrečnosť obrazu by sme mohli zhrnúť takto: Matka pre Nebo a Matka pre nás. On, človek s obavou tak ako my. Programom jeho života bolo plniť Otcovu vôľu, a to napriek všetkým úskaliam ľudského života. Ona je Matkou - útočiskom s pohľadom k nám a pre nás. Matka ustavičnej pomoci, Matka s pevnou rukou, ktorej sa vždy môžeme chytiť.

Veriaci nech pamätajú, že opravdivá nábožnosť nespočíva v jalových a nestálych citoch, ale vychádza z pravej viery, ktorá nás privádza k uznaniu vznešenosti Božej Rodičky a pobáda nás k synovskej láske voči našej Matke a k nasledovaniu Jej čností.

Modlitba za deti

*Svätá Panna, naša
drahá Matka
ustavičnej pomoci,
pre Tvoju nežnú
lásku k Ježišovi
vezmi pod svoju
ochranu malé deti,
ktoré Boh tak veľmi
miluje.*

*Neprosím len o ich
telesné zdravie, ale
odporúčam Ti aj ich
čisté, nepoškvrnené
duše. Chráň ich
pred zlými priateľmi,
pred vplyvom zlého
prostredia, nech si
zachovajú nevinné,
nepoškvrnené
srdcia. Daj, nech tí,
ktorým je zverená
starostlivosť o ich
život, si uvedomujú
svoju nesmiernu
zodpovednosť za
ich výchovu. Nech
si uvedomia, že
detská duša je
vzácnny poklad, pre
ktorý sa treba
obetovať, ktorý si
vyžaduje veľa
námahy a lásky.
Napokon Ťa, drahá
Matka ustavičnej
pomoci, prosím,
aby tieto milé deti
vošli raz do
krásneho neba ako
anjeli.*

Tradičné sväté omše od 2. nedele umučenia po sviatok Božieho Tela

Druhá nedeľa umučenia. Kvetná nedeľa - Dominica II. ***Passionis seu in Palmis (Štácia u svätého Jána v Lateráne, rúcho fialové)***

S palmou utrpenia kráčame s Kristom v ústrety víťazstvu. S krížom k víťazstvu! je heslom dnešnej krásnej liturgickej slávnosti. Kristus, Kráľ mučeníkov, volá nás k spoločenstvu v utrpení. Dostávame od neho posvätnú palmu, čím nás vysviaca za mučeníkov. Potom kráčame s ním procesiou. Procesia je obrazom života. Ideme cestou života, nesúc kríž utrpenia. Procesia sa začína a končí v chráme. Aj náš život počína od Boha a u Boha sa má končiť. Kristus nám otvára svojím krížom brány kráľovstva nebeského a vovedie nás do neho. Svätá omša, v ktorej počúvame priebeh Kristovho umučenia podľa Matúša, je sprítomnením Jeho obety na Kalvárii, ktorou sebe aj nám umožnil vojsť do kráľovstva nebeského.

Svätenie paliem (Mt 21, 9) · **Lekcia** (Ex 15, 27; 16, 1 - 7) · **Graduál** (Jn 11, 47 - 49; 50, 53) · **Iné responzórium** (Mt 26, 39 a 41) · **Evanjelium** (Mt 21, 1 - 9) · **Antifóna** (Mt 21, 1 - 3, 7, 8, 9) · **Antifóna** (Jn 12, 12 a 13) - **Začiatok omše: Introit** (Ž 21, 20 a 22) · **Lekcia** (Flp 2, 5 - 11) · **Graduál** (Ž 72, 24; 1 - 3) · **Traktus** (Ž 21, 2 - 9; 18; 19; 22; 24; 32) · **Pašie** (Mt 26, 1 - 75; 27, 1 - 66) · **Ofertórium** (Ž 69, 21 - 22) · **Komúnia** (Mt 26, 42)

Nedel'a Vel'konočná - Dominica Resurrectionis (Štácia vo veľkom chráme Panny Márie, rúcho biele)

Kristus, náš veľkonočný Baránok. "V tento deň, ktorý učinil Pán, je slávnosť slávností a naša Veľká noc, zmŕtvychvstanie nášho Spasiteľa, Ježiša Krista, podľa tela." Takto zvestuje rímske martyrológium dnešný deň. Je naším najstarším sviatkom, ktorého počiatky siahajú až do Starého zákona. Židovská Veľká noc ako "príchod Pánov" v osobe anjela-pomstiteľa, ktorý ušetril domy, poznačené krvou veľkonočného baránka, bola predobrazom Veľkej noci Nového zákona. Tam krv

**Ja som
vzkriesenie
a život,
kto verí
vo mňa
bude žiť
navěky.
Jn 11, 25**

baránkova zachránila prvorodencov od smrti a v jej znamení ľud izraelský oslobodil sa z egyptského otroctva, tu si Boh vyvolil nové pokolenie, vykúpil ho krvou svojho Syna, Baránka Božieho, vyslobodil ho z otroctva diabla a ustanovil za Izraela Nového zákona. Židia slávili svoju Veľkú noc 14. nízana, čiže v prvý deň splnu mesiaca po jarnej rovnodennosti (po dni 21. marca). Kresťania ustálili novozákonnú Veľkú noc ako sviatok zmŕtvychvstania Kristovho na nedeľu po 14. nízane. Veľká noc, podobne ako Vianoce, má charakter mariánsky. Dnes pozdravujeme "radostnú" Matku Ježiša Krista, ktorá prežívala umučenie svojho Syna ako Matka bolestná. Právom spieva Cirkev cez celý veľkonočný čas antifónu Regina coeli laetare (Raduj sa, nebies Kráľovná). Veriaci hneď po prijatí krstu predstavili svojich nových spolubratov a odporúčali ich do ochrany Matke Ježišovej ako Matke všetkých kresťanov, ktorá je aj obrazom Matky Cirkvi. Aj my sme povstali s Kristom. Zomreli sme svojím nezriadeným žiadostiam, a by sme žili v Kristovi a s Kristom. Naša radosť je práve preto podobná radosti vzkrieseného Spasiteľa (introit). On je naším veľkonočným Baránkom. Požívame ho obnoveným srdcom, ktoré sa dnes podobá nekvasenému chlebu Starého zákona (lekcia). Radostná ozvena "Toto je deň, ktorý učinil Pán", vzatá zo Žalmu 117, stala sa veľkonočnou piesňou, ktorú počúvame pri každej omši a aj v každej hóre veľkonočného týždňa. Tým tento žalm stal sa veľkonočnou piesňou Cirkvi svätej. Krista oslavujeme najmä ako veľkonočného Baránka, ktorý sa obetoval za nás (verš aleluja) a vzletná veľkonočná sekvencia Victimae paschali rozvádza a interpretuje ďalej túto myšlienku. Anjel (diakon) zvestuje nábožným ženám (všetkým nám) blahozvesť zmŕtvychvstania Kristovho (evanjelium). V kréde vyznávame veľkonočné tajomstvo slovami: "A na tretí deň vstal z mŕtvych podľa Písem." Vo veľkonočnej obete čakáme Krista Víťaza, ktorý porazil nepriateľov (ofertórium), zjavuje sa nám, ako sa zjavil svojím, a ako veľkonočný Baránok obetuje sa za nás. Obetná hostinu nám dáva účasť na požívaní veľkonočného Baránka, Krista (komúnia).

Introit (Ž 139, 18; 5 - 6; 1 - 2) · **Lekcia** (1 Kor 5, 7 - 8) · **Graduál** (Ž 118, 24; 1; 1 Kor 5, 7) · **Evanjelium** (Mk 16, 1 - 7) · **Ofertórium** (Ž 76, 9 - 10) · **Komúnia** (1 Kor 5, 7 - 8)

Biela nedel'a. Prvá nedel'a po Veľkej noci - Dominica I. Post Pascha. Dominica in Albis. (Štácia u svätého Pankráca, rúcho biele)

Sľubujeme vernosť Spastieli. Nedel'a po zložení bieleho rúcha (in albis depositis). Krstenci prišli prvý deň v občianskom rúchu, ale v srdci mali aj ďalej nosiť jasnosť bielej farby (svätý Augustín). Liturgia ešte vždy má zreteľ na mladých kresťanov (introit). Kresťan má zvíťaziť nad svetom (lekcia) a odkedy je skrze svätý krst pričlenený ku Kristovi, má sa odvrátiť od nevery a slovami obráteného Tomáša prispôbiť Kristovi vernosť (evanjelium). S apoštolmi a nábožnými ženami očakávame návštevu osláveného Spasiteľa (ofertórium), vítame Ho pri premenení a pri svätom prijímaní dotýkame sa Jeho svätých Rán (komúnia). Svätý Pankrác, pri ktorého hrobe sme zhromaždení, ako štrnásťročný mladík vlastnou krvou spečatil svoju vernosť ku Kristovi. Rímskym kresťanom slúžil za vzor a strážcu vernosti prísahy. Bol aj vzorom vernosti k záväzkom svätého krstu pre mladých kresťanov. Len ľutovať treba, že jeho relikvie sa stratili v roku 1798.

Introit (1 Pt 2, 2; Ž 81, 2) · **Lekcia** (1 Jn 5, 4 - 10) · **Aleluja** (Mt 28, 7; Jn 20, 26) · **Evanjelium** (Jn 20, 19 - 31) · **Ofertórium** (Mt 28, 2; 28, 5 - 6) · **Komúnia** (Jn 20, 27)

Druhá nedel'a po Veľkej noci - Dominica II. Post Pascha (rúcho biele)

Kristus je dobrý Pastier - my sme Jeho ovečky. Dobrý Pastier, ktorý dal život za svoje ovce (lekcia, evanjelium). Jeho najvýraznejšou vlastnosťou je milosrdenstvo (introit), preto túžime po Jeho náručí (ofertórium), radujeme sa z Jeho prítomnosti a najmä preto, lebo vo svätom prijímaní žije v nás a my v ňom. Voľakedy na túto nedel'u rímski vojaci mali štáciu u svätého Petra vo Vatikáne. Svätý Peter bol prvým najvyšším pastierom Cirkvi a zástupcom Božského Pastiera; on nás poučuje v lekcií.

Introit (Ž 33, 5 - 6; Ž 33, 1) · **Lekcia** (1 Pt 2, 21 - 25) · **Aleluja** (Lk 24, 35; Jn 10, 14) · **Evanjelium** (Jn 10, 11 - 16) · **Ofertórium** (Ž 63, 2; 63, 5) · **Komúnia** (Jn 10, 14)

Tretia nedeľa po Veľkej noci - Dominica III. Post Pascha (rúcho biele)

Spasiteľ odchádza, ale len na čas. Vracia sa k nám v každej svätej omši. Tešíme sa z Jeho prítomnosti medzi nami (introit). Na zemi sa máme aj my cítiť ako cudzinci a pútnici a podľa toho si zariadiť život (lekcia). V každej svätej omši "nakrátko" zavíta Kristus medzi nás (evanjelium). Tomu sa radujeme (ofertórium), ale sme si vedomí, že stále a navždy budeme spojení s Kristom len v nebi; sväté prijímanie je predobrazom večného požívania Krista (komúnia).

Introit (Ž 66, 1 - 2; 3) · **Lekcia** (1 Pt 2, 11 - 19) · **Aleluja** (Ž 111, 9; Lk 24, 46) ·
Evanjelium (Jn 16, 16 - 22) · **Ofertórium** (Ž 146, 2) · **Komúnia** (Jn 16, 16)

Štvrtá nedeľa po Veľkej noci - Dominica IV. Post Pascha (rúcho biele)

Kristus odchádza, ale nám pošle Tešiteľa, ktorého prijmem s radosťou. Aj dnešná liturgia zaoberá sa blízkym odchodom Božského Spasiteľa. V predošlú nedeľu miernila Cirkev náš zármutok myšlienkou na druhý príchod Kristov. Dnes má pre nás druhú potechu: Spasiteľ síce odíde, ale nám pošle Tešiteľa Ducha Svätého. A takto dnes už vlastne začíname prípravu na príchod Ducha Svätého. Spevy tejto svätej omše opanúva radostná nálada, prifarbená nádejou a túžbou. Omša sa začína radostnou piesňou, v ktorej si my pokrstení uvedomujeme, čo urobil s nimi Spasiteľ, keď nás začlenil medzi svoje údy (introit). Vedomie krstu nám káže prosiť o dar pravého kresťanského ducha (orácia). Je to ozaj dar Boží zhora (lekcia). Tento dar nám prinesie Duch Svätý, ktorý nás oddelí od tohto sveta, a i svet diabla, ktorému sa svet dal do služby, odsúdi a zavrhnú (evanjelium).

Vo svätej obete už vopred prichádza Spasiteľ s Duchom Svätým, aby nás pripravil na prijatie tohto Ducha v nasledujúci turečný sviatok. Keď sa pripravujeme na jeho privítanie, znovu sme si vedomí veľkej zmeny, ktorá nastala v nás pri svätom krste (ofertórium). Pri obetnej hostine dostávame posily, aby sme sa stali živými svedkami Kristovho víťazstva nad svetom (komúnia).

Introit (Ž 98, 1. 2) · **Lekcia** (Jak 1, 17 - 21) · **Aleluja** (Ž 118, 16; Rim 6, 9) · **Evanjelium** (Jn 16, 5 - 14) · **Ofertórium** (Ž 66, 1 - 2; 16) · **Komúnia** (Jn 16, 8)

Piata nedeľa po Veľkej noci - Dominica V. Post Pascha (rúcho biele)

Kristus, náš prostredník u Otca. Introit je zasa víťaznou piesňou pokrstených. Svätý Jakub nám pripomína, aký má byť život pravého kresťana (lekcia). Najdôležitejším úkonom v živote kresťana je modlitba. Naša modlitba nadobúda osobitnú účinnosť tým, že sám Ježiš Kristus, prostredník medzi nami a Otcom, s nami sa modlí, preto sa modlíme v mene Pána Ježiša Krista (evanjelium). Celá omša je preniknutá radostnými myšlienkami na stretnutie s Ježišom Kristom, naším prostredníkom. Takto ho čakáme (ofertórium) a takto sa s ním spájame vo svätom prijímaní (komúnia).

Introit (Iz 48, 20; Ž 66, 1 - 2) · **Lekcia** (Jak 1, 22 - 27) · **Aleluja** (Jn 16, 28) · **Evanjelium** (Jn 16, 23 - 30) · **Ofertórium** (Ž 66, 8 - 9; Ž 66, 20) · **Komúnia** (Ž 96, 2)

Sviatok Nanebovstúpenia Pána - Dominica post Ascensionem (Štácia u svätého Petra, štvrtok, 40. deň po Veľkonočnej nedeľi, rúcho biele)

Kristus víťazne vchádza do neba, nebo je aj našou vlasťou. Osudy Hlavy sú aj osudmi Tela. Preto sme dnes jednotní s naším Spasiteľom a aspoň v duchu prebývame v nebi (orácia). Kostol sa nám mení na nebo a my sme svedkami Kristovho oslávenia. Kňaz cez loď prichádza do svätyne k oltáru. Je obrazom Krista, ktorý opúšťa tento svet a vchádza do neba. Túto slávnosť prežívame v spoločnosti svätého Petra a jeho spoluapoštolov. Vžívame sa do citov učeníkov, keď videli svojho Majstra v sláve odchádzať do neba a anjeli ich uistili, že ešte raz príde na túto zem (introit). Táto svätá omša nám je hneď aj jeho príchodom. Z úst svätého Lukáša (lekcia) a svätého Marka (evanjelium) počúvame správu o nanebovstúpení Kristovom. S anjelmí sa pripravujeme na privítanie Kráľa (ofertórium) a spievame mu víťaznú pieseň, keď požívame jeho svadobnú hostinu (komúnia).

Introit (Sk 1, 11) · **Lekcia** (Sk 1, 1 - 11) · **Aleluja** (Ž 47, 6; Ž 68, 18 - 19) · **Evanjelium** (Mk 16, 14 - 20) · **Ofertórium** (Ž 47, 6) · **Komúnia** (Ž 68, 33 - 34)

Nedeľa po Nanebovstúpení Pána - Dominica post Ascensionem **(rúcho biele)**

Kristus, sediaci na pravici Otcovej, pošle nám Ducha Svätého, túžime po Spasiteľovi a po Duchu Svätom. Túžime po tvári Pánovej (introit). V očakávaní Ducha Svätého sa užšie spájame do spoločenstva Cirkvi v duchu Matky Ježišovej a učeníkov Pána (lekcia). Duch Svätý nám dá silu, aby sme celým životom vydávali svedectvo o Ježišovi (evanjelium). Pripravujeme sa s jasotom na privítanie svojho Kráľa (ofertórium), pri premenení vidíme jeho tvár v podobe bielej Hostie a pri svätom prijímaní prosíme spolu so Spasiteľom, aby nás Otec zachránil od hriechu (komúnia).

Introit (Ž 27, 7; 8; 9; 1) · **Lekcia** (1 Pt 4, 7 - 11) · **Aleluja** (Ž 47, 9; Jn 14, 18) · **Evanjelium** (Jn 15, 26 - 27; 16, 1 - 4) · **Ofertórium** (Ž 47, 6) · **Komúnia** (Jn, 12 - 13; 17, 15)

Nedeľa Turíčna - Dominica Pentecostes (Štácia svätého Petra, rúcho červené)

Kristus nám posielal Ducha Svätého, s radosťou prijímame svojho Božského Hosta. Táto svätá omša nám sprostredkuje Ducha Svätého. Prichádza k nám Kristus a s ním Duch Svätý. Liturgia slávi svätú omšu po deviatej hodine predpoludním ("post Tertium" po tretej, lebo "o tretej hodine" zostúpil na apoštolov). V tercii, ktorá predchádza omšu, prosí Cirkev v hymne "Veni Creator Spiritus" tento vznešený dar.

Sme zhromaždení v bazilike svätého Petra. Táto bazilika, i náš kostol, je nám dnes večeradlom, kde učeníci, pohrúžení do modlitieb, očakávajú veľkú chvíľu príchodu Ducha Svätého. Duch Svätý naplní celý svet, všetky národy a kraje (introit). V lekcií počujeme priebeh zostúpenia Ducha Svätého na prvé Turíce. Vo speve aleluja prosíme aj my o tento Božský dar. Sekvencia rozvádza posledný verš dopodrobna. Hlavnými účinkami Ducha Svätého sú svetlo viery, pokoj a nebojnosť (evanjelium). Kresťan má hodnosť kráľovskú. V tomto povedomí pripravujeme sa na príchod Krista a Ducha Svätého. Keď Boh utvrdil v nás, čo sa začalo sviatosťou krstu (ofertórium). Pri premenení sme svedkami príchodu Ducha Svätého, lebo kde je Kristus, tam je aj Duch Svätý. I sväté prijímanie nás naplní Duchom Svätým a cítime sa, ako sa cítili apoštoli po prijatí Ducha Svätého (komúnia).

Introit (Múd 1, 7; Ž 68, 2) · **Lekcia** (Sk 2, 1 - 11) · **Aleluja** (Ž 104, 30) · **Evanjelium** (Jn 14, 23 - 31) · **Ofertórium** (Ž 68, 29 - 30) · **Komúnia** (Sk 2, 2 - 4)

Sviatok Najsvätejšej Trojice - In festo Sanctissimae Trinitatis **(rúcho biele)**

Najsvätejšia Trojica: náš pôvod a cieľ.

Stvorenie, vykúpenie a posvätenie človeka je dielom najsvätejšej Trojice, všetkých troch osôb, pričom stvorenie privlastňujeme Bohu Otcovi, vykúpenie Bohu Synovi a posvätenie Bohu Duchu Svätému. Primerane tomu na Vianoce obdivovali sme lásku Boha Otca, ktorý nám dal svojho jednorodeného Syna, na Veľkú noc sústreďujeme sa na oslavu vykúpenia skrze Bohočloveka, Ježiša Krista, a Turíce venujeme oslave Ducha Svätého, ktorý nás posväcuje. Ako by na zakončenie tohto trojitého diela Božieho Cirkev venuje dnešný sviatok celej svätej Trojici, ďakuje jej za nekonečnú dobrotu a preukázané milosrdenstvo.

Tajomstvo Najsvätejšej Trojice, že v jednom a nerozdielnom Božstve sú tri Božské osoby, z ktorých každá je podstaty Božej, môžeme len obdivovať, a nie pochopiť. Toto tajomstvo Cirkev postavila za stred svojej liturgie. V mene Najsvätejšej Trojice vysluhuje sviatosti a požehnáva osoby a veci, prežehnáva sa, zakončuje modlitby, k nej vzdychá v kýrie, ju oslovuje v glórii, Tedeume, vyznáva v kréde, žalmy a spevy končia sa jej oslavovaním atď.

Naše stvorenie, vykúpenie a posvätenie sú znakom nesmierneho milosrdenstva Najsvätejšej Trojice (introit, ofertórium, komúnia). Kto by mohol vyčerpať bohatstvo múdrosti i vedomosti Božej (lekcia). Už naše začlenenie do mystického tela Kristovho deje sa v mene Najsvätejšej Trojice (evanjelium). Najsvätejšia obeta je naším vrcholným úkonom zvelebovania a ďakovania za obsiahnuté dobrodenia.

Introit (Tob 12, 6; Ž 9, 2) · **Lekcia** (Rim 11, 33 - 36) · **Aleluja** (Dan 3, 55 - 56; 52) ·
Evanjelium (Mt 28, 18 - 20) · **Ofertórium** (Tob 12, 6) · **Komúnia** (Tob 12, 6)

Modlitba za kňazské a rehoľné povolania

Pane Ježišu Kriste, Spasiteľu sveta, večný Pastieru, skrze najsladšie Srdce Tvoje vrúcne Ťa prosíme, neopušť svoje stádo v jeho trápení, ale vzbud'v ňom Ducha, ktorého si na apoštolov tak štedro vylial. Prosíme, volaj čím viacerých do kňazského a rehoľného stavu.

A tých, ktorých si vyvolil, nech rozohreje horlivosť za česť Tvoju a spásu duší. Sila Tvoja nech ich posväcuje a Duch Tvoj proti všetkým protivenstvám nech ich posilňuje. Ježišu, daj nám kňazov a rehoľníkov podľa Srdca svojho. Amen.

Veriaci, ktorí sa modlia akúkoľvek modlitbu za vyprosenie kňazských či rehoľných povolaní, odobrenú cirkevnými vrchnosťami, získajú odpustky 7 rokov. Ak sa modlitbu modlia každodenne v mesiaci, získajú raz za mesiac pod obvyklými podmienkami plnomocné odpustky.

Sviatok Božieho Tela - Festum Sanctissimi Corporis Christi **(štvrtok po sviatku Najsvätejšej Trojice, rúcho biele)**

Kristus nám zanecháva seba v Eucharistii. Po sviatku Najsvätejšej Trojice slávime druhé veľké tajomstvo viery katolíckej: Najsvätejšiu Sviatosť Oltárnu. V tejto sviatosti postavil Kristus pomník svojej nekonečnej lásky k nám. Stal sa nám obetou nadprirodzeným pokrmom a ostáva medzi nami sviatosťný spôsobom.

Pri svätej obete obdivujeme toto vznešené tajomstvo a potom vyjdeme do sveta hlásať slávu eucharistického Spasiteľa. Procesia je triumfálnym pochodom Eucharistie. Štyri zástavky so Štyrmi evanjeliami znázorňujú štyri strany sveta, teda

celý svet. Svet sa mu klania a Spasiteľ ho požehnáva. Deň ustanovenia tejto sviatosti je Zelený štvrtok. Cirkev však chce toto tajomstvo osláviť aj v oddanej radosti a preto mu venuje deň začiatku leta, keď sa príroda úplne rozvinula a poskytuje nádherný rámec slávnosti. Sviatok zaviedol pápež Urban IV. v roku 1252 pre celú Cirkev po videní svätej Juliany z Lutychu. Procesia sa ujímala od roku 1279.

Text svätej omše i ofícia zostavil svätý Tomáš Akvinský, cirkevný učiteľ a básnik, ktorý sa vyznačoval mimoriadnou úctou k Najsvätejšej Sviatosti Oltárnej. Svätá omša prízvukuje Sviatosť Oltárnu ako nadprirodzený pokrm, procesia oslavuje Kristovu prítomnosť vo Sviatosti Oltárnej. Boh sa postaral o pokrm svojho ľudu v púšti, podobne sa postaral aj o náš duchovný pokrm v púšti života zemskeho (introit). Sviatosť Oltárna je pamiatkou Kristovho umučenia, teda obetou lásky (orácia, lekcia) a naším pokrmom (evanjelium). Medzi lekciovou a evanjeliom spievame nádhernú sekvenciu Lauda Sion, v ktorej liturgia rozoberá celú náuku o Sviatosti Oltárnej. Sekvencia je interpretáciou predchádzajúceho verša: "Moje telo je opravdivý pokrm a moja krv je opravdivý nápoj." So Sviatosťou Oltárnou úzko súvisí kňazský úrad, na ktorom máme aj my, kresťania, podiel (všeobecné kňazstvo - ofertórium). V svojom kruhu vítame eucharistického Spasiteľa, ktorý sa obetuje za nás pod posvätnými spôsobmi. Zasadáme za sviatočný stôl Kristov pri svätom prijímaní (kompletórium), ktoré nám predobrazuje večné požívanie Krista v nebi (postkomúnia).

Introit (Ž 81, 17; 2) · **Lekcia** (1 Kor 11, 23 - 29) · **Graduál** (Ž 145, 15 - 16; Jn 6, 56 - 57) · **Evanjelium** (Jn 6, 56 - 59) · **Ofertórium** (Lv 21, 6) · **Komúnia** (1 Kor 11, 26 - 27)

Neprikázané sviatky v tradičnom duchu

Veľkonočný pondelok - Die Secunda infra octavam Paschae (rúcho biele)

Kristus sa zjavil Petrovi ako hlave Cirkvi, v ňom sa zjavuje aj nám. S novokrstencami ideme na návštevu k svätému Petrovi. On nám je dnes učiteľom a vodcom pri liturgii. Pri svätej omši prežívame v osobe Petrovej a v osobe dvoch emauzských učeníkov zjavenie vzkrieseného Spasiteľa.

Spasiteľ nás krstom vyviedol z otroctva do zaslúbenej zeme a dal nám za vodcu druhého Mojžiša, svätého Petra (introit). V lekcii nám sám svätý Peter dokazuje pravdivosť zmŕtvychvstania Kristovho. V evanjeliu počujeme, že Pán skutočne vstal a zjavil sa Šimonovi (Petrovi) ako aj dvom učeníkom emauzským.

S Petrom a nábožnými ženami ideme v ústrety Kristovi (ofertórium), s ozajstnou veľkonočnou radosťou ho vítame a zasadáme za jeho veľkonočný stôl v spoločnosti Petrovej a dvoch učeníkov (komúnia).

Introit (Ex 13, 5; 9) · **Lekcia** (Sk 10, 37 - 43) · **Graduál** (Ž 117, 24 a 2) · **Evanjelium** (Lk 24, 13 - 35) · **Ofertórium** (Mt 28, 2, 5 a 6) · **Komúnia** (Lk 24, 34)

Pondelok turíčny - Die II. infra octavam Pentecostes (rúcho červené)

Duch Svätý pôsobí pri krste a birmovaní, prijali sme ho a zachovávame si ho. Liturgia turíčneho týždňa, ako vo veľkonočný týždeň, týka sa predovšetkým krstencov a účinkov prvých troch sviatostí, ktoré prijali, to jest krstu, birmovania a Sviatosti Oltárnej.

Ďakujeme za dary, ktoré sme pričinením Ducha Svätého obsiahli pri svätom krste (introit). V lekcii nám káže svätý Peter, sme totiž v jeho dome, a vďačné si spomíname na udalosť príchodu Ducha Svätého do našej duše pri birmovaní. Kresťan, naplnený Duchom Svätým, je nositeľom Kristovej pravdy a jeho svetla, je v dnešnej omši, vedomí sme si, že jeho účinok bude taký, ako keď sa otvoria pramene vôd po zahrnutí (ofertórium). Pri svätom prijímaní Duch Svätý nás poučuje o Kristovej pravde (komúnia).

Introit (Ž 81, 17 a 2) · **Lekcia** (Sk 10, 34 a 42 - 48) · **Aleluja** (Sk 2, 4) · **Evanjelium** (Jn 3, 16 - 21) · **Ofertórium** (Ž 18, 14 a 16) · **Komúnia** (Jn 14, 26)

Sviatok Najsvätejšieho Srdca Ježišovho - Festum Sanctissimi Cordis Jesu (piatok po oktáve Božieho Tela, rúcho červené)

Božské Srdce, prameň lásky a milosti. Kult Božského Srdca vyplýva prirodzene z kultu Sviatosti Oltárnej. Základy tohto kultu sú uložené v Písme svätom. Svätí kresťanského staroveku (Augustín) alebo stredoveku (Bernard, Gertnida, Mechtilda) a nového veku (Ján Eudes a najmä Margita Alacoque) budujú tento kult. Pius XI. v roku 1938 schválil terajší omšový formulár a sviatok povýšil na hodnosť, akú majú Vianoce a Nanebovstúpenie Pána. Kristus nám dokázal svoju nekonečnú lásku smrťou na Kríži a ustanovením Najsvätejšej Sviatosti Oltárnej (introit). V Srdci Kristovom máme nevyčerpatel'ný prameň milosti (orácia) a ako údy tela Kristovho účastní sme na tomto bohatstve (lekcia). Na Kríži otvára Bohočlovek svoje srdce ako prameň spasenia (evanjelium). Očakávajúc obeť tohto Srdca, chápeme jeho ponosu a chceme mu dať náhradu (ofertórium). Cez kánon stojíme pod Krížom, pozeráme na otvorené Srdce Ježišovo v duchu Matky, Jána a nábožných žien. Pri svätom prijímaní čerpáme z otvoreného Srdca bohatstvo milosti (komúnia).

Introit (Ž 33, 11 a 19) · **Lekcia** (Ef 3, 8 - 12 a 14 - 19) · **Graduál** (Ž 25, 8 - 9; Mt 11, 29) · **Evanjelium** (Jn 19, 31 - 37) · **Ofertórium** (Ž 69, 21) · **Komúnia** (Jn 19, 34)

Svätá omša o Najsvätejšom Srdci Ježišovom

Vchod

M: Božský Spasiteľu, úmyslom Tvojho Srdca je zachraňovať duše z pokolenia na pokolenie a utíšiť ich hlad.

Všetci: Radujte sa v Pánovi, spravodliví, a oslavujte ho úprimní srdcom.

M: Prichádzam k oltáru Božiemu, kde sa obnovuje obeť, pri ktorej bolo prebodnuté Srdce Pánovo z lásky k nám.

Všetci: Prichádzam k hostine nášho Pána, ktorý miluje a požehnáva svojich verných.

M: Bože, osvieť náš rozum svetlom svojej pravdy: daj, nech sme zbožne prítomní pri svätej obeti Nového zákona, aby sme mohli vojsť do Tvojich večných nebeských príbytkov.

Všetci: Vzdial' od nás každú roztržitosť cez túto svätú hodinu a pozdvihni naše srdcia k sebe.

M: Všetky naše hriechy stoja pred Tvojím vševidiacim zrakom, preto vyznávame s pokorou a ľútosťou svoju prevel'kú vinu a prosíme Ťa o milosť a odpustenie.

Všetci: Všemohúci Bože, zmiluj sa nad nami, odpusť nám naše hriechy a prived' nás do neba.

M: Dôverujeme láske Srdca Ježišovho a prosíme o orodovanie patróna tohoto chrámu a všetkých svätých, ktorých pozostatky sú tu na oltároch, aby sme s čistým srdcom obetovali svätú omšu a hodne prijali anjelský pokrm.

Všetci: Hľad' na ich zásluhy a odpusť nám naše hriechy.

M: Sláva Otcu i Synu i Duchu Svätému.

Všetci: Ako bolo na počiatku, tak nech je i teraz, i vždycky i na veky vekov. Amen.

M: Boh Otec, pozri na obetu svojho Syna.

Všetci: Zmiluj sa nad nami pre Jeho prebodnuté Srdce.

M: Synu Boží, pamätaj na svoju lásku k nám.

Všetci: Zmiluj sa nad nami a odpusť nám naše hriechy.

M: Bože Duchu Svätý, tešitel' našich duší.

Všetci: Zmiluj sa nad nami a naplň nás svojou láskou.

Glória

M: Sláva na výsostiach Bohu a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle. Chválime Ťa, dobrorečíme Ti, klaniame sa Ti, oslavujeme Ťa.

Všetci: Zvelebujeme Ťa pre Tvoju veľkú slávu.

M: Jednorodný Synu Boží, Ty si umrel za nás ako obetný baránok na dreve kríža, aby si vykúpil celý svet. Teraz sedíš na pravici Otcovej.

Všetci: Prijmi našu pokornú prosbu.

M: Na tomto oltári si opäť medzi nami, aby si nám vo svätej omši znovu prejavil lásku svojho Srdca. Preto radostne voláme:

Všetci: Ty si Svätý, len Ty si Pán, len Ty si najvyšší Ježišu Kriste, s Duchom Svätým v sláve Boha Otca. Amen.

Cirkevné modlitba

M: Modlime sa: Bože, nesmierne poklady lásky daroval si nám v Srdci svojho Syna, ktoré prebodli naše hriechy. Prosíme, aby sme Ťa zmierili svojou zbožnou oddanosťou voči tomuto Srdcu. Skrze tohože Krista, Pána nášho. Amen.

Epištola

M: Čítanie z listu svätého Pavla Efezanom 3, 8 - 19

"Bratia, jeho prostredníctvom máme zabezpečený dôverný prístup k Bohu, s pomocou - ním hlásanej viery... Preto padám na kolená pred Otcom Ježiša Krista, ktorému môžu ďakovať všetky stvorenia nebies i zeme za svoju bytnosť, aby vám mocou svojej slávnej veleby doprial zosilnieť v jeho Duchu na vnútorného človeka, aby na základe viery Kristus býval v srdciach vašich, aby bola láska vo vás pevne zakorenená a aby ste vládali pochopiť všetky hĺbky Kristove, chápať Jeho lásku prevyšujúcu všetky pochopy..." Spravodlivý a dobrý je Pán, blúdiacim ukazuje cestu.

Všetci: Vedie tých, ktorí majú skl'účené srdce a učí ich chodiť po svojich chodníkoch.

M: Vezmite moje jarmo na seba a učte sa odo mňa, lebo som tichý a ponížený.

Všetci: A nájdete pokoj pre svoje duše.

Evanjelium

M: Slová svätého evanjelia podľa Jána (Ján 19, 28 - 37):

Ježiš povedal: "Žízňim." A oni naplnili hubu octom, vložili na hyzop a podali mu k ústam. A keď Ježiš prijal ocot, povedal: "Dokonané je!" Naklonil hlavu a vypustil dušu. Židia teda, keďže bol prípravný deň, aby neostali telá na kríži cez sobotu, prosili Piláta, aby sa im zlámali hnáty a sňali sa z krížov. Prišli teda vojaci a polámali hnáty prvému i druhému, ktorí boli ukrižovaní s Ním; ale keď prišli k Ježišovi a videli, že už umrel, nezlámali Mu hnáty, lež jeden z vojakov otvoril mu bok kopijou, a hneď vyšla krv a voda. A ten, ktorý to videl, vydáva svedectvo a jeho svedectvo je pravdivé. A on vie, že hovorí pravdu, aby ste i vy verili. Lebo toto sa stalo, aby sa vyplnilo Písmo: "Nepolámte v Ňom kosti." A zasa iné Písmo vraví: "Hľadiet' budú na toho, ktorého prebodli."

Všetci: Chvála Ti, Kriste!

Obetovanie

M: Potupu a biedu očakávalo moje srdce, čakal som, kto by so mnou smútil, a nikto neprišiel. Hľadal som, kto by ma potešil, a nikto sa nenašiel.

Všetci: Najsvätejšie Srdce Ježišovo, svojmu nebeskému Otcovi si sa obetovalo na kríži. Túto obeť obnovujeme teraz s kňazom na oltári.

M: Všemohúci, večný Bože, prinášame Ti dary: chlieb a víno, ktoré sa premenia na Telo a Krv Tvojho Jednorodeného Syna.

Všetci: Prijmi milostivo našu obeť.

M: S týmito darmi obetujeme aj seba samých. Obetujeme Ti svoje myšlienky a vôľu, svoju modlitbu a prácu, všetky námahy a starosti tohoto dňa.

Všetci: Tebe žijeme, Tebe umierame, Tvoji sme v živote i v smrti.

M: Obetujeme Ti svoje bolesti a spájame ich s obeťou kríža, ktorú obnoví Tvoj Jednorodený Syn na našom oltári. Z lásky k jeho Najsvätejšiemu Srdcu všetko chceme trepezlivo konať a znášať.

Všetci: Buď vôľa Tvoja ako v nebi tak i na zemi.

Sekréta

M: Pane, Tvoje dary sú to, ktoré Ti obetujeme; roznieť naše srdcia ohňom svojej lásky, aby sme viacej a viacej uctievali Tvoje Najsvätejšie Srdce.

Prefácia

M: Vďaka vzdávajme Pánu Bohu nášmu. Tak sa sluší a patrí.

Všetci: Veru sa sluší a patrí, je správne a spasenosné vždy a všade Ti ďakovať svätý Pane, všemohúci Otče, večný Bože, ktorý si dovolil prebodnúť svojho jediného Syna, visiaceho na kríži, kopijou vojaka, aby nám toto otvorené Srdce, svätýňa Božej štedrosti, vylievalo prúdy zľutovania a milosti; a ono nikdy neprestávalo horieť láskou k

nám, aby bolo pre dobrých odpočinkom a kajúcim poskytovalo útočisko. Preto spievame s anjelmi a archanjelmi, s Trónmi a Panstvami a celým zástupom nebeského vojska chválospev Tvojej velebnosti a ustavične voláme: Svätý, svätý, svätý Pán Boh zástupov.

M: Plné je nebo a zem Tvojej slávy.

Všetci: Hosana na výsostiach!

M: Požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom.

Všetci: Hosana na výsostiach!

Pred premenením

M: Ako sa modlil Kristus Pán za svojich pri poslednej večeri, tak aj my sa modlíme za tých, ktorým sme zaviazaní vdakou a ktorí potrebujú našu modlitbu. Modlime sa za svätého Otca!

Všetci: Osvieť a posilni ho svojím Duchom.

M: Modlime sa za nášho biskupa.

Všetci: Posilni ho vo viere, aby viedol tvoje stádo na oslavu Tvojho svätého mena.

M: Modlime sa za kňazov.

Všetci: Daj, aby kráčali v rúchu spravodlivosti a svietili nám ako vzory viery a lásky.

M: Modlime sa za svojich rodičov, bratov, sestry, za svojich predstavených a za všetkých, ktorí sú nám drahí.

Všetci: Udržuj ich v milosti a odplať im všetku lásku, ktorú nám preukázali.

M: Modlime sa za všetkých veriacich.

Všetci: Posilni ich vieru; blúdiacich prived' k pravde a hriešnikov na cestu svojich príkazov.

M: Modlime sa za chorých a umierajúcich.

Všetci: Posilňuj a potešuj trpiacich, umierajúcim daj milosť šťastnej smrti.

M: Pane, požehnaj naše dary a premeň ich v telo a krv svojho Syna.

Po premenení

M: Nebeský Otče! Tvojej vznešenej velebnosti obetujeme telo a krv Pána Ježiša Krista, ktorý je tu prítomný ako čistá, svätá a nepoškvrnená obeť.

Všetci: Chceme Ťa ňou, večný Bože, oslavovať.

M: Obetujeme Ti ju a spomíname si na umučenie, zmŕtvychvstanie a slávne nanebovstúpenie nášho Pána a Spasiteľa.

Všetci: Bože, buď nám milostivý a odpusť nám naše hriechy.

M: Ráč zhliadnuť na túto obeť dobrotivým a jasným okom sa ráč ju prijať, ako si prijal dary svojho verného sluhu Ábela a obeť nášho praotca Abraháma a svätú, nepoškvrnenú žertvu, ktorú Ti obetoval Tvoj veľ'kňaz Melchizedech.

Všetci: Otče, to je Tvoj milovaný Syn, v ktorom máš zaľúbenie.

M: Rozpomeň sa, Pane, aj na svojich služobníkov a služobníčky, ktorí pred nami odišli so znakom viery a odpočívajú spánkom pokoja. Rozpomeň sa na našich zomrelých rodičov, bratov, sestry, príbuzných, priateľov, dobrodinčov a na duše v očistci. Daj im, prosíme Ťa, Pane, a všetkým, ktorí odpočívajú v Kristu, miesto oddychu, svetla a pokoja.

Všetci: Nech prídu čím skôr do nebeskej slávy.

M: Sláva Otcu i Synu i Duchu Svätému.

Všetci: Ako bolo na počiatku, tak nech je i teraz i vždycky i na veky vekov. Amen.

Pred prijímaním

M: Večná Otče, Sviatosťou svojho Syna chceš sa s nami užšie spojiť. Tešíme sa, že sme Tvojimi dieťkami a so svätou úctou opakujeme modlitbu, ktorú nás naučil Tvoj Syn.

Všetci: Otče náš, ktorý si na nebesiach...

M: Nebeský Otče! Obetné dary, ktoré sme Ti priniesli, opäť nám dávaš na znak zmierenia. Živíš nás telom a krvou svojho Jednorodného Syna a obnovuješ sväté priateľstvo, ktoré zničil hriech v raji.

Všetci: Oči všetkých v Teba dúfajú, Pane, a Ty dávaš im pokrm v príhodnom čase.

M: Ježišu Kriste, Tvoje srdce túži prísť k nám pri svätej hostine. Celkom sa chceš s nami spojiť: svoje Srdce s naším srdcom, svoju Dušu s našou dušou. Chceš nás pozdvihnúť z prachu a spojiť s Božským životom Najsvätejšej Trojice.

Všetci: Aký veľký si, Pane Bože náš! Aká nesmierna je Tvoja láska!

M: Láskový si k nám a poznáš naše slabosti. Prichádzaš k nám, hoci sme úbohí. Prichádzaš k nám, hoci sme úbohí. Ozaj, Ty si náš Vykupiteľ! S dôverou Ťa prosíme: Baránku Boží, ktorý snímaš hriechy sveta;

Všetci: Zmiluj sa nad nami a daruj nám pokoj.

M: Hoci sme toho nehodní, predsa sa odvažujeme prijať Tvoje telo a krv. Nech nám nie je na súd a zatratenie toto sväté prijímanie, ale na ochranu tela a duše pre večný život.

Všetci: Pane, nie som hodný, aby si vošiel do srdca môjho, ale povedz len slovo a uzdravená bude duša moja. (3x) (*Odpustky 300 dní.*)

Po prijímaní

M: Čím sa odplatím Pánovi za všetko, čo mi preukázal?

Všetci: Chválu vzdajte všetky diela Pána, Pánovi, vychvaľujte a vyvyšujte Ho naveky!

M: Chválu vzdávajú, anjeli Pána, Pánovi, chválu vzdajte, nebesá, Pánovi.

Všetci: Chválu vzdávajú, slnko a mesiac, Pánovi, chválu vzdávajú, nebeské hviezdy, Pánovi.

M: Chválu vzdávajte, duchovia a duše spravodlivých, Pánovi, chválu vzdávajte, svätí a ponížení srdcom, Pánovi.

Všetci: Chválu vzdávajme Otcovi a Synovi spolu so Svätým Duchom, vychvaľujeme a vyvyšujeme ho naveky.

M: Priniesli sme obeť pokoja a slávili tajomstvo spásy. Pre lásku a dobrotu Tvojho Srdca, prosíme Ťa, ochraňuj nás pred hriechom, nauč nás opovrhovať svetskými márnosťami a daj, aby sme Ti zostali vždy verní.

Všetci: Boh, náš Pán, je dobrotivý a rád prebýva medzi ľudskými synmi.

M: Tvoje Srdce túžilo trpieť a zomrieť za nás. Znášalo muky, potupu, nevernosť a zradu, aby sa stalo pre nás prameňom pokoja a zmierenia.

Všetci: Pochválené a zvelebené buď najsvätejšie Srdce Ježišovo.

M: Nepochopený si kráčal životom. Všetko si vykonal pre ľudí, ale ani Ťa neuznali za Spasiteľa a ukrižovali Ťa. Nepochopený a opustený si aj to vo svätostánku. Svet si Ťa nevšíma, ba vysmieva sa Ti. Áno, aj Tvoji verní často zabúdajú na Teba a urážajú Ťa svojou vlašnosťou a ľahostajnosťou.

Všetci: ***Češť, chvála a sláva najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu. (Odpustky 300 dní.)***

M: Dobrotivé Srdce Ježišovo, prisľúbilo si hojnosť svojej lásky pre všetkých, ktorí sa k Tebe utiekajú. Pomáhaj nám v prácach, aby sme verne vykonali svoje povinnosti, a poteš nás v každej tiesni.

Všetci: Všetko z lásky k Tebe, Srdce Ježišovo. (Odpustky 300 dní.)

M: Vlažným daj horlivosti. Buď milosrdný hriešnikom. Všetkým, ktorí pracujú pre spásu duší, daj milosť, aby obrátili aj tie najzatvrdlivejšie duše.

Všetci: Božské Srdce Ježišovo, obráť hriešnikov, zachráň zomierajúcich a vyslobod' duše z očistca. (Odpustky 300 dní.)

M: Srdce Ježišovo, plné nekonečnej lásky, v Teba dôverujeme. Pre svoju slabosť obávame sa všetkého, ale pre Tvoju dobrotu dúfame všetko.

Všetci: Najsvätejšie Srdce Ježišovo, veríme, že nás miluješ.

Záverečná modlitba

M: Dobrý Ježišu, nech v nás roznieť novú horlivosť Tvoje Božské dary. Plní lásky Tvojho Najsvätejšieho Srdca, vždy chceme viacej milovať nebeské veci ako pozemské. Ty žiješ a panuješ na večné veky.

Všetci: Amen.

M: Nech nás požehná a chráni všemohúci Boh: Otec, Syn i Duch Svätý.

Všetci: Amen.

Chceli zničiť Pannu Máriu - zničili seba!

Zákopy červených v Aragonii - už od počiatku občianskej vojny španielskej - nie sú veľmi ďaleko od slávneho mesta Zaragoza (čítaj Saragoza). Toto je hlavné mesto provincie Aragonie. Založili ho ešte Rimania za cisára Augusta. Volala sa Caesaraugusta. V rokoch 712 - 1118 bola v rukách mohamedánskych Maurov. Leží v úrodnom kraji - pravá záhrada. Má 200 000 obyvateľov, arcibiskupa, univerzitu, starú burzu. Popri iných krásnych kostoloch má veľmi slávny pútnický kostol Panny Márie; Nuestra Senora del Pilar (Naša Pani Pilarská). Spolu je i katedrálkou. Milostivý obraz Panny Márie stojí na mramorovom stĺpe (pilar znamená pilier, stĺp). Z celého Španielska putujú tam katolíci.

Pravdaže, škreto to neznabohov, že neďaleko od ich fronty zostáva neporušený tento slávny pútnický kostol Panny Márie. Chceli ho zničiť. 3. augusta 1936 oklamali obyvateľov národnou zástavou a znízka hodili tri päťdesiat kilové bomby na kostol. Všetky tri ho zasiahli. Ale hoci boli celkom dobre zostavené, ako odborníci zistili, nevybuchla ani jedna; sami tí odborníci sa divili. Jedna sa ešte kotúľala v kostole až k milostivému obrazu, ako na hold. Pravdaže, národný tím viac pozorovali odteraz na nepriateľské lietadlá. V októbri veľmi napádali červení na aragónsky front, hlavne chceli mesto Zaragozu dostať do svojej moci. Nepodarilo sa im to. Každý raz ich odbili.

12. októbra býva slávnosť Panny Márie del Pilar, patrónky Zaragozy. Červení sa vyhrážali, že tej "povere" vraj už raz urobia koniec. Chceli zničiť ten kostol Panny Márie a aj povraždiť bezbranných pútnikov, ktorých sa veľmi veľa zišlo. Mesto zaujať nevládali. Dovtedy za celej občianskej vojny nezaujali ešte ani jedno mesto, len ich trátili, a to toľké. Nuž poslali lietadlá bombardovať mesto a kostol Panny Márie de Pilar.

Bolo asi pol deviatej, boli služby Božie a bezbranné množstvo ľudu bolo v kostole Panny Márie, keď sa približovalo šesť bombardovacích lietadiel. Dvadsaťpäť lietadiel (stíhačiek) ich sprevádzalo. Ako sa dozvedeli národní letci o tom, zaraz sa dvihli proti nim. Národní skorej prišli k nim, ako by boli došli na mesto. Zaraz nastal najtuhší boj v povetrí. Kým sa tri oddiely stíhačiek hodily na bombardovacie lietadlá, ostatné lietadlá dali sa do stíhačiek červených. Nastav tvrdý, ale kratučký boj. Národní čoskoro zrazili trinásť lietadiel červených. Ostatné museli utiecť. Aj bombardovacie lietadlá utekali a dve z nich zasiahol oheň guľometov, že sa zapálili a tiež padli. Spolu sa zrútilo pätnásť nepriateľských lietadiel.

Asi na poludnie pokúsili sa červení znovu bombardovať kostol. Národní to očakávali. Oddiel národných stíhačiek letel veľmi vysoko nad Zaragozou, aby odbil akýsi nový nápad. Keď národní zazreli z výšin nepriateľský roj, hodili sa zhora bystro na nich. Tento neočakávaný nápad pomiatol poriadok nepriateľov. Národní po krátkom boji znovu zasiahli a zrazili až šesťnásť lietadiel. Ostatné museli utiecť, aby ich ten istý osud nezastihol. Červení stratili teda spolu tridsaťjeden lietadiel a museli sa zrieknuť nápadov na mesto a na kostol Panny Márie.

Nekatolícke vplyvy v katolíckej Cirkvi (Cirkev napadnutá modernizmom, arcibiskup Marcel Lefebvre)

Je potrebné si prečítať **knihu jezuitu P. Floridiho *Moskva a Vatikán***. Je mimoriadna. Dokazuje vplyv komunistov v Ríme, ktorým sa podarilo dokonca vymenovať dvoch kardinálov v Ríme: kardinála Lékaja a kardinála Tomáška. Kardinál Lékaj ako nástupca kardinála Mindszentyho a kardinál Tomášek ako nástupca kardinála Berana; ako zástupcovia hrdinov a mučeníkov viery. Na ich miesta boli vybraní "mieroví" kňazi, vlastenci, čiže ľudia prístupní k dohodám s komunistickými vládami, boli vybraní kňazi, ktorí prenasledovali tradičných kňazov. Kňazi tajne udeľujúci krst v zapadnutej dedinke alebo v úkrytoch učia katechizmus, aby pokračovali v diele pastierov katolíckej Cirkvi. Sú však prenasledovaní týmito kňazmi, ktorí im hovoria: *"Nemáte právo neposlúchať nariadenia komunistických vlád. Škodíte nám, keď postupujete týmto spôsobom."*

A títo kňazi sú pripravení dať svoj vlastný život, len aby zachránili vieru detí, zachovali vieru v rodinách, aby udelili sviatosti tým, ktorí ich potrebujú. Samozrejme v týchto krajinách, keď kňaz chce zaniest Najsvätejšiu sviatosť do nemocnice alebo čokoľvek urobiť, musí vždy žiadať o povolenie. Keď opúšťa sakristiu, musí žiadať o súhlas stranu, aby mohol urobiť to alebo ono. Je to neznesiteľné. Ľudia umierajú bez sviatostí. Deti už nie sú vychovávané katolíckym spôsobom... Preto títo kňazi to tiež robia tajne. A keď sú prichytení, sú šikanovaní svojimi biskupmi. To je zarážajúce.

Ani kardinál Wiszinski, ani kardinál Sлыпj, ani kardinál Mindszenty, ani kardinál Beran niečo také nerobili. Naopak, dodávali odvalu dobrým kňazom a hovorili im: *"Nebojte sa! Ak pôjdete do väzenia, tak preto, že ste splnili svoju kňazskú povinnosť. Ak je vaším poslaním byť mučeníkmi, stanete sa nimi."*

To všetko svedčí o tom, že komunisti majú v Ríme vplyv, ktorý si sotva môžeme predstaviť. Je ťažko to uveriť. Osobne som nikdy nebol proti pápežovi. Nikdy som nepovedal, že pápež prestal byť pápežom. Absolútne stojím za pápežom, za nástupcom Petrovým. Nechcem sa odlúčiť od Ríma. Avšak som proti modernizmu, proti progresivizmu, proti všetkému tomu zhubnému vplyvu protestanizmu, ktorý je vidieť vo všetkých formách. Som proti všetkým zmenám, ktoré nás otravujú a otravujú verejný život veriacich. Napriek tomu mi však hovoria: *"Si proti pápežovi."* Nie, nie som proti pápežovi. Naopak, ponáhl'am sa mu na pomoc, pretože pápež nemôže byť modernista, nemôže podporovať progresivistov! Avšak, ak je vedený bojazlivosťou a priviera oči, môže sa to stať. Svätý Peter, keď sa stretol so svätým Pavlom, tiež bol pred židmi bojazlivý. A svätý Pavol mu to prísne vytýkal: *"Nepostupuješ v zhode s evanjeliom,"* povedal svätý Pavol svätému Petrovi. Svätý Peter bol pápežom a napriek tomu sa ho svätý Pavol odvážil karhať. Povedal so všetkou energiou: *"Vytkol som hlave Cirkvi, že nepostupoval v zhode so zákonom evanjelia."* Povedať niečo také pápežovi bolo závažnou vecou. Svätá Katarína Sienská tiež vehementne odporovala viacerým pápežom.

Nachádzame sa v podobnej situácii. Hovoríme: "**Svätý Otče, neplňte si svoje povinnosti. Ak túžite potom, aby Cirkev znovu rozkvitala, musíte sa vrátiť k Tradícii! ak ste sa rozhodol povoliť prenasledovanie Tradície, skrze všetkých tých kardinálov, všetkých tých modernistických biskupov, zničíte tým Cirkev!**" Som presvedčený, že v hĺbke duše je pápež znepokojený a hľadá spôsob ako obnoviť Cirkev. Verím, že skrze naše modlitby, naše sebazapierania, skrze modlitby tých, ktorí milujú svätú Cirkev, milujú pápeža, nájdeme riešenie predovšetkým skrze zbožnosť k Najsvätejšej Panne Márii. Ona nemôže opustiť Cirkev, mystickú nevestu založenú Jej Synom. Nebude to ľahká vec, bude to skutočný zázrak, ale splní sa to. Pokiaľ ide o ňma, nechcem, aby som bol nútený hovoriť, že nová omša je dobrá. To nemôžem povedať. Nemôžem povedať, že nové sviatosti sú dobré. Boli vypracované protestanmi, boli vytvorené Bugninim. 19. marca 1965 predniesol Bugnini tieto slová zverejnené vo francúzskej verzii *Osservatore Romano* a v *Documentation catholique*: "*Z našich katolíckych modlitieb a z katolíckej liturgie je potrebné odstrániť všetko to, čo môže predstavovať pohoršenie pre našich oddelených bratov, to jest protestantov!*" Povedal to 19. marca 1965 a teda pred všetkými reformami! Je možné, aby sme sa pýtali protestantov ohľadom Najsvätejšej omšovej obeti, našich sviatostí, všetkých našich modlitieb, nášho katechizmu: *A propos s čím nesúhlasíte? Nezdá sa vám toto...? V poriadku, odstránime to. To je nemožné.* Aj keď sa ešte kvôli tomu nemusíme stať heretikmi, ale naša katolícka viera bude oslabená. A týmto spôsobom sa už prestáva veriť v zatratenie, v očistec, v peklo. Neverí sa už v dedičný hriech, neverí sa v anjelov. Prestáva sa veriť v milosť. Už sa nehovorí o nadprirodzene. To je ničenie našej viery. Musíme si preto za každú cenu zachovať našu vieru a modliť sa k Najsvätejšej Panne, pretože z ľudského hľadiska, je úloha, ktorá pred nami stojí, obrovskou úlohou a bez pomoci Pána Boha ju nespĺníme. Som si vedomý svojej vlastnej slabosti, bezmocnosti a toho, že som v izolácii. Čo sa dá urobiť bez pomoci pápeža? Bez kardinálov? Nemám vôbec žiadnu predstavu. Prichádzam ako pútnik s mojou milosťou pútnika. Hovorím: "**Zachovajte vieru, zachovajte vieru. Staňte sa radšej mučeníkmi ako odpadlíkmi od viery. Je potrebné zachovať sviatosti a Najsvätejšiu obetu svätej omše.**" Nie je možné povedať: "*Och, prosím vás, ak sa to zmenilo, to ešte neznamená, že je to veľmi nebezpečné; moja viera je bez pochyby dobre zakorenená a neriskujem jej stratu.*" Dá sa postrehnúť, že tí, ktorí si navykli na účasť na novej omši, na nové sviatosti, pomaličky menia svoju mentalitu. Po niekoľkých rokoch, keď sa začnete pýtať niekoho, kto pristúpil na novú omšu, na ekumenickú omšu, potvrdí vám, že nasiakol ekumenickým duchom; to znamená, že došiel k tomu, že uznáva a stavia všetky náboženstvá na tú istú rovinu. Keď sa ho spýtate: "*Je možné dosiahnuť spásu v protestanizme, budhizme, islame?*" Povie: "*Ale iste, všetky náboženstvá sú dobré.*" A to je práve to. Stane sa liberálom, protestantom, prestane byť katolíkom.

Existuje však iba jedno náboženstvo, nie dve. Ak náš Pán Ježiš je Bohom a ak Boh ustanovil iba jedno náboženstvo, náboženstvo katolícke, nemôže existovať viac pravých náboženstiev; to je nemožné.

Všetky ostatné náboženstvá sú falošné. Práve preto hovoril kardinál Ottaviani o "náboženskej tolerancii". Tolerujú sa bludy, keď nie je možné zabrániť ich rozšíreniu. Ale nestavajú sa na tú istú rovinu ako Pravda, inak zaniká misijný duch! Ak všetky tie falošné náboženstvá človeka spasia, prečo potom podnikať misie? Nechajte ich v ich náboženstve a spasia sa sami. To nie je možné. Čo teda robila Cirkev po dvadsať storočí? Prečo boli všetci tí mučeníci? Preto bolo počať misií toľko zmasakrovaných misionárov? Veď to potom misionári zbytočne marili svoj čas, svoju krv, svoje vlastné životy! S tým nemôžeme súhlasiť! Je potrebné zostať katolíckmi a je veľmi nebezpečné upadnúť do ekumenizmu alebo prijať náboženstvo, ktoré už nie je katolícke. Vrucne túžim po tom, aby boli všetci svedkami nášho Pána Ježiša Krista, katolíckej Cirkvi, svedkami pápeža, katolíckosti, dokonca aj vtedy, keby sa malo nami pohrdať a boli by sme zneučťovaní v novinách, farnostiach, v kostoloch. Čo to znamená? Zostaneme svedkami viery katolíckej Cirkvi, skutočnými synmi katolíckej Cirkvi a skutočnými synmi Najsvätejšej Panny Márie.

Súčasný rok bol neskutočne bohatý na udalosti alebo závažné rozhodnutia a to ako pre mňa, tak pre vás, ktorí nesiete ich následky, pretože ste zviazaný s Bratstvom a s Tradíciou. Prečo tieto rozhodnutia? Pretože situácia je veľmi vážna. Neobjavila sa tu pred dvadsiatimi rokmi, ale je oveľa staršia. V Cirkvi sa po dve stáročia stretávajú dva prúdy: po francúzskej revolúcii niektorí túžili dosiahnuť porozumenie s jej princípmi a dosiahnuť dohodu s nepriateľmi Cirkvi; iní túto dohodu odmietali, pretože **Náš Pán Ježiš Kristus nás varoval: "Kto nie je so mnou, je proti mne!" Ak sme teda za kral'ovanie nášho Pána Ježiša Krista, potom sme automaticky nepriateľmi Jeho nepriateľov;** iná možnosť neexistuje. Aby dosiahli dohodu za každú cenu, tí prví tvrdia, že je možné prestať hovoriť o Pánovi Ježišovi Kristovi, čo ale neznamená, že Ho prestaneme milovať. Lenže toto ich mudrovanie pápeži až do Druhého vatikánskeho koncilu odsudzovali.

Pán Ježiš Kristus je naším Vládcom, naším Bohom. Preto On musí vládnuť nielen v našom súkromnom živote, nad nami samými, ale aj v našich rodinách, v našich obciach, v celej krajine. Okrem toho, či už po tom túžime alebo nie, On bude jedného dňa naším najvyšším sudcom; lebo príde v oblakoch, aby súdil celý svet, všetci ľudia sa ocitnú pri jeho nohách - budhisti, moslimovia, všetci, pretože viac bohov niet, len jeden, ako sa spieva v **Gloria: Tu solus sanctus, tu solus Dominus, tu solus altissimus Jesu Christe.** On zostúpil z neba, aby nás vykúpil, to On je vládca v nebi a budeme na Neho hľadiť po smrti.

Skutočné rozdelenie sa odhalilo počas francúzskej revolúcie. Jeho počiatky však spadajú do obdobia konfliktu medzi katolíckmi a protestantmi. Týmto spôsobom sa v skutočne diabolskom sprisahaní postavila nakoniec celá vrstva intelektuálov proti Pánovi Ježišovi, proti Jeho vláde, o ktorej už nechceli viac počuť. Zniesli by, keby sa mu vzdávala česť v našich kaplnkách a sakristiách, ale v žiadnom prípade nie na verejnosti. Nepatrilo sa už zmieňovať sa o Pánovi Ježišovi na súdoch, ani v školách, ani v nemocniciach; jedným slovom skoro nikde. Hovorili napríklad: *"Vaším Pánom Ježišom Kristom urážate budhistov. Keď oni v Neho neveria, tak ich nechajte na pokoji. Prečo*

chcete všade umiestňovať Ježiša Krista?" Lenže Náš Pán Ježiš Kristus má právo vládnuť všade a v katolíckych krajinách je skutočným Vládcom. Musíme preto urobiť všetko, čo je len možné, aby On kral'oval, musíme obrátiť tých, ktorí Ho ešte nepoznajú a preto Ho neuctievajú, aby sa aj oni stali Jeho poddanými a uznali Ho za svojho Božského Majstra. Preto sa teda počas francúzskej revolúcie katolíci rozdelili: na tých, ktorí súhlasili s tým, aby Pán Ježiš bol uctievaný v rodinách, vo farnostiach (ale nie za ich hranicami) a na druhej strane tých, ktorí naopak túžili, aby On kral'oval všade. Tí prví ospravedlňujú fakt, že sa už nehovorí o Pánovi Ježišovi v spoločnosti, odvolávajú sa na právo voľby, veriť alebo neveriť. Lenže to nie je pravda. Neexistuje právo na to, veriť čomu chceme. **Pán Ježiš to dôrazne vyhlásil: "Ten, kto uverí, bude spasený, kto neuverí, bude odsúdený."** Samozrejme možno zle využiť túto našu slobodu, ale človek sa potom stáva neposlušný a vzdaluje sa od Boha. **Čiže z mravného hľadiska nie sme slobodní; našou povinnosťou je uctievať Ježiša Krista a dbať Jeho učenia.**

Máme tu teda tých, ktorí sa nazývajú liberáli, pretože sú za slobodu, ktorá dáva každému právo na zmýšľanie podľa jeho názoru. Lenže pápeži vždy odsudzovali tento liberalizmus a rozhodne vyhlasovali, že existuje len sloboda svedomia pre konanie dobra alebo zla. Samozrejme je možné byť neposlušný. Dieťa môže nepočúvať svojich rodičov, ale má na to právo? Samozrejme, že nie. Podobne je to aj s náboženstvom. Všetci sme povinní byť poslušní Pánovi Ježišovi. A tým jedinému pravému náboženstvu. Iste, existujú ľudia, ktorí sú neposlušní; je však potrebné pokúsiť sa ich obrátiť a priviesť ich k poslušnosti Pánovi Ježišovi, jedinému pravému Bohu, ktorý bude naším Sudcom.

Liberálny prúd bol propagovaný takými katolíkmi ako bol Lamennais, ktorý bol kňazom, odtiaľ tiež pochádza rozdelenie v samotnom vnútri Cirkvi. Avšak pápeži (Pius IX., Lev XIII., Svätý Pius X., Pius XI., Pius XII.) vždy odsudzovali liberálov, považujúc ich za najhorších nepriateľov Cirkvi, pretože oddeľujú od Nášho Pána Ježiša Krista ľudí, rodiny ako aj štáty. Keď už nie je Náš Pán Ježiš Kristus v školách, v nemocniciach, na súdoch, vo vláдах, keď On nie je prítomný v spoločnosti, je to apostázia, ateizmus. To je dôvodom toho, že si zvykáme zabúdať na Pána Ježiša Krista, pretože Ho už nikde nie je vidieť a pozvoľna sa toto zabúdanie vkráda dokonca do rodín. Napríklad koľko ešte existuje v súčasnosti reštaurácií a hotelov, kde visí kríž? Pokiaľ ide o mňa veľa cestujem a iba v Rakúsku som v niektorých reštauráciách videl pekný krucifix alebo tiež pekný obraz Najsvätejšej Panny Márie v hotelovej izbe. Inde to skončilo, zatiaľ čo kedysi nebolo jediného domu bez kríža. V súčasnosti sa dokonca aj dobrí katolíci boja zavesiť ho u seba doma, lebo sú hlboko znepokojení reakciou tých, ktorí nemajú v láske katolícke náboženstvo. Hľa, k čomu vedie postupné vzdalovanie sa od Pána Ježiša Krista.

Na začiatku nášho (20.) storočia svätý pápež Pius X. povedal, že v súčasnosti sa už nepriateľ Cirkvi nachádza nielen mimo, ale aj vo vnútri Cirkvi. Chcel tým obrátiť pozornosť na tých katolíkov, ktorí odmietli vládu Pána Ježiša Krista nad spoločnosťou.

Ale to nie je všetko. Pretože modernistickí profesori, túžiaci pripodobniť sa súčasnému svetu, ktorý odmieta a zapiera Pána Ježiša, sa nachádzali v seminároch, svätý Pius X. požadoval ich vylúčenie, aby neovplyvňovali seminaristov, ktorí sa potom stávali kňazmi a rozsievali ďalej toto zhubné učenie. Keď toto všetko nastupovalo, Svätý Pius X. napísal varovania aj požiadavky. Biskupi ho nevypočuli a modernistické názory boli potichučky zavedené najprv do seminárov, potom medzi kňazov a nakoniec všade. V mene slobody sa prestalo hovoriť aj o Pánovi Ježišovi Kristovi a došlo k apostáze! V roku 1926 čiže pred viac ako šesťdesiatimi rokmi, za doby Pia XI., ktorý tiež bojoval a odsudzoval kňazov náchylných k modernizmu, som sa nachádzal v seminári v Ríme. Toho istého roku pri príležitosti vydania dvoch knížiek: **Liberalizmus a katolicizmus** pátra Roussela a **Kristus Kráľ národov** pátra Philipa, bol v Ríme usporiadaný antiliberálny týždeň. Toto je úvod prvej z týchto kníh: *"Túžime, aby Ježiš Kristus, Syn Boží a Vykupiteľ ľudstva, vládol nielen nad jednotlivcami, ale aj nad rodinami, tak nad tými s jedným alebo mnohými deťmi, nad národmi a celým spoločenským poriadkom; to je kľúčová idea, ktorá nás spája obzvlášť počas tohto týždňa."* **Pre vládu Krista Kráľa nad ľudskou spoločnosťou, vládu, ktorá musí byť právne ustanovená a teda pre nás, definitívne neexistuje horší nepriateľ než súčasný liberalizmus** - prefíkaný, otravný požívajúci ohromného vplyvu. Nepriateľ je odhalený. Sú to liberáli domáhajúci sa voľnomyšlienkarstva. Pokiaľ má každý právo mať svoj pohľad na vec, potom nikto nemôže urážať svojho suseda hlásaním vlastných názorov; potom je potrebné nič nehovoriť a... už nie je právo hovoriť o Pánovi Ježišovi.

Ako teda byť ešte misionárom, keď už nie je možné hovoriť o Pánovi Ježišovi?

To je nemožné. Takže v spoločnosti z 95% katolíckej, už nie je právo na to hovoriť o Pánovi Ježišovi, pretože 5% obyvateľov sú protestanti, Židia, budhisti, alebo iní. Je to neskutočné, ale je to tak. Pretože v katolíckej škole je jeden alebo dvaja židia, traja moslimovia, dávajú sa dole kríže, už sa nehovorí o Pánovi Ježišovi Kristovi, nemodlí sa pred vyučovacími hodinami, pretože by to mohlo pohoršiť nekatolíkov. Preto už nemá Pán Ježiš právo na existenciu, pretože sa s Ním dvaja alebo traja nezhodnú! Ale kde sú žriedla tohto liberalizmu? Jeho základné znaky, jeho logický rozvoj? Ako ho popísať, ako ho poraziť? Vysvetlenie k tomu je napísané formou: otázka - odpoveď, všetkým našim seminaristom, aby boli informovaní o týchto modernistických bludoch. Tento liberalizmus, laicizmus, toto zosvetštenie a úpadok verejného podriadenia sa Pánovi Ježišovi Kristovi sa rozšírili, pretože kňazi nebrali vážne napomínanie pápežov.

Druhá knižočka vydaná pri príležitosti týždňa proti liberalizmu, ktorý sa odohral v Ríme, je **Katechizmus Božských práv v spoločenskom poriadku**, známy pod názvom **Kristus, Kráľ národov**, autorom je páter Philippe, redemptorista. Tu je úvod: *"Katolícky týždeň organizovaný apoštolskou ligou na začiatku roku 1926 prebudil v našich srdciach jedno želanie - vydanie katechizmu rozširujúceho predmet a povahu kráľovskej hodnosti Ježiša Krista - dávame vám do rúk túto knihu ako odpoveď na túto službu. Pod zámenkou konania iba podľa riadenia sa svedomím, sa stalo zvykom, že sa mu dáva sloboda pri plnení všetkých povinností. Právo na pravdu a obzvlášť na pravdu Najvyššiu,*

je tak potlačené. Náš katechizmus vyžaduje veľký akt viery, ak viery v Boha a v Ježiša Krista skrze naliehanie najvyššej autority. Národy sú povinné poznať, že vo všetkých medziľudských i medzištátnych vzťahoch, vo všetkom, čo je podstatou existencie národov, sú závislé jedine na Bohu a na Ježišovi Kristovi. V tomto ohľade, práve tak ako v ohľade týkajúcou sa samotnej existencie Božej, sa musí každý podriaďiť, opakujúc celou svojou dušou Krédo. Boh požehnal naše dielo; po necelých šiestich mesiacoch, vďaka nasadeniu našich horlivých zelotov, sme mohli rozpredať celý prvý náklad." To všetko v roku 1926!

Už vtedy sa kňazi stavali na odpor, aby **bojovali proti apostáze a aby bránili Pána Ježiša**, stavali sa proti sekularizácii a laizácii všetkých inštitúcií. Vo svojej encyklike ***Humenum genus*** napísal Lev XIII., že cieľom slobodomurárstva je všeobecné odkresťančenie a obzvlášť odkresťančenie inštitúcií a že chcú odsunúť Ježiša Krista zo všetkých verejných miest. Napriek úsiliu pápežov sa toto všetko rozvíjalo a dosiahlo víťazstvo na Druhom vatikánskom koncile. K tomuto nešťastiu došlo tiež rozdelením v lone samotnej Cirkvi. Liberáli, ktorí nechceli, aby sa už v spoločnosti hovorilo o našom Pánovi Ježišovi Kristovi a naopak túžili po slobode všetkých náboženstiev a filozofických systémov, vyprovokovali antagonizmy medzi kardinálmi už od začiatku príprav koncilu. Apoštolská stolica vymenovala komisie, na čele ktorých bola hlavná prípravná koncilová komisia, ktorej členom som bol aj ja. Úradovala od roku 1960 do roku 1962 a skladala sa zo sedemdesiatich kardinálov a dvadsiatich arcibiskupov a biskupov. Zasadal som v nej ako predseda zhromaždenia arcibiskupov a biskupov francúzskej západnej Afriky. Pápež Ján XXIII. často riadil naše stretnutia. Je potrebné povedať, že to bolo ako bojové pole. Kto vyhrá? Liberáli alebo ozajstní katolíci solidarizujúci so všetkými pápežmi odsudzujúcimi liberalizmus? Na jednej strane tí prví chceli, aby Cirkev vyhlásila ich tézy o slobode, neutralite spoločnosti a neprítomnosti Pána Ježiša vo verejnom živote. Na druhej strane existovali prudké a živé reakcie úplne opačné... Takže my katolíci už nebudeme mať právo mať svoje katolícke štáty, len preto, aby sme nešokovali moslimské, budhistické alebo protestantské náboženstvo, zatiaľ čo oni sa rozširujú? A to výlučne pod zámienkou nespôsobovanie krivdy, zatiaľ čo oni nám krivdia zjavným spôsobom? Napríklad v protestantských krajinách môžete byť protestantom úplne otvorene. V kantóne Vaud dali do svojej ústavy bod, hovoriaci o tom, že protestanizmus je štátne náboženstvo, podobne je to vo Švédsku, Nórsku, Anglicku, Holandsku, alebo tiež v Dánsku; v týchto krajinách je protestantské náboženstvo jediným náboženstvom uznaným štátom. Preto teda nebudeme mať už právo na to, mať svoj katolícky štát? Kantón Valais (Švajčiarsko) bol z 90% katolícky. Pretože liberáli vyhrali na koncile a v súčasnosti prevažujú v Ríme, prostredníctvom nuncia v Berne si od biskupa Adama - ktorého som dobre poznal a bol som jeho blízkym priateľom - vymohli, aby raz a navždy skončil s katolíckym kantónom vo Valais. Samotná ústava kantónu Valais vyhlasovala, že katolícke náboženstvo je jediným verejným náboženstvom uznaným štátom; jedným slovom bolo to uznanie nášho Pána Ježiša Krista za Kráľa kantónu Valais. Takže aj biskup Adam, hoci je úplne naklonený Tradícii - on, ktorý počas koncilu bojoval za panovanie Pána Ježiša - zaslal všetkým svojim veriacim pastiersky list, naliehajúci, aby

kantón Valais zmenil svoju ústavu a oficiálne sa stal neutrálnym. Na moju otázku ohľadom tejto veci mi bolo odpovedané, že návrh pochádzal od nuncia. Išiel som preto do Bernu a on mi potvrdil, že skutočne biskup Adam to napísal na jeho príkaz.

"Nehanbíte sa, Excelencia, požadovať, aby náš Pán Ježiš Kristus prestal kralovať vo Valais?" "Ach, v súčasnosti to už nie je možné, chápete Excelencia, to nie je možné." "A protestantov potom tiež pôjdete požiadať, aby prestali uznávať protestanizmus za oficiálne náboženstvo v kantóne Vaud alebo v Dánsku? A my katolíci by sme už nemali mať právo na to, aby existoval katolícky štát, v ktorom by katolícke náboženstvo bolo jediným uznaným náboženstvom?" "Ach, v súčasnosti to už nie je možné!" "Čo potom urobíte, Excelencia, s krásnou encyklikou Quas primas, v ktorej Pius XI. pripomína, že Ježiš Kristus musí kralovať vo všetkých štátoch a nad všetkými národmi?" "Och, dnes by to už pápež nenapísal!" No ešte toto! Tá encyklika bola napísaná v roku 1925 Píom XI., aby pripomínala všetkým biskupom náuku o panovaní nášho Pána Ježiša Krista v spoločnosti a prosím - súčasní biskupi robia čosi absolútne protichodné! Nanešťastie sa to podarilo; kantón Valais už oficiálne nie je katolíckym kantónom. Cirkev je v ňom uznaná ako prvé, lepšie súkromné združenie, zároveň s inými náboženstvami, ktoré majú právo sa vo Valais usadiť. Ako sa to stalo? Istého dňa kardinál Ottaviani a kardinál Bea nám priniesli dva nepredstaviteľne dôležité dokumenty. Tie dva dokumenty predstavujú dva tábory v Cirkvi; prvý symbolizuje francúzsku revolúciu, druhý katolícku Tradíciu. Prvý je dokument kardinála Bey, druhý kardinála Ottavianiho, prefekta komisie.

Vo svojom dokumente kardinál Ottaviani hovorí o "náboženskej tolerancii". To značí, že kým v katolíckych štátoch existujú iné náboženstvá, je potrebné ich tolerovať, ale nepriznať im tú istú slobodu ako Cirkvi; je potrebné ich tolerovať, podobne ako sa tolerujú hriechy a bludy, pretože nie je možné všetko odstrániť. **V spoločnosti je nutná istá tolerancia, čo však absolútne neznamená, že sa schvaľuje zlo.** Keď prišiel rad na **kardinála Ottavianiho**, aby hlavnej prípravnej komisii **predstavil svoj dokument, ktorý bol len potvrdením učenia vždy hlásaným katolíckou Cirkvou**, povstal kardinál Bea a vyhlásil, že je proti. Kardinál Ruffini zo Sicílie sa vložil do sporu, aby ukončil ten malý škandál vyvolaný dvoma kardinálmi, ktorí sa tak prudko zrazili za prítomnosti všetkých ostatných. Požiadal, aby sa obrátili na vyššiu moc, to znamená na pápeža, ktorý v ten deň neriadil zasadnutie. Avšak kardinál Bea nesúhlasil: "*Chcem, aby sa hlasovalo, aby som vedel, kto je so mnou a kto s kardinálom Ottavianim.*" Pristúpilo sa k hlasovaniu, sedemdesiat kardinálov, biskupov a tiež štyria prítomní predstavení rehoľných rádov sa rozdelili na dve, presne rovnaké skupiny. Kardináli latinského pôvodu, talianskeho, španielskeho a juhoamerického boli s kardinálom Ottavianim. Naproti tomu kardináli americkí, anglickí, nemeckí a francúzski boli s kardinálom Beou. Takže z dôvodu tak základnej otázky o učení Cirkvi: panovania nášho Pána Ježiša Krista, sme sa ocitli tvárou v tvár rozdelenej Cirkvi. Pretože to bolo úvodné zasadnutie, bolo možné si položiť otázku ako dopadne koncil, keď už teraz je polovica kardinálov naklonená náboženskej tolerancii kardinála Ottavianiho a druhá prijala náboženskú slobodu kardinála Bey, odvolávajúceho sa na francúzsku revolúciu a tiež na deklaráciu ľudských práv.

Počas koncilu bol tiež boj a je potrebné priznať, že liberáli ho vyhrali. Aký to škandál! A týmto spôsobom vzniklo toto nové náboženstvo odvodzujúce sa viac z francúzskej revolúcie než z katolíckej tradície a tiež onen slávny ekumenizmus, v ktorom všetky náboženstvá sú si rovné. Teraz ste schopní porozumieť súčasnej situácii. Je výsledkom víťazstva liberálov na koncile. Práve preto nastali mocenské rozpory. Keďže pápež prakticky prestúpil na stranu prívržencov náboženskej slobody, liberáli obsadili väčšinu úradov v Ríme a dodnes ich okupujú. Vždy som proti tomu bojoval, podobne ako biskup de Castro Mayer a mnoho iných účastníkov koncilu. **Pretože nie je možné pristúpiť na to, aby Pán Ježiš bol zbavený svojej koruny. Cirkev je založená na zásade, že Pán Ježiš musí kral'ovať na zemi, tak ako kral'uje v nebi. Bud' vôl'a Tvoja ako v nebi, tak i na zemi. Tak nech sa vôl'a Pána Ježiša plní všade a nie len v rodinách!** Avšak teraz, keď liberáli kral'ujú v Ríme - ten istý liberalizmus, ktorý bol pre autorov knihy z roku 1926 najhorším nepriateľom Cirkvi - sme svedkami ničenia Cirkvi. Skutočne existuje pretrhnutie, avšak my zostávame v spojení so všetkými pápežmi až do koncilu, v ktorom sa kardinál Bea vo svojom dokumente na nich ani raz neodvolal. Nemohol sa odvolať na žiadneho pápeža, pretože jeho učenie je nové a čo viac, vždy bolo pápežmi odsudzované. **V návrhu kardinála Ottavianiho je viac strán s poznámkami ako vlastného textu; odvoláva sa na pápeža, koncily, na celé učenie Cirkvi.** Náboženská tolerancia zostáva v úplnom spojení s Tradíciou. **Zásadou Cirkvi,** keď nemohla nič iné robiť, bolo že sa **vždy starala o to, aby boli misie, snažila sa o umenšovanie bludov a vedenie k pravde.** Cirkev však napriek tomu nikdy netvrdila, že existuje právo na to, aby niekto zotrval práve tak v blude ako v pravde, že je právo na to byť tak budhistom, ako byť katolíkom. To je nemožné, jedine že by katolícke náboženstvo už prestalo byť jediným pravým náboženstvom. To predstavuje najväčšiu katastrofu pre Cirkev. Zažili sme túto vojnu počas koncilu a stále ju ešte zažívame.

Ak už katolícka Cirkev nie je nevyhnutne jedinou oficiálne uznávanou Cirkvou, vyvoláva to povážlivé následky, tak ako to môžeme potvrdiť na príklade kantónu Valais. Náboženstvá sa podriadili štátom - zatiaľ čo kedysi sa skôr štáty podriaďovali náboženstvu - aj vlády sa stali ich pánmi. **Keď bolo katolícke náboženstvo jediným verejným uznaným náboženstvom, Pán Ježiš kral'oval a štát si nemohol robiť to, čo by chcel.** Ale v súčasnosti súbežne s neutralitou sa stalo náboženstvo čímisi na úrovni bežných súkromných združení jestvujúcich v štáte, ktoré je možné zrušiť alebo do nich zasahovať, napríklad keď bránia tomu, aby sa v mieste usadili nejaké sekty. Vo Valais budú zrejme čoskoro vydané právne povolenia na stavbu budov budhistických svätýň.

Keď bol štát katolícky, odopieral iným náboženstvám právo na verejné svätyne. Toleroval iba súkromné náboženské praktiky a bránil tak ich pohoršenie, ktoré by vyvolávali také budovy priťahujúce kresťanov do falošných náboženstiev. Ďalším nevyhnutným následkom - neutrality štátu - je nemorálnosť, pretože všetky tieto náboženstvá majú morálku inú ako je morálka Cirkvi: polygamia, rozvod alebo iné praktiky v rozpore s katolíckym manželstvom. Protestantizmus, budhizmus, ... sú náboženstvá nemorálne. Preto tiež katolícke štáty si dávali ako záväzok neumožnenie

tejto nemorálnosti katolíkom. Takže vo všetkých krajinách, ktoré uznávali iba katolícke náboženstvo - v Kolumbii, Brazílii, Čile, ... Rím intervenoval, aby bola daná sloboda všetkým náboženstvám. Výsledkom toho bola invázia siekt zo severnej Ameriky, disponujúcich veľkým množstvom peňazí. Predtým, aby chránili vieru svojich obyvateľov, štáty neumožňovali prenikanie všetkých týchto siekt do spoločnosti. Avšak vo chvíli, keď štát už nemá žiadne náboženstvo a keď sa Cirkev sama domáha toho, aby uznala všetky náboženstvá, sú dvere otvorené dokorán. A sme svedkami neuveriteľnej invázie: Moonovcov, adventistov, svedkov jehovových. Do tej istej miery, že dokonca sami biskupi sa zišli v Južnej Amerike, aby sa zaoberali vážnosťou situácie. Niektorí hovoria o štyridsiatich miliónoch, iní o šesťdesiatich miliónoch juhoamerických katolíkov, ktorí od roku 1968, teda od doby koncilu - prednáška z roku 1980 - prešli k sektám! To je strašný skutok osoby kardinála Bea. Apostáza mnohých miliónov katolíkov. Podobnú vec možno potvrdiť prakticky všade; napríklad vo Francúzsku, kde stále viac Francúzov prechádza na islam, k sektám alebo do slobodomurárskych lóží. Je to všeobecná apostáza a preto sa staviame na odpor, avšak rímske úrady by chceli, aby sme toto všetko prijali. Keď som s nim v Ríme hovoril, bolo po mne požadované, aby som tak ako kardinál Bea, uznal náboženskú slobodu. Avšak povedal som nie; to nemôžem urobiť! Moja viera je viera kardinála Ottavianiho, verného všetkým pápežom a nie tá nová, vždy učením všetkých pápežov odsudzovaná. To je vlastne dôvod, prečo kladieme odpor a prečo sa nemôžeme dohodnúť. Nie je to len otázka omše, pretože omša je vlastne jedným z dôsledkov snahy o zbližovanie sa s protestanizmom a preto je tu pokus o zmenu liturgie, sviatostí, katechizmu, ...

Skutočným a základným rozporom je **otázka nadvlády Nášho Pána Ježiša Krista. *Opportet illu regnare, hovorí nám svätý Pavol; Pán Ježiš prišiel, aby panoval.*** Oni hovoria "nie" a **my spoločne so všetkými pápežmi hovoríme: "Áno!"** Pán Ježiš neprišiel preto, aby zostal skrytý vnútri domov, bez možnosti vyjsť von. Načo teda boli všetci tí misionári, z ktorých sa mnohí dali zmasakrovať? Preto, aby hlásali, že Ježiš Kristus je jediný a pravý Boh, preto, aby hovorili pohanom, aby sa obrátili. Pohanovia ich preto chceli zničiť. Avšak misionári neváhali dať svoj život, aby mohli ďalej ohlasovať učenie Nášho Pána Ježiša Krista. V súčasnosti sa má robiť čosi opačné; pohanom sa má hovoriť: "Vaše náboženstvo je dobré, zachovávajúte ho ďalej, ale pod podmienkou, že budete dobrými budhistami, dobrými moslimami, alebo tiež dobrými pohanmi!" Preto sa teda s nimi nemôžeme dohodnúť - pretože **my sme poslušní Pánovi Ježišovi, ktorý povedal apoštolom: "Chodte učiť evanjelium až na koniec sveta."** Preto sa tiež nemôžeme čudovať, že sa nám nedarí dohodnúť sa s Rímom. Nebude to možné tak dlho, kým sa Rím nevráti k viere v panovanie Nášho Pána Ježiša Krista. Bude to trvať tak dlho, dokedy bude Rím tvrdiť, že všetky náboženstvá sú dobré. Zrážame sa na tomto bode katolíckej viery, podobne ako sa zrážali kardináli Bea a kardinál Ottaviani, podobne ako sa zrážali všetci pápeži s liberalizmom. Je to ten istý problém, ten istý prúd, identické idey a identické rozdelenie vnútri Cirkvi. Pred koncilom pápeži a Rím podporovali Tradíciu a odsudzovali liberalizmus, medzitým však liberáli zabrali ich miesta. Oni sú zjavne proti tradicionalistom, preto sme prenasledovaní.

Avšak sme pokojní, pretože zostávame v spojení so všetkými pápežmi od čias Pána Ježiša a apoštolov. Zachovávame ich vieru a dnes neprejdeme na revolučnú vieru v deklarácii ľudských práv. Nechceme byť deťmi revolúcie z roku 1789, túžime po tom, byť deťmi Pána Ježiša, synov evanjelia. Predstavitelia katolíckej Cirkvi hovoria, že každý človek je slobodný a že je možné zhromaždiť všetky náboženstvá, aby sme sa modlili ako v Assisi. Je to obľudná vec a v deň, keď Pán vzplanie hnevom, bude to skutočný hnev. Ak Pán Ježiš karhal židov a to týmto a nie iným spôsobom, urobil to preto, že nechceli v Neho uveriť. Povedal, že Jeruzalem bud zrovnaný zo zemou a Jeruzalem bol so zemou zrovnaný a chrám nebol doteraz vybudovaný. Dnes by Pán Ježiš mohol povedať to isté, keď už všetci pastieri sú proti Nemu a nechcú uveriť v Jeho všeobecné kral'ovanie. **Je potrebné byť verný učeniu Cirkvi. Zostaňte oddaní Pánovi Ježišovi, ktorý je pre nás všetkým. To On, Vládca nás bude súdiť, tak ako bude súdiť všetkých ľudí. Je potrebné sa modliť, aby už nastala Jeho vláda, aj keď budete z toho dôvodu prenasledovaní.** Ja som to nevymyslel. Ako to, že som sa ocitol v skutočnej opozícii voči liberalizmu úplne sám, zatiaľ čo obrovská väčšina biskupov - a dokonca rímskych biskupov - je mu naklonená? To je veľké tajomstvo. Tým, že som zostal stále verný tomu, čo hlásali pápeži, zostal som skutočne úplne sám...

Najdôležitejšie je byť s Pánom Ježišom, dokonca aj keď je nutné byť sám. Ak zostávame v zhode s celým učením Cirkvi v priebehu dvadsiatich storočí, nepociťujeme strach. Niet sa o čo obávať. Zverme sa milosti Božej! Pán Boh, ktorý pozná budúcnosť, jedného dňa vráti poriadok, pretože Cirkev nemôže byť donekonečna v súčasnej situácii. Dôverujme preto preblahoslavenej Panne Márii a Pánovi Ježišovi a nebudíme ani znechutení ani ustarostení, pretože sme pokračovaním Cirkvi. Budíme pokojní. Nech vám Boh žehná!

Myslím si, že na to, aby sme bránili katolícku vieru, je nutné odpovedať na výzvu verných veriacich a kňazov, ktorí sú z povahy situácie v akej sa v súčasnosti Cirkev nachádza, uvedomujú stav vecí a pokúsiť sa úmerne svojím silám, ukázať im príčiny a dôvody tejto krízy, ukazujúc aj prostriedky na nápravu. Pokiaľ ide o mňa, neprichádzam sem, aby som obhajoval nejaké názory či smerovanie v Cirkvi, prichádzam, aby som skutočne bránil vieru, tak ako som to urobil počas minulého mesiaca v Kanade a o niečo skôr v Anglicku a v Belgicku. Myslím si, že nie je možné porozumieť situácii v Cirkvi bez toho, aby sme sa neodvolali na situáciu v minulom storočí. V priebehu 19. a 20. storočia takí pápeži ako Pius VI., Pius VII., Gregor XVI., Pius IX., svätý Pius X. a Pius XII. museli bojovať s liberalizmom a bludmi liberálneho katolicizmu. Boli nútení neustále potvrdzovať pravosť Cirkvi, jediného prostriedku spásy a hovoriť o potrebe prináležania k Cirkvi, pretože jedine ona vlastní celú pravdu zverenú jej Ježišom Kristom.

Ohľadom tohto bodu mali liberáli iný názor - pápežmi neustále odsudzovaný, avšak napriek tomu stále znova vychádzajúci na povrch - ktorý môže objasniť súčasnú situáciu v Cirkvi: večnú túžbu zlúčenia princípov revolúcie z roku 1769 s princípmi Cirkvi. Napríklad kardinál Ratzinger povedal v Le Monde 17. októbra 1992: *"Nechceme vnútiť Západu katolicizmus, túžime len po tom, aby základné hodnoty kresťanstva a liberálne*

hodnoty dominujúce dnešnému svetu, sa mohli stretnúť a vzájomne obohatiť." Dobre poznáte tieto princípy. Sú to princípy protestanizmu. Protestantizmus je zo svojej podstaty liberálny a z neho prakticky vychádzajú filozofi XVIII. storočia: Voltaire, Rousseau, Diderot a všetci tí, ktorí sa stali hovorcami liberálnej filozofie - v zmysle oslobodenia sa od všetkých záväzkov a povinností a obzvlášť od nátlaku pravdy.

Pravda zaväzuje naše myslenie poznáním vecí takými, aké sú vo svojej skutočnosti, ktorá sa nám vnucuje. Avšak liberál nechce, aby mu bola vnucovaná pravda zvonku - skrze vieru, Zjavenie alebo skrze Cirkev. Túži po tom stvoriť vlastnú pravdu, chce sa oslobodiť od dogiem. V mene vlastnej inteligencie, ľudského rozumu, vedy, liberál preto tiež odmieta vieru. Nakoniec v mene tretieho elementu liberalizmu, liberál túži po tom, oslobodiť sa od zákona. Myslí si, že je to iba jeho vlastné svedomie, ktoré môže byť pre neho pravidlom a jeho zákonom a v dôsledku toho odmieta celý mravný zákon. Prakticky toto oslobodenie a sloboda stoja v základoch liberalizmu. Z tohoto dôvodu **liberál odmieta všetku autoritu: autoritu Boha, ktorý je Pravda, autoritu Ježiša Krista, ktorý je Zjavením, autoritu spoločnosti. A tak počínajúc protestanizmom a skrze týchto filozofov, týchto liberálov a všetkých ich nástupcov prichádzame k celkovému zničeniu spoločnosti.**

Až do Druhého vatikánskeho koncilu bolo možné povedať, že Cirkev ústami svojich pápežov, vždy odporovala liberalizmu. Vždy odsudzovala jeho bludy a pripomínala nutnosť prijatia pravdy, viery a práva. Tu vidíme ohromný rozpor: pretože liberalizmus je proti autorite, ich spolužitie je nemožné. Tlak liberalizmu zvolna presiakol do Cirkvi, do vnútra Cirkvi, prenikajúc najprv do zmýšľania seminaristov, potom zas do zmýšľania biskupov a duchovných osôb. Oni sa chceli týmto spôsobom pripojiť k tým istým princípom a naivne si mysleli, že si ich Cirkev môže prisvojiť bez väčšieho nebezpečenstva. Práve to sa odohralo na koncile a nebolo to nič iné ako pokus o asimiláciu princípov liberalizmu, pokus o zväzok medzi Cirkvou a liberalizmom. Mnohokrát som už o tom hovoril na mojich prednáškach: **kolegialita, ekumenizmus a náboženská sloboda sú tri hlavné otázky, ktoré vyvolali najvášnivejšie diskusie počas koncilu.** Dobre si to teda zapamätajte, **ony zodpovedajú presne trom základným liberálnym princípom: bratstva, rovnosti a slobode.** Sloboda, to je náboženská sloboda. Bola snaha ju zaviesť nie v takej forme, ako ju chápe Cirkev, ale ako ju chápu liberáli a revolúcia. Rovnosť znamená kolegialitu, to je demokracia zavedená do Cirkvi. Bratstvo je zase ekumenizmus. Všetkých bratsky objat': moslimov, protestantov, budhistov, všetky náboženstvá, všetci sme bratia. Áno, to sú princípy revolúcie, ktoré prenikli do koncilu prostredníctvom týchto troch pojmov.

O ekumenizme v Cirkvi nikdy nebola reč tak, ako ho chápal koncil. Vieme, že boli ekumenické koncily, tzv. všeobecné, na ktorých sa schádzali všetci biskupi. Poznáme tiež svetovú radu Cirkvi, ktorá je protestantským zväzkom všetkých protestantských odnoží. Ekumenizmus sa začal "uplatňovať" už krátko pred koncilom, ale veľmi opatrne: išlo iba o nesmelý dialóg medzi katolíkmi a protestantmi. Avšak ekumenizmus ako je chápaný v súčasnosti v súčasnosti - a ktorého dôsledky sú vidieť

vo vzájomných vzťahoch protestantov a katolíkov alebo tiež v zliatine katolíckeho kultu a modlitbách so všetkými náboženstvami - je bludný ekumenizmus, ktorý je práve hlavnou príčinou rozkladu katolíckeho náboženstva.

Podobne náboženská sloboda v ústach pápežov - kedykoľvek o nej hovorili - bola slobodou jedného a nie mnohých náboženstiev, čo nie je to isté. Pápeži neustále hlásali slobodu pravdy, pravého náboženstva, katolíckeho náboženstva, ale nie všetkých náboženstiev a tiež bludu. Môže im byť poskytnutá tolerancia, ale bez toho, aby vlastnili rovnaké práva, ktoré patria Cirkvi. Veľmi zreteľne to vyhlásil Pius VII., keď povedal Ľudovítovi XVIII. ohľadom slobody kultu, ktorá predtým vo Francúzsku neexistovala.

"Zavedením slobody všetkých kultov bez výnimky sa zmiešava pravda s bludom a stavajú sa na rovnakú úroveň sekty a židovská zradnosť s nepoškvrnenou

Nevestou Kristovou, s Cirkvou, mimo ktorej niet spásy." Všetci pápeži hovorili rovnako. Prečítajte si koncilový dokument O náboženskej slobode a pozrite sa, že sa prakticky od všetkých štátov požaduje, aby sa všetky náboženstvá postavili na rovnakú úroveň a dali im tie isté práva, aby ony mohli vlastniť svoje vlastné organizácie, svoje školy, svoju tlač, aby všetky mohli rozširovať svoje idey. To je neslýchane vážna vec! Z tohoto dôvodu bolo potrebné zrevidovať všetky konkordáty s katolíckymi štátmi a vlastne v mene slobody vyznania sa od nich požaduje zmena nielen v konkordáte, ale aj v ústavách! Ako konkrétny príklad vám môžem uviesť Kolumbiu, ale práve tak dobre by bolo možné to vzťahnúť na Španielsko. Bol som práve v Kolumbii, keď prezident republiky oznamoval ľudu, že na žiadosť Apoštolskej Stolice bol odstránený prvý článok ústavy štátu výslovne uvádzajúci, že: **"Katolícke náboženstvo je jediným náboženstvom uznaným Republikou Kolumbia."** Prezident vyjadril smútok nad tým, keď si predstavil, ako veľa katolíkov bude zaskočených tým, že bolo odstránené kráľovstvo Nášho Pána Ježiša Krista v ich krajine. Dodal, že pretože on osobne je a zostáva katolíkom, bude sa nepretržite starať o to, aby katolíckemu náboženstvu bola prejavovaná obrovská úcta a že urobí pre Cirkev všetko, čo bude v jeho moci, avšak bohužiaľ od tejto chvíle katolicizmus už nie je jediným náboženstvom oficiálne uznaným v Kolumbii.

Nuncius predniesol príhovor na tému pokroku, rozvoja a ľudskej dôstojnosti, za ktorý by sa nemusel hanbiť žiadny slobodomurár. A predseda biskupskej konferencie, aby ospravedlnil fakt, že katolícke náboženstvo už nie je jediným náboženstvom uznaným v Kolumbijskej republike - napriek tomu, že prezident povedal, že 98% Kolumbijčanov predstavujú katolíci a iba 2% nekatolíci - predniesol tretiu reč, odvolávajúc sa jednoducho na koncilový dokument o **Náboženskej slobode**. Neskôr som sa dozvedel od sekretára biskupskej konferencie, že aby toto dosiahli, v mene rímskeho štátneho sekretariátu po dva roky obliehali rezidenciu prezidenta republiky. Tento príklad je nesmierne závažný a týka sa predovšetkým Španielska, pretože si môžeme byť istí, že tie isté osoby z Apoštolskej stolice sa teraz domáhajú nielen odstránenia konkordátu, ale aj zmeny ústavy. Iste si kladiete otázku, ako mohli konciloví otcovia s niečím takým súhlasiť. Napriek tomu vás uistujem, že nás bolo dvesto

päťdesiat biskupov, ktorí sme pochopili obrovské nebezpečenstvo hroziace všetkým katolíckym štátom z dôvodu **Deklarácie o náboženskej slobode** a že sme urobili všetko, čo bolo možné, aby sme zabránili jej schváleniu. Lebo vo svojom súhrne vedie k tomu, že štát už nemôže patriť k pravému náboženstvu, ale naopak je povinný dovoliť všetkým náboženstvám rozvíjať sa v úplnej slobode, bez zasahovania do nich. To je však absolútne v rozpore s vládou Nášho Pána Ježiša Krista a v rozpore so záujmami samotnej Cirkvi.

Po občianskej vojne vrátil generál Franco Španielsku mier v roku 1939. v roku 1947 po hlasovaní navrhol schváliť ústavu o nástupníctve trónu, čím vrátil Španielsko k monarchii - "štátu katolíckemu a sociálnemu". V auguste 1953 podobne ako to urobil Alfonz XIII. uzavrel generál nový konkordát so Svätou Stolicou. Po ukončení II. vatikánskeho koncilu 8. 12. 1965, ktorého teoretické a praktické následky vyvolali silné zmätenie v duchu španielskeho kléru, po nátlaku Apoštolskej stolice pristúpil generál Franco na reformu ústavy v novembri 1966, uznávajúcu náboženskú slobodu, avšak katolicizmus zostával ďalej štátnym náboženstvom. 22. 7. 1969 ratifikovala rada Cortézov voľbu Juana Carlosa ako nástupcu Claudila s titulom kráľa. Keď sa stav generála stával čoraz viac znepokojivým - zomrel 20. 11. 1975 - dostal Juan Carlos investitúru od Cortézov, súčasne s oprávnením hlavy štátu. Nasledujúceho dňa upravil parlament ústavu, znovu potvrdil náboženskú slobodu, katolicizmus už nemal štatút štátneho náboženstva. V rámci pokoncilových noriem už Vatikán nechce počuť o konkordáte medzi Apoštolskou stolicou a štátmi. V roku 1979 uzavrel s Madridom bežnú dohodu obmedzujúcu sa na výmenu diplomatických predstaviteľov.

Na čo existuje Cirkev na zemi, keď nie preto, aby presadzovala kral'ovanie Nášho Pána Ježiša Krista a skrze Neho zavedenie kresťanskej civilizácie, jedine možnej a prijateľnej? Pretože ako hovorí svätý Peter, neexistuje nič mimo Nášho Pána Ježiša Krista: Non est in alio alioque salus; aby sme došli spásy, nebolo nám dané na zemi iné meno, okrem mena Nášho Pána Ježiša Krista. Takže keď nejaký štát spoločne so svojimi predstaviteľmi a 98% obyvateľov je katolíkov, je povinnosťou hlavy štátu zachovať vieru, jediný zdroj spásy, v spolupráci s Cirkvou s cieľom udržania duší v jednote s naším Pánom Ježišom Kristom a ich spasením. Štát je preto povinný odmietnuť iné náboženstvá alebo, keď nie je iné východisko, nanajvýš ich tolerovať. To je to, čo vždy Cirkev učila vo vzťahu k úlohe každého katolíckeho predstaviteľa štátu. Aby sa toto všetko zmenilo, sa na koncile tvrdilo, že vo chvíli, keď prestanú existovať katolícke štáty, Rusko za to na oplátku následne prijme náboženskú slobodu. Avšak to bola zámienka, aby sme boli oklamaní a aj tí, ktorí nám to tvrdili, dobre vedeli, že Rusko by nikdy na niečo podobné nepristúpilo. Preto jediné zdôvodnenie vzniku **Deklarácie o náboženskej slobode**, smeruje naše podozrenie na vplyv slobodomurárstva, ktorého cieľom je odstránenie kráľovstva Nášho Pána Ježiša Krista na zemi a zavedenie osobitného druhu univerzálneho náboženstva. Teda všetko to, čo nepochádza od Nášho Pána Ježiša Krista, nevyhnutne pochádza od diabla.

Páter Congar, keď mu bolo vysvetľované, že Cirkev, aby spasila duše, musí nutne hlásať pravdu a Zjavenie Nášho Pána Ježiša Krista, odpovedal, že v súčasnosti sa už na

tieto veci nepozera pod uhlom pravdy, ale pod uhlom ľudskej dôstojnosti. Avšak čo je to ľudská dôstojnosť, ak nie milovanie pravdy a dobra? A preto, ak je pravda a dobro Náš Pán Ježiš Kristus, tak sme boli privedení k Nemu. Ak však pod zámienkou ľudskej dôstojnosti je potreba každému dovoliť slobodne si vybrať svoje náboženstvo, keď majú rovnakú hodnotu, potom Cirkev už nemôže byť misionárska a nemôže už hlásať evanjelium. Táto Deklarácia o náboženskej slobode je preto textom, ktorý ničí najhlbšie základy ako aj misionárskeho ducha Cirkvi, text ruinujúci všetky katolícke štáty a katolícku spoločnosť.

"Prejdime ďalej ku druhej skutočnosti, to znamená k tej, ktorou bola do Cirkvi zavedená demokracia, čiže ku kolegialite. Prečo kolegialita?" Preto, aby bol zavedený princíp odporujúci akejkoľvek autorite, bez ohľadu na to, či je to autorita pápeža, biskupov alebo kňazov, keď je potrebné sa vždy radiť s tými, ktorí sú nižšie než vy, lebo je potrebné sa dohodnúť na účasti každého katolíka pri uskutočňovaní moci. Je to vec, veľmi závažná vec, obzvlášť v Cirkvi svätej, kde je moc osobná. Napríklad moc pápeža pochádza priamo od samotného Boha, keďže kardináli iba volia pápeža; neudelujú mu však moc. Podobne moc biskupa v jeho diecéze mu býva udelená súčasne so svätením. Tiež farár je určeným pastierom pre svoju farnosť; moc dostáva zhora nie od svojich farníkov. Dostáva svoju moc od Boha, lebo má podiel na Jeho moci. Ostatne, každá autorita pochádza od Boha, svätý apoštol Pavol hovorí: **Omnis potestas a Deo**. Dokonca otec rodiny, dokonca aj ten najmenší, kto vykonáva nejakú moc nad inými je istým spôsobom vždy účastný na Božej moci. Naopak princíp kolegiality výslovne protirečí tejto moci, pretože vytvára synody, farské rady, biskupské zhromaždenia, bez ktorých sa už moc prakticky nemôže vykonávať v zmysle morálnom - dokonca, ak je ešte vôbec schopná čosi prakticky robiť - a to pod hrozbou rizika stretnutím sa s obrovskými ťažkosťami. Biskup preto už nemôže nič robiť bez svojej kňazskej rady, farár bez svojej farskej rady, pápež bez synody alebo biskupskej konferencie. Keď v súčasnosti predkladáme pápežovi nejakú žiadosť, neustále počúvame hlas rímskych kongregácií, odkazujúci nás na biskupské konferencie. Kolegialita sa tak stáva bariérou umiestnenou medzi biskupov, kňazov, veriacich a pápeža. Kým kedysi bol pápež Otcom všetkých a aj ten najmenší zo všetkých jednoduchých veriacich mu mohol napísať, dostať odpoveď a uistiť sa, že jeho vec bola vypočutá a zaznamenaná, tak v súčasnosti sa dokonca ani biskupi nemôže na pápeža priamo obrátiť; ale sú odkázaní na biskupskú konferenciu.

Avšak biskupskú konferenciu nie je Božská inštitúcia. Zavedením demokratických orgánov tohto typu bolo bezpochyby zničené uskutočňovanie Božej moci v Cirkvi. Biskupi sa boja jeden druhého a keď sú napríklad vyzvaní, aby povedali svoj názor ohľadom seminára, škôl alebo katechizmu, odpovedajú, že nemajú na to oprávnenie a nemôžu robiť nič bez dohody so svojimi spolubratmi z biskupskej konferencie alebo s tou či onou komisiou. To predstavuje neslýchane vážny problém, pretože biskup, ktorý už nemá slobodu konania vo vlastnej diecéze, keď sa biskupi vzájomne radia, ale to všetko predpokladalo už staré kánonické právo. Biskup mal svoju radu, ale jedine s poradným hlasom, bez rozhodovacej moci. Volil ju bez akéhokoľvek nátlaku a sám vymenoval jej

členov, zatiaľ čo v súčasnosti sú všetky tieto rady volané, tzv. že ich členovia sú biskupovi vnútení. Taktiež biskupské konferencie nie sú sami o sebe zlá vec, ak sa ich moc obmedzuje na lepšie porozumenie napríklad pri zriaďovaní seminára, univerzity, alebo pri vydávaní katolíckych spisov. Je dobré, keď sa biskupi spoločne radia, ale je vecou absolútne neprijateľnou, keď to vedie k vytváraniu samostatných orgánov, ktoré neumožňujú biskupovi čokoľvek urobiť v diecéze bez predchádzajúcej konzultácie s rozmanitými komisiami založenými biskupskou konferenciou. Je to v rozpore so zákonmi Cirkvi, že vo veci týkajúcej sa seminárov, tlače, škôl alebo katechizmu, je biskup závislý na tomto type komisií.

Je potrebné sa tiež zmieniť o následkoch ekumenizmu; predovšetkým liturgickej reforme, ktorá podľa môjho názoru vyplýva z falošného ekumenizmu, túžiaceho viac či menej nás priblížiť k protestanizmu. Je tu snaha priblížiť nás k protestantom nie skrze ich privedenie ku katolicizmu, ale naopak pripodobňovaním katolicizmu k protestanizmu. Z toho dôvodu boli zmenené formulácie Najsvätejšej obete svätej omše, ako aj formule sviatostí, bol upravený kňazský breviár, kalendár. To všetko bolo urobené preto, aby zmizlo všetko, čo by mohlo byť neprijateľné pre protestantov. Avšak v dôsledku neustálej konzultácie s protestantmi, ohľadom smerovania reformy, dochádza istým spôsobom k eliminácii všetkého toho, čo je typicky katolícke, všetkého toho, čo je v rozpore s protestantskými bludmi, obzvlášť toho, čo pripomína našu vieru. Ak si napríklad preštudujete nové pohrebné texty, uvidíte, že sa v nich už nerobia rozdiely medzi telom a dušou. Keď sa dokonca hovorí o "životnej zásade", je to veľmi nebezpečné. Z breviára boli odstránené všetky zlorečiace žalmy, ktoré chvália Boha za zničenie nepriateľov náboženstva a Cirkvi. Prečo? Vari by sme dnes mali cenzurovať aj Ducha Svätého? Robíme to preto, aby sme vybrali žalmy zodpovedajúce protestantom. Taktiež čo sa týka omše, tak aby sme sa pripodobnili židom, bolo zavedené nové Ofertórium, ktoré nie je nič iné ako židovské požehnanie pochádzajúce zo 4. storočia - modlitba rabína žehnajúceho spoločnú hostinu. Pokiaľ hovoríme o zmenách v kánone a obzvlášť o zmene formuly premenenia, nájdete ju u Luthera. Aj on pripojil "*Quod pro vobis tradetur*" po "*Hoc est corpus*". "*Toto je moje telo, ktoré sa za vás vydáva.*" Lebo Luther, aby zdôraznil charakter večere, zaviedol tieto slová do svätej omše, ktorá je pre protestantov iba hostinou a nie obeťou. **Tridentský koncil však zreteľne hovorí, že: "Ten, kto tvrdí, že počas večere sa odohrala len hostina a nie obeta, nech je exkomunikovaný."** Pretože počas Večere Pánovej sa uskutočnila skutočná obeta: obeť Pána Ježiša, vydávajúceho svoje Telo a svoju krv a prinášajúceho týmto spôsobom Obetu, ktorú musel priniesť na kríži. Protestanti to popierajú a nechcú, aby sa presne odohral opis večere, ktorú ponímajú ako pripomínanie si pamiatky. Z tohto dôvodu tiež vyslovujú slová premenenia bez zmeny tónu a bez ich zvláštneho zvýraznenia. Preto my, rímski katolíci používajúci rímsky misál, si okamžite vieme predstaviť, že vo svätej omši sa odohráva mimoriadne tajomstvo, tajomstvo reálnej prítomnosti nášho Pána Ježiša Krista, pokračujúceho vo svojej Obeti Kríža pri každej svätej omši. **Protestantská koncepcia je mŕtva**, pretože je výlučne historická: týka sa veci, ktorá sa odohrala v minulosti.

Naopak v katolíckom poňatí predstavuje omša skutočnú obeť, tú istú, ktorá sa odohrala na Kalvárii. Nie je žiadny rozdiel medzi Kalváriou a svätou omšou okrem toho, že obeť na Kalvárii bola krvavá a pri svätej omši je nekrvavá; avšak v jednej i druhej je Náš Pán Ježiš Kristus súčasne obeťou aj kňazom. Sme iba Jeho služobníkmi; konáme v osobe Krista, ale skutočným kňazom je On sám... Preto sú v rímskom kánone všetky kňazove gestá zreteľné: Pred vyslovením slov tajomstva, znižuje na chvíľu hlas, počas ktorej sa uskutočňuje ten najmimoriadnejší zázrak Pána Ježiša, **zázrak predstavujúci základy celej kresťanskej civilizácie**. Nikdy na to nezabúdajme: celá kresťanská civilizácia je obsiahnutá v slovách premenenia vyslovených kňazom, pretože obeť prinesená z chleba a vína je kresťanskou koncepciou života. Kresťan je povinný priniesť sa ako obeť spoločne s Pánom Ježišom; rehoľník a rehoľníčky nie sú ničím iným, než obeťami prinesenými verejne Cirkvou; kňaz sa spája s obeťou na oltári. Všetko to nachádza odraz v kresťanskej civilizácii, ktorej prostriedky sa počas svätej obety nachádzajú na oltári v slovách premenenia. Preto sú naše kostoly tak krásne, naše katedrály, naše krásne svätyne sa vždy týčili nad oltárom. Avšak pre protestanta je toto všetko mŕtva vec, pretože jeho náboženstvo je len historickým náboženstvom. Prečo sa nám teda prikazuje nasledovať protestantov? Prečo sa túži po tom, aby kňaz recitoval slová premenenia, tým istým tónom ako zvyšok omše? Bez hlbšieho sklonenia, iba s jedným pokľaknutím po pozdvihovaní? To všetko je neslýchane nebezpečné a následkom tejto túžby po podobaní sa protestantom sa nimi nakoniec aj staneme. Predovšetkým deti, ktoré nebudú poznať odveký spôsob slúženia omše, prijímú protestantskú mentalitu. Na otázku, čo sa deje na oltári, odpovedajú, že je to hostina, večera, Eucharistia, komunita, ale málokedy povedia, že je to práve to, čo sa udialo na Kalvárii, že je to Obeť Nášho Pána Ježiša. Nevedia to, pretože sa im to už nehovorí, už sa v to neverí. Dokonca kňazi začínajú spochybňovať skutočnú prítomnosť. Najsvätejšia Sviatosť sa umiestňuje ďaleko od oltára, bez ohľadu na to, kto Ju podáva, bez ohľadu na to ako a s akou úctou sa k nej pristupuje, pretože sa už neverí v skutočnú Obetu svätej omše.

Ďalším **závažným dôsledkom ekumenizmu**, ktorý je nutné spomenúť, je **reforma katechizmu**, katechéza. V skutočnosti sa priamo nepopierajú, ale **odsúvajú sa na bok isté pravdy**, o ktorých sa už nehovorí. **Nehovorí sa už tol'ko o anjloch, o súde, o očistci a o pekle**. Hovorí sa o **Panne Márii**, ale nehovorí sa už, že **bola vždy panna**, už nie **semper Virgo**, ale iba Virgo. **Zabúda sa tiež pripomínať dedičný hriech** a pritom tieto veci sú základom nášho náboženstva a nemožno ich ignorovať mlčaním. Hovorí sa, že rozprávaním deťom o pekle, o očistci alebo o dedičnom hriechu im spôsobujeme komplexy a že preto nie je nutné zdôrazňovať tieto veci. Hovorí sa nám, že naše náboženstvo sa musí predovšetkým vyvíjať a že je nutné ho prispôbiť realite. Ale tým, že sa takto mení katechéza - a deje sa to vo všetkých krajinách - dochádza k pretvoreniu viery a ku zmene jej samotného poňatia. **Pretože naša viery, katolícka viera je súhlasom nášho myslenia so Zjavením uskutočneným Naším Pánom Ježišom Kristom s ohľadom na autoritu Nášho Boha, ktorý sa zjavuje.**

Protestantská viera je čímisi úplne iným. Takmer vždy vnútorným pocitom, ktorý človeka smeruje k Bohu, ona je vnútorným protestom proti dôvere v Boha. Všimnite si, že práve súčasné formulácie sviatostí sú skôr popretím, než prejavom našej viery; preto je to veľmi nebezpečné. Podľa nových formúl je krst skôr iniciáciou, uvedením do kresťanskej spoločnosti, než vykúpením a zmytím dedičného hriechu. Tento druh kolektivismu je vidieť vo sviatosti pokánia v kolektívnom rozhrešení. Všimnite si tiež, že hriechy, ktoré sa vyznávajú, už nie sú osobnými hriechmi spáchanými proti Bohu - ako napríklad bludárstvo - ale hriechmi proti spoločenstvu, spáchané voči ľuďom, ako napríklad priestupky proti láske k blížnemu. Okrem toho sa prijatie Eucharistie stáva tiež prejavom spoločenstva: všetci máme podiel na jednom chlebe. Takže omša je zredukovaná na osobitný spôsob prejavu kresťanského spoločenstva.

A kňazstvo? Kňaz sa stáva predsedačím spoločenstvu, už nemá kňazskú dôstojnosť, ktorú dostal, aby konal Najsvätejšiu obeť omše a ktorá mu umožňovala, aby sa takpovediac zúčastnil na hypostatickej únii Pána Ježiša s Bohom a skrze to v Jeho mene vyslovoval slová premenenia a konal obeť. Nie, kňaz už nie je kňazom - stáva sa obvyčajným predstaveným spoločenstva. Podobne je to aj so všetkými našimi sviatosťami. Manželstvo je len materiálnym rozmnožením členov kresťanského spoločenstva. A tým spôsobom sa prosím dáva kolektivistická idea našim sviatosťami bez toho, aby sa hlava zaťažovala tak zázračnou skutočnosťou, akou je nadprirodzená milosť, skrze ktorú sa rodíme pre nadprirodzený život a sme pripojení k Nášmu Pánovi Ježišovi Kristovi. To sú dva úplne rozdielne svety: Na jednej strane existujeme v oblasti čisto ľudskej - náboženskej, ale ľudskej - na druhej strane sme pozdvihnutí do stavu nadprirodzeného k Božskému životu, životu Najsvätejšej Trojice, za čo vďačíme Nášmu Pánovi Ježišovi Kristovi, ktorý za týmto účelom prišiel na tento svet. To svedčí o rozdieloch! To, čo predstavuje celú veľkosť a krásu kňaza, je dokonale vidieť na to, ako sa slávi Eucharistia. Pokiaľ je to iba zhromaždenie spoluvyznávačov a kňaz je len vedúcim spoločenstva, tak sa obracia tvárou k veriacim. Keď je to hostina, tak je prirodzené, že sa tvárou neodvracia od spoluúčastníkov, ale zaujíma miesto proti nim. Podobne im nebude podávať jedlo do úst, tak ako deťom; to objasňuje podávanie prijímania na ruku. Týmto sa všetky tie liturgické novinky stávajú zrozumiteľnými.

Avšak, ak sa vrátíme k poňatiu obety, bude to čosi celkom iné. Pokiaľ je obeť ako príčina a dôvod obradu, skutočne prítomná na oltári a ak je sväté prijímanie výlučne ovocím tejto obety, potom tým, že ho užívame, zúčastňujeme sa na obeti. Práve tak je samozrejmé, že ak kňaz slúži obeť svätej omše a skrze toto tajomstvo a Božské slová je istým spôsobom oddelený od zeme, potom sa oddeľuje aj od veriacich a zostáva sám medzi štyrmi očami s Bohom. Podobne ako sa kedysi raz ročne najvyšší židovský kňaz izoloval do samoty a za oddeleným Svätostánkom bol s Bohom sám medzi štyrmi očami a až potom sa vrátil a priniesol požehnanie veriacim. Je pochopiteľné, že kňaz, aby vykonal toto mystérium, sa obracia ku krížu a k Bohu, ako aj to, že sa potom obracia tvárou k veriacim, aby im dal Nášho Pána Ježiša Krista. Pretože **Boh je tu skutočne prítomný, sme s mimoriadnou veľkou úctou povinní pokľaknúť pred Naším Pánom**

Ježišom Kristom, aby sme Ho prijali; a to s tak veľkým uctievaním, že sa ho neosmelujeme dotknúť našimi neposvätenými rukami, avšak prijímame Ho do úst!

Nehovorím, že liturgická reforma je heretická alebo že je neplatná, ale že mení katolícku koncepciu viery, ukrýva v sebe veľmi veľké nebezpečenstvo postupného prijatia čisto protestantskej mentality. Preto sme povinní byť ostražití a bojovať - keď to bude potrebné dokonca až na smrť - aby sme oslobodili Cirkev od jej vnútorných nepriateľov. Musíme sa zorganizovať a predovšetkým zachovávať Tradíciu. Vručne vyzývam tu prítomných kňazov k zachovávaniu Tradície, stále tej istej liturgie, lebo potom si budeme istí, že dostávame platné sviatosti a že zostávame v pravde. Všetky tie najnovšie reformy spôsobujú, že sa všetko rozpadá, ľudia strácajú vieru, nie sú už povolania. Keď sa ale vrátia k Tradícii, objavujú sa povolania a sú to dobré povolania! Môžem to s úplnou znalosťou veci potvrdiť na príklade môjho seminára, v ktorom mi mladí ľudia dávajú skutočne veľkú nádej. Prichádzajú z Ameriky, Anglicka, Austrálie, Švajčiarska, Nemecka, Španielska, Francúzska, zo všetkých strán sveta a myslím si, že môžem povedať, že sa takýto seminaristi stanú dobrými kňazmi, pretože chápu význam svätej obety, vedia, že ich poslaním je podávať dušiam Nášho Pána Ježiša Krista a nie obyčajný chlieb, že sú tu preto, aby ohlasovali evanjelium a že nie je možné dôjsť ku spáse bez Nášho Pána Ježiša Krista. Áno, oni sú o tom presvedčení a preto sa stanú misionármi, skutočnými kňazmi, práve takých kňazov túžim formovať v Ecône.

Z vašej strany je nutné, aby ste sa znovu zjednotili, aby ste bránili vieru a učili deti skutočný katechizmus. Vyberajte si naozajstných kňazov, ktorí ešte majú vieru, venujte starostlivosť výchove, obraňujte ich, aby ste mali istotu, že vaše deti sú vedené ku skutočnej katolíckej viere. Potrebné sú tiež katolícke školy - **musíme vybudovať kresťanstvo**, nemôžeme sa stávať nezávislými a pozeráť sa ako Cirkev denne čoraz viac upadá; vyhrňme si rukávy, povedzme si s odvahou, že Boh je všemohúci a že môžeme ešte niečo vykonať. Prečo by sme my dnes nemohli urobiť to, čo robili katolíci po dvetisíc rokov? Skutočne som považovaný za reakcionára, ultratradicionalistu, pretože nesúhlasím s reformou. Ale vari ju môžem prijať, keď viem, že ničí Cirkev? Práve preto na mňa útočia podvrtné sily, ktoré sídlia v Ríme: požaduje sa odo mňa, aby som uzatvoril seminár a prepustil všetkých seminaristov. Vlastné svedomie mi však hovorí, že mojou povinnosťou je povedať, že nesmiete priložiť ruku k ničeniu Cirkvi. Nakoniec vás žiadam, aby ste sa modlili a uistujem vás, že aj ja sa z celého srdca modlím za vás a túžim, aby Boh povolal z vášho stredu obrancov viery. Samozrejme, že ju bránite už teraz, ale proste Boha, aby nadchol vaše myslenie vytvorením organizácie znemožňujúcej rozpory a zjednotil vás na obranu viery, liturgie a katechizmu, aby poslal ešte nejakú nádej do Španielska, tak ako je to kdekoľvek inde. Vo Švajčiarsku, Nemecku, Spojených štátoch, Kanade, všade - skupiny veriacich, ktorí nechcú byť svedkami zániku ich viery, sú stále početnejšie. Jedného dňa prinútiť biskupov, aby ich uznali za pravých katolíkov, za tých najdôveryhodnejších veriacich, o ktorých sa biskupi môžu oprieť, aby vybudovali Cirkev.

V súčasnosti sa nachádzame vo víre všeobecnej revolúcie; preto pracujeme na tom, aby Pán Ježiš mohol vládnuť v našich dušiach a v celej spoločnosti a zverme sa tiež Najsvätejšej Panne, ku ktorej Španieli boli vždy veľmi zbožní, ktorej slávu všade

rozširovali. V celej Južnej Amerike a obzvlášť v Argentíne a v Kolumbii jej stavali svätyne. Napríklad v Peru alebo v Bolívii vidíme, že skrze poctu vzdávanú Krížu a obzvlášť v Santa Fe. Španieli obrátili celé národy. Stopy tohto obrátenia sa nachádzajú ešte v názvoch miest a mestiečiek, ako napríklad Santa Fe. Vera Cruz alebo aj v iných obciach, odvolávajú sa pri tom na Pána Ježiša a Jeho Matku. Všetko je to veľmi krásne. Je potrebné sa vrátiť k tej neotrasiteľnej viere našich predkov, ktorí boli misionármi po celom svete a pôvodcami obrátenia Južnej Ameriky. Počas stretnutia s biskupmi v Španielsku mi moji známi biskupi Castan, pán biskup z Guerra Campos a môj priateľ pán biskup Morcillo, oznámili svoje starosti. Poradil som im, aby sa nikdy neodvolávali na text Deklarácie o náboženskej slobode a aby sa nezačala nová revolúcia z roku 1936. Nech vás Boh chráni, aby ste zažili niečo podobné s rovnakými následkami ako boli tie, ktoré ste prežili! Toľko mučeníkov prelialo svoju krv preto, aby Španielsko zostalo katolícke; nezabúdajme dnes na nich a vyhýbajme sa tomu, aby sme sa ocitli v ešte horšej situácii. Nech Španielsko dáva príklad neutíchajúceho odporu, silného a rozhodného, opretého o vieru, o milosť Kríža a Najsvätejšiu Pannu Máriu

Krížová cesta

Úvodná modlitba

M: Najsvätejšia Trojica, chceme konať pobožnosť krížovej cesty, aby sme Ťa ctili, aby sme Ti ďakovali za milosť vykúpenia a aby sme čiastočne zadosť učinili za svoje hriechy. Prosíme Ťa, nech je žijúcim na spásu a dušiam v očistci na potechu.

Všetci: Ježišu, z nekonečnej lásky k nám si zomrel na kríži, aby si nás vykúpil. Pokorne Ťa prosíme, daj nám pravú ľútosť nad hriechmi a veľkú dôveru v Tvoje zásluhy. Popraj, aby sme kráčali cestou svätého kríža tak, že nás uznáš za hodných nebeskej slávy.

Stanica I. - Pán Ježiš je na smrť odsúdený

M: Klaniame sa Ti, Kriste, a dobrorečíme Tebe.

Všetci: Lebo si svätým krížom svojím svet vykúpil.

M: Pilát odsúdil Ježiša, hoci bol celkom nevinný. Ježiš prijal rozsudok ochotne, aby nás vyslobodil od večnej smrti. Kristus bol poslušný z lásky k nám až do smrti.

Všetci: Áno, až do smrti na kríži.

M: Bože, zlomil si diabolskú pýchu pokorou a trpezlivosťou svojho Syna, ktorého odsúdili na smrť, hoci bol nevinný.

Všetci: Prosíme Ťa, daj, aby sme nasledovali Tvojho Syna v pokore a tak unikli večnej smrti pri poslednom súde.

M: Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami.

Všetci: Aj nad dušami v očistci.

Stanica II. - Pán Ježiš berie kríž na svoje plec

M: Klaniame sa Ti, Kriste, a dobrorečíme Tebe.

Všetci: Lebo si svätým krížom svojím svet vykúpil.

M: Ježiš berie kríž, ktorý obťažili naše hriechy. Takto posvätil a obľahčil naše kríže. Kristus bol poslušný z lásky k nám až do smrti.

Všetci: Áno, až do smrti na kríži.

M: Bože, chcel si, aby Tvoj jednorodený Syn niesol kríž a dal nám príklad.

Všetci: Popraj nám milosť, aby sme prijali ľahké jarmo Tvojich príkazov a trpezlivo niesli svoj kríž.

M: Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami.

Všetci: Aj nad dušami v očistci.

Stanica III. - Pán Ježiš prvý raz padá pod krížom

M: Klaniame sa Ti, Kriste, a dobrorečíme Tebe.

Všetci: Lebo si svätým krížom svojím svet vykúpil.

M: Ježiša vyčerpalo bičovanie a trním korunovanie. Vysilený padá pod ťarchou kríža. Kristus bol poslušný z lásky k nám až do smrti.

Všetci: Áno, až do smrti na kríži.

M: Bože, svet si pozdvihol z pádu vytrvalosťou svojho Syna, ktorý padol pod ťarchou kríža.

Všetci: Daj nám milosť, aby sme verne plnili Tvoje prikázania a zachránili sa pred večnou smrťou.

M: Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami.

Všetci: Aj nad dušami v očistci.

Stanica IV. - Pán Ježiš stretá sa so svojou Matkou

M: Klaniame sa Ti, Kriste, a dobrorečíme Tebe.

Všetci: Lebo si svätým krížom svojím svet vykúpil.

M: Ježiš sa stretá so svojou Matkou na živej jeruzalemskej ulici. S veľkou bolesťou hľadá Mária na svojho milovaného Syna, na Jeho potupu a trápenie. Aj Ježišovo Srdce krváca od bolesti, keď vidí svoju ubolenú Matku. Kristus bol poslušný z lásky k nám až do smrti.

Všetci: Áno, až do smrti na kríži.

M: Kriste, meč bolesti prenikol srdce Tvojej Matky, keď sa stretla s Tebou.

Všetci: Daj, aby sme nezabudli na Tvoje utrpenie a hľadali útechu u Teba a u Tvojej Matky.

M: Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami.

Všetci: Aj nad dušami v očistci.

Stanica V. - Šimon Cyrenejský pomáha Pánu Ježišovi kríž niesť

M: Klaniame sa Ti, Kriste, a dobrorečíme Tebe.

Všetci: Lebo si svätým krížom svojím svet vykúpil.

M: Ježiš je natoľko vyčerpaný cestou na Golgotu, že židia sa boja, aby im neumrel skôr než ho ukrižujú. Preto nútia Šimona, aby mu pomohol niesť kríž. Kristus bol poslušný z lásky k nám až do smrti.

Všetci: Áno, až do smrti.

M: Ježišu Kriste, všemohúci si, vládneš nad celým svetom ako Kráľ kráľov, a predsa si zoslabol z lásky k nám.

Všetci: Daj, nech sa vinieme s láskou k Tvojmu svätému krížu a vytrvale Ťa nasledujeme na krížovej ceste svojho života, kým nás nepovoláš do svojej slávy.

M: Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami.

Všetci: Aj nad dušami v očistci.

Stanica VI. - Veronika podáva Pánu Ježišovi ručník

M: Klaniame sa Ti, Kriste, a dobrorečíme Tebe.

Všetci: Lebo si svätým krížom svojím svet vykúpil.

M: Ježišova tvár je zaliata krvou a potom. Prijíma ručník od nábožnej ženy, utiera si tvár a zanecháva na ňom obraz svojej svätej tváre. Kristus bol poslušný z lásky k nám až do smrti.

Všetci: Áno, až do smrti na kríži.

M: Ježišu, obraz večného Otca a odblesk Jeho slávy, zanechal si nám svoju krvavú podobu na ručníku.

Všetci: Pomôž nám, aby sme tak žili pred Tvojou Tvárou, že by sme smeli na Teba hľadiť vo večnosti z tváre do tváre.

M: Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami.

Všetci: Aj nad dušami v očistci.

Stanica VII. - Pán Ježiš druhý raz padá pod krížom

M: Klaniame sa Ti, Kriste, a dobrorečíme Tebe.

Všetci: Lebo si svätým krížom svojím svet vykúpil.

M: Ježiš padá druhý raz pod ťarchou kríža. Rany sa Mu otvárajú. Bolesti sa zväčšujú, že sa to nedá ani vysloviť. Kristus bol poslušný z lásky k nám až do smrti.

Všetci: Áno, až do smrti na kríži.

M: Bože, Ty si dopustil, že Tvojho Syna pokladali za zločinca, len aby si nás zachránil pred večným zatratením.

Všetci: Prosíme Ťa, nedaj, aby sme opäť upadli do hriechov, z ktorých sme vstali, ale daj, aby sme v dobrom vytrvali pomocou Tvojej milosti.

M: Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami.

Všetci: Aj nad dušami v očistci.

Stanica VIII. - Pán Ježiš napomína plačúce ženy

M: Klaniame sa Ti, Kriste, a dobrorečíme Tebe.

Všetci: Lebo si svätým krížom svojím svet vykúpil.

M: Ježiš hovorí ženám, ktoré majú s Ním súcit a plačú: "Neplačte nado mnou, ale nad svojimi deťmi." Kristus bol poslušný z lásky k nám až do smrti.

Všetci: Áno, až do smrti na kríži.

M: Ježišu, láskavý utešiteľ všetkých zarmútených, napomenul si ženy, aby ronili slzy za spásu svojich dietok.

Všetci: Prosíme Ťa, vzbud' v nás dokonalú ľútosť, aby sme vošli do Tvojej večnej radosti na súdny deň.

M: Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami.

Všetci: Aj nad dušami v očistci.

Stanica IX. - Pán Ježiš tretí raz padá pod krížom

M: Klaniame sa Ti, Kriste, a dobrorečíme Tebe.

Všetci: Lebo si svätým krížom svojím svet vykúpil.

M: Čím bližšie ku Golgote, tým menej síl. Vysilený Kristus klesá tretí raz. Kristus bol poslušný z lásky k nám až do smrti.

Všetci: Áno, až do smrti na kríži.

M: Všemohúci večný Bože, vieš, že bez Teba neunesieme ťarchu svojich trápení.

Všetci: Prosíme Ťa, posilni nás, aby sme prišli po životnej ceste kríža na horu oslávenia.

M: Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami.

Všetci: Aj nad dušami v očistci.

Stanica X. - Pánu Ježišovi šaty zvliekajú

M: Klaniame sa Ti, Kriste, a dobrorečíme Tebe.

Všetci: Lebo si svätým krížom svojím svet vykúpil.

M: Ježiš došiel s krížom na vrchol Golgoty. Násilne strhajú z Neho rúcho. Rany, ktoré mal od bičovania, obnovujú sa, krvácajú a nevýslovne bolia. Kristus bol poslušný z lásky k nám až do smrti.

Všetci: Áno, až do smrti na kríži.

M: Pane Ježišu Kriste, násilne Ťa obnažili pred zástupmi ľudu a napájali žľou a octom.

Všetci: Daj, aby sme poznali horkosť hriechu, a s odporom sa odvrátili od neho. Zažeň od nás nečistú rozkoš a obleč nás do rúcha nevinnosti.

M: Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami.

Všetci: Aj nad dušami v očistci.

Stanica XI. - Pána Ježiša na kríži pribíjajú

M: Klaniame sa Ti, Kriste, a dobrorečíme Tebe.

Všetci: Lebo si svätým krížom svojím svet vykúpil.

M: Ježišovo Telo, strhané od rán, natiahli na kríž a klincami pribili. Kristus bol poslušný z lásky k nám až do smrti.

Všetci: Áno, až do smrti na kríži.

M: Ježišu Kriste, Synu Boha živého, dal si sa pribiť na kríž trpezlivo ako obetný baránok. Dal si sa pribiť za spásu sveta.

Všetci: Daj, aby sme z lásky k Tebe umŕtvovali svoje telo a dostali sa k Tebe do večnosti.

M: Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami.

Všetci: Aj nad dušami v očistci.

Stanica XII. - Pán Ježiš na kríži umiera

M: Klaniame sa Ti, Kriste, a dobrorečíme Tebe.

Všetci: Lebo si svätým krížom svojím svet vykúpil.

M: Ježiš porúča svojho ducha do rúk Otcových po trojhodinovej smrteľnej úzkosti. Nakoniec skloní hlavu a umiera. Kristus bol poslušný z lásky k nám až do smrti.

Všetci: Áno, až do smrti na kríži.

M: Ježišu Kriste, dokončil si svoje dielo, umrel si horkou smrťou.

Všetci: Zmiluj sa nad nami, keď sa budeme lúčiť s týmto svetom. Svätý Bože, zmiluj sa nad nami v živote i v smrti.

M: Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami.

Všetci: Aj nad dušami v očistci.

Stanica XIII. - Pán Ježiš na kríži umiera

M: Klaniame sa Ti, Kriste, a dobrorečíme Tebe.

Všetci: Lebo si svätým krížom svojím svet vykúpil.

M: Keď skončil Ježiš, prišiel Nikodém a Jozef Arimatejský. Ježiša sňali z kríža a položili Ho do Máriinho lona. Kristus bol poslušný z lásky k nám až do smrti.

Všetci: Áno, až do smrti na kríži.

M: Bolestná Matka, veľmi si trpela, keď si mala v lone mŕtveho svojho Božského Syna.

Všetci: Vypros nám milosti, aby sme Ho vždy hodne prijímali a ostali s Ním spojení, kým nás neprijmeš do svojho materského náručia.

M: Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami.

Všetci: Aj nad dušami v očistci.

Stanica XIV. - Pána Ježiša pochovávajú

M: Klaniame sa Ti, Kriste, a dobrorečíme Tebe.

Všetci: Lebo si svätým krížom svojim svet vykúpil.

M: S najhlbšou úctou pochovávajú Ježiša do skalného hrobu, kde bude odpočívať až do svojho slávneho vzkriesenia na tretí deň. Kristus bol poslušný z lásky k nám až do smrti.

Všetci: Áno, až do smrti na kríži.

M: Ježišu, s veľkou úctou Ťa pochovali do nového hrobu.

Všetci: Stvor v nás svoje srdce, aby sme prijímali vždy hodne Tvoje živé oslávené Telo v Najsvätejšej Sviatosti ako záruku na slávne vzkriesenie.

M: Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami.

Všetci: Aj nad dušami v očistci.

Záverečná modlitba

M: Bože, posvätil si znak kríža predrahou krvou svojho jednorodeného Syna.

Všetci: Prosíme Ťa, ochraňuj milostivo každého, kto uverí v Neho. Skrze Ježiša Krista, Tvojho Syna, nášho Pána, ktorý s Tebou žije a kraluje i s Duchom Svätým. Boh na veky vekov. Amen.

Biblické dejiny - Týždeň vykúpenia

Triumfálny sprievod Ježišov

Ježiš ide do Jeruzalema. Na druhý deň ráno po návšteve u Šimona vyšiel Ježiš s učeníkmi z Betánie a zamieril k svätému mestu. Učeníci zabudli na strach. Pri svojom Majstrovi sa cítili v istote a ovládlo ich nezvyčajné oduševnenie. Ježiš sa zastavil v dedinke **Betfage** na úpätí Olivovej hory. Poslal dvoch učeníkov do blízkeho mestečka, ktoré je naproti vám! Nájdete tam priviazanú oslicu a s ňou osliatko, na ktorom ešte nikto nesedel. Odviažte ich a privedte mi ich. Ak vám niekto voľačo povie, povedzte mu: "Pán ich potrebuje a hneď ich prepustí."

Učeníci priviedli oslicu s osliatkom. Apoštolov naplnila veľká radosť, že ich Majster pôjde do Jeruzalema slávnostne. Dotiaľ chodieval len pešo. Apoštoli položili na zviera plášť a Ježiš si sadol naň. Sprievod sa pohol. O krátku chvíľu malý zástup menil sa na slávnostný sprievod. Keď sa ľudia v Jeruzaleme dozvedeli, že Ježiš prichádza, vyšli mu naproti. Jedni prestierali svoje rúcha na cestu, iní rúbali olivové ratolesti a hádzali ich pred Neho. Ostatní nesúc ratolesti v rukách volali: "**Hosanna, Synu Dávidovmu! Požehnaný Kráľ, prichádzajúci v mene Pánovom. Hosana na výsostiach!**" Ľud veril, že sa Ježiš ujme vlády na zemi a nastane blažená doba Mesiášova, ktorú predpovedali proroci. Pána Ježiša vítali ako skutočného panovníka, potomka slávneho rodu kráľa Dávida.

Keď sa farizeji dozvedeli, že Ježiš je pred bránami Jeruzalema a prichádza pozdravovaný ľuďmi, ponáhľali sa proti Nemu a dohovárali Mu: "Učiteľ, zahriakni svojich učeníkov!" Ale On ich pokojne odbil: **"Hovorím vám, že ak oni umlknú, kamene budú kričať."** Spasiteľ sa inokedy vyhýbal podobným prejavom ľudu, ale slávnostný vchod do Jeruzalema patril do večného plánu Božieho, teda sa to muselo uskutočniť.

Ježiš plače nad mestom. Medzitým Ježiš a učeníci vyšli na vrch Olivovej hory, odkiaľ uzereli mesto a chrám. Pán Ježiš sa zahľadel na mesto a zaplakal nad ním hovoriac: "Ó, keby si poznalo aj ty, čo ti slúži k pokoju, ale teraz je to skryté pred tvojimi očami. **Lebo prídu na teba dni a tvoji nepriatelia ťa obklúčia a budú ťa sužovať zo všetkých strán. Porazia ťa na zem a nenechajú v tebe kameň na kameni, pretože si nepoznalo čas svojho navštívenia.**" (Lk 19, 42 - 44) Potom sa sprievod uberal do chrámu. Pán Ježiš v chráme prehovoril ľudu o blízkom vykúpení a v pokoji ho rozpustil. Na noc odišiel do Betánie, aby vyhol úkladom farizejov.

Ježiš vyháňa predavačov. Na druhý deň išiel Ježiš do chrámu. Vo svätom pohoršení nad zneuctením Božieho domu vyhnal z chrámu predavačov, poprevracal stoly peňažníkov a karhal ich: **"Písané je: Môj dom je domom modlitby, ale vy ste ho urobili lotrovskou pelešou."** (Lk 19, 46)

Daňový peniaz. Nasledujúci deň Pán Ježiš zasa učil v chráme. Farizeji sa dohodli, že ho podchytiť v reči. Prišli k Nemu s herodiánmi, to jest prívržencami kráľa Herodesa, a úlisne sa ho pýtali: "Učiteľ, vieme, že si pravdomluvný a cesty Božie v pravde učíš. Nedbáš pritom na nikoho, lebo nehľadáš na osoby. Povedz nám teda, čo sa ti zdá: **"Smie sa dávať daň cisárovi a či nie?"** Ale Ježiš, poznajúc ich podvod, povedal "Čo ma pokúšate, pokrytci? Ukážte mi daňový peniaz!" Farizeji Muu podali desiatnik. Ježiš sa ich spýtal: "Čí obraz a nápis je na ňom?" Odpovedal: "Cisárov." Vtedy im Ježiš poradil: **"Dajte teda cisárovi, čo je cisárovo, a čo je Božie, Bohu."** (Lk 20, 25) Farizeji zahanbení odišli.

Judášova zrada. Dva dni pred sviatkom Veľkej noci zišli sa kňazské kniežatá a zákonníci u hlavného kňaza Kajfáša a radili sa, ako by Pána Ježiša chytli a usmrtili. Dohovorili sa, že to spravia až po sviatkoch, keď sa ľud rozíde, aby sa nevzbúril. Vtedy nečakane prišiel do radnej siene **Judáš** a povedal: **"Čo mi dáte, a ja vám ho zradím."** Naradostení slúbili mu odmenu tridsať strieborných. (30 strieborných bola cena otroka) Od tej chvíle Judáš hľadal príležitosť, ako by Pána zradil Židom.

° Pamiatku vykúpenia ľudstva slávime vo Veľkom týždni. Prvý deň Veľkého týždňa Kvetná nedeľa je pamiatka na slávny príchod Pána Ježiša do Jeruzalema. V chrámoch sa žehnajú ratolesti (bahniatka), s ktorými sa koná sprievod okolo kostola. Kňaz sa zastaví pri zatvorenej bráne kostola. Po speve udrie tri razy päťou kríža na bránu, ktorá sa otvorí. Obrad znamená, že kríž Kristov nám otvoril bránu neba, ktorá bola zatvorená pre hriech.

Vo svätej omši čítajú (spievajú) sa pašie z evanjelia svätého Matúša. Pašie sú časť evanjelia, v ktorej sa opisuje umučenie Pána Ježiša.

Rozprava. Ježiš prejavil lásku k vlasti, keď zaplakal nad smutným osudom svätého mesta. Štvrté prikázanie Božie predpisuje milovať vlast a plniť povinnosti k nej (platiť dane, voliť spoľahlivých vedúcich štátu, brániť vlast atď.).

Poučenie. Drž sa rady Pána: "Dávaj cisárovi, čo je cisárovo, a čo je Božie, Bohu!", čiže plň povinnosti k Bohu aj k vlasti!

Ježiš predpovedá skazu Jeruzalema a súd sveta

Pán Ježiš naposledy učil v chráme. Večerom odchádzal s apoštolmi do Betánie. Keď išli vedľa chrámu, apoštoli ukázali na mohutné múry a stavby chrámu a hovorili: "Učiteľ, pozri, aké sú to kamene a stavby!" Ale Ježiš smutno vrel: "Vidíte toto všetko? **Veru, hovorím vám, nezostane tu kameň na kameni.**" A prišli na Olivovú horu a posadali si. Apoštoli prosili Pána: "Povedz nám, kedy to bude a čo bude znamením Tvojho príchodu a skončenia sveta?"

b) Skaza Jeruzalema

Spasiteľ rozprával: "Keď uvidíte Jeruzalem obľahnutý vojskom, vedzte, že sa priblížilo jeho spustošenie. Vtedy tí, čo sú v Judei, nech utekajú do hôr a ktorí sú v meste, nech vyjdú z neho a kto je na vidieku, nech nevchádza do mesta, lebo to budú dni trestu, aby sa vyplnilo, čo bolo napísané skrze prorokov. V tých dňoch bude veľké súženie na zemi a hnev bude zúriť nad týmto ľudom. Ľudia budú padať pod ostrým mečom a budú odvedení do zajatia medzi všetky národy. Jeruzalem bude šliapaný od pohanov. Prv než sa to stane, budú vás prenasledovať, väzniť a vláčiť pred vladárov pre moje meno." (Mt 24, Lk 21)

b) Koniec sveta

O konci sveta Pán hovoril: "Keď sa bude blížiť koniec sveta, národ povstane proti národu, miestami vypukne mor, hlad a bude veľké zemetrasenie. Ale toto bude len začiatok bolesti. Povstanú aj mnohí falošní proroci, budú učiť v mojom mene a vykonajú veľké znamenia a divy a mnohých zvedú na bludné cesty.

Keďže sa rozmnoží nepravosť, u mnohých vychladne láska. I rodičia, bratia a pokrvní vás vydajú nepriateľom a usmrtia niektorých z vás a budete v nenávisti u všetkých pre moje meno. **Kto však vytrvá až do konca, bude spasený.** Evanjelium sa bude hlásať po celom svete všetkým národom. Potom príde skončenie." (Mt 24, 7 - 14)

c) Príchod Syna človeka

Hneď po tomto súžení slnko sa zatmie a mesiac nevydá svoje svetlo. Hviezdy budú padať z neba a nebeské pevnosti sa budú triasť. Na zemi národy, naplnené úzkosťou a zmätkom od hučania mora a vín budú umierať od strachu. Vtedy sa zjaví na nebi znamenie Syna človeka a ľudia uzrú Syna človeka prichádzať na nebeských oblakoch s veľkou mocou a velebnosťou. I pošle svojich anjelov, ktorí mocným hlasom trúby zvolajú Jeho vyvolených od štyroch vetrov (strán sveta). (Mt 24, 29 - 31)

d) Posledný súd

Syn človeka zasadne na trón svojej velebnosti a zhromaždí pred sebou všetky národy. Oddelí dobrých od zlých, prvých postaví na svoju pravú stranu, druhých na ľavú.

Dobrym povie: **"Podte, požehnaní od môjho Otca, vládnete kráľovstvom, pripraveným vám od ustanovenia sveta.** Bol som hladný a dali ste mi jesť. Bol som smädný a dali ste mi piť. Bol som pocestný a pritúlili ste ma, nahý a priodeli ste ma, nemocný a navštívili ste ma. Bol som v žalári a prišli ste ku mne." Spravodliví mu povedia: "Pane, kedy sme Ťa videli hladného a nakrmili sme Ťa; smädného a dali sme Ti piť? Alebo kedy sme Ťa videli pocestného a pritúlili sme Ťa, alebo nahého a priodeli sme Ťa? Kedy sme Ťa videli nemocného alebo v žalári a prišli sme k Tebe?" Pán Ježiš povie: **"Nakoľko ste to učinili jednému z mojich najmenších bratov, mne ste to učinili."**

Potom Spasiteľ povie zlým: **"Vzdialte sa odo mňa, zlorečenci, do ohňa večného, ktorý je pripravený diablu a jeho anjelom.** Bol som hladný a nedali ste mi jesť, smädný som bol a nedali ste mi piť, bol som pocestný a nepritúlili ste ma, nahý a neodeli ste ma; bol som nemocný a v žalári a nenavštívili ste ma." Prekvapení hriešnici Mu povedia: "Pane, kedy sme Ťa videli hladného alebo smädného, pocestného alebo nahého, nemocného alebo v žalári a neposlúžili sme Ti?" Ježiš im povie: **"Veru, nakoľko ste to neučinili jednému z najmenších mojich bratov, ani mne ste to neučinili."** I pôjdu zlí **do trestu večného zatratenia** a spravodliví **do večného života.**" (Mt 24, 31 - 46)

Napomenutie Ježišovo. Potom Spasiteľ doložil: "Hľa, predpovedal som vám. Veru, nepominie ľudské pokolenie, kým sa moja predpoveď nesplní. **Nebo a zem pominú, ale moje slová nepominú.** No o tom dni a hodine nikto nevie, ani anjeli nebeskí, iba sám Otec. **Teda bedlite, lebo nevíete, v ktorú hodinu príde Pán!"**

Splnenie proroctva. Proroctvo Ježišovo o skaze Jeruzalema sa doslova splnilo. Roku 70 po Kristovi Pánovi rímsky vojvodca *Titus* dobyl mesto a zničil ho ohňom. V krvavom boji zahynulo asi milión Židov. Kresťania včas odišli za Jordán.

Veríme, že sa vyplní proroctvo o *konci sveta* a o *poslednom súde*. Posledný súd bude preto:

- 1) aby sa ukázala *moc Syna Božieho* nad svetom a aby jeho druhý príchod na svet bol v sláve, keďže prvý sa stal v pokore;
- 2) aby aj zatratení uzreli *veľbnosť Pána Ježiša a slávu spravodlivých*;
- 3) aby sa odkryli pred celým svetom mnohé *tajné dobré skutky spravodlivých*;
- 4) aby sa hriešnici zahanbili pred celým svetom;

Z proroctva Ježišovho vidno, aké dôležité sú *telesné a duševné skutky milosrdenstva* pre získanie večnej slávy. Proroctvo o poslednom súde sa číta v evanjeliu svätej omše na prvú a na *poslednú nedeľu cirkevného roku*.

Rozprava. *Posledné veci človeka sú smrť, súd, večnosť. Pomazanie nemocných. Plnomocné odpustky pri hodine smrti. Deviatnik (prvé piatky). Bratstvá Panny Márie.*

Poučenie. *Modlievaj sa za šťastlivú hodinu smrti. Svätý Jozef, patrón zomierajúcich, oroduj za nás!*

Ježiš - Veľ'kňaz

Veľ'konočný baránok. Od časov Mojžišových v Starom zákone najväčším sviatkom bola Veľ'ká noc. Slávili ju na pamiatku vyslobodenia izraelského národa z egyptského otroctva. Zákon predpisoval, aby podľa možnosti každý dospelý muž putoval na slávnosti do Jeruzalema. Slávnosti trvali sedem dní. Cez ten čas Izraeliti jedli *nekvasené chleby* čiže *presnice* (maces), preto volali sviatky aj *Presnicami*. V predvečer hlavného sviatku - bol to prvý deň slávnosti - *jedli veľ'konočného baránka*.

Ak hlavný sviatok pripadol na piatok, slávnosť sa predkladala na sobotu. Tak sa stalo aj v roku smrti Pána Ježiša. Vtedy sa mohol požívať veľ'konočný baránok vo štvrtok alebo v piatok. Pán Ježiš jedol veľ'konočného baránka vo štvrtok večer, teda v prvý deň Presníc, aby na druhý deň mohol zomrieť v čase, keď sa v *chráme zabíjal veľ'konočný baránok*.

Posledná večera. V prvý deň Presníc Pán Ježiš poslal z Betánie Petra a Jána do Jeruzalema, aby pripravili veľ'konočného baránka. Apoštoli sa pýtali: "Kde chceš, aby sme ti Ho pripravili?" On im povedal: "Keď budete vchádzať do mesta, stretne sa s vami človek, nesúci krčah vody. Idte za ním a povedzte Pánovi domu: "Učiteľ" ti odkazuje: U teba budem jesť baránka so svojimi učeníkmi." On vám ukáže veľ'kú jedáleň, v ktorej je už prestreté. Tam pripravte baránka!"

Apoštoli kúpili ročného baránka bez chyby, dali ho v chráme zabiť a podľa predpisu pripravili večeru. Keď sa zvečerilo, Pán Ježiš prišiel s ostatnými apoštolmi do Jeruzalema a uložil sa s nimi ku stolu. Posledná večera mala viac čiastok.

Prípravné modlitby. Prv než začali jesť, Pán Ježiš hovoril apoštolom: "**Túžobne som si žiadal jesť s vami tohto veľ'konočného baránka prv, ako by som trpel. Veru, hovorím vám, že odteraz nebudem ho jesť, kým sa nenaplní v kráľovstve Božom.**" Potom Spasiteľ požehnal jedlá a nápoje a požívali baránka s nekvaseným chlebom a so zeleniou. Medzi jedlami častejšie sa modlili a spievali žalmy.

Umývanie nôh. Po večeri Pán Ježiš vstal, odložil vrchné rúcho a opásal si zásteru. Potom nalial do nádoby vody a chystal sa umývať apoštolom nohy. Takú prácu konali len sluhovia a otroci svojim pánom. Pán Ježiš prišiel k Petrovi. Ale Peter zvolal: "**Pane, Ty mi chceš umývať nohy?**" Pán mu povedal: "Teraz nevieš, čo robím. Dozvieš sa to neskôr." Ale on sa vzpíeral hovoriac: "Nikdy mi nebudeš umývať nohy!" Pán ho láskavo upozornil: "Ak ťa neumyjem, nebudeš mať účasť so mnou." Vtedy Peter ochotne privolil a prosil: "**Pane, umy mi nielen nohy, ale i ruky a hlavu.**" Pán ho uspokojil: "Kto si umyje nohy, celý je čistý." Podľa Mojžišovho zákona umývanie nôh a rúk znamenalo vnútorné očistenie duše. Potom Ježiš umyl všetkým apoštolom nohy a utrel zásterou. Chcel apoštolov poučiť, aby boli ponížení a nevynášali sa jeden nad druhého.

Ustanovenie Sviatosti Oltárnej. Potom sa Pán zas uložil ku stolu. Vzal do ruky chlieb a pozdvihnúc oči k nebu, vzdával vďaky nebeskému Otcovi, požehnal chlieb, lámal ho a dával svojim učeníkom hovoriac: "**Vezmite a jedzte, toto je moje telo.**" Potom vzal kalich s vínom, vzdával vďaky Bohu a dával piť apoštolom hovoriac. "**Pite z**

neho všetci, lebo toto je moja Krv Nového zákona, ktorá sa vyleje za mnohých na odpustenie hriechov. Toto čiňte na moju pamiatku!" (Mt 26, 26 - 28 Lk 22, 19 - 20)

° Pamiatku *ustanovenia Sviatosti Oltárnej* slávime na Zelený štvrtok. V biskupských chrámoch koná sa aj obrad *umývania* nôh dvanástim chudobným. *Oslava Sviatosti Oltárnej* koná sa na sviatok *Božieho Tela* (vo štvrtok po sviatku Najsvätejšej Trojice).

Zradca Judáš. Len čo apoštoli prijali Telo a Krv Pána Ježiša, Spasiteľ zosmutnel a povedal: "**Jeden z vás ma zradí.**" Učeníci sa naľakali a jeden po druhom sa pýtali: "Či som to ja, Pane?" Svätý Ján sa priklonil k Pánovi a ticho sa opýtal: "Kto je to, Pane?" On na to: "Komu podám kúsok chleba." A podal ho Judášovi. Keď Judáš prijal chlieb, Ježiš mu povedal: "Čo robíš, urob čím skôr!" Nato Judáš vyšiel z do tmavej noci. Spasiteľ láskavo upozorňoval Judáša, že vie o jeho podlých plánoch. Chcel ho zachrániť, ale on ostal zatvrdlivý v hriechu.

Ježiš predpovedá, že Ho Peter zaprie. Keď Judáš odišiel, Pán Ježiš smutno vrazil apoštolom: "Tejto noci všetci sa pohoršíte na Mne, lebo je napísané: Ubijem pastiera a rozprúchne sa ovčie stádo." Slová a nemilo dotkli apoštolov, najmä však svätého Petra, ktorý sa prvý ozval: "Pane, aj keď sa všetci pohoršia na Tebe, ja sa nepohorším." Pán mu znova dokazoval: "Hovorím ti, že tejto noci, skôr ako zaspieva kohút, tri razy ma zaprieš." Ale Peter sa bránil a tvrdil: "Pane, hotový som ísť s Tebou aj do žalára i na smrť." Podobne hovorili aj ostatní apoštoli. Vtedy im Spasiteľ vážne povedal: "Šimon, Šimon, hľa, satan si vás vypýtal, aby vás preosial ako pšenicu, ale ja som prosil za teba (nebeského Otca), aby neprestala tvoja viera. Až sa kedysi obrátiš, utvrdzuj (vo viere) svojich bratov!"

° *Umučenie Pána a prenasledovanie*, ktoré začalo po Jeho nanebovstúpení, znamenalo pre apoštolov a veriacich veľkú skúšku. Vtedy sa zlý duch usiloval otriasť v nich dôveru v Krista. Svätý Peter vo veľkom vzrušení mysle zaprel síce svojho Majstra, ale úprimne oplakal svoj hriech a po nanebovstúpení Pána upevňoval všetkých vo viere v Ježiša Krista a za túto vieru podstúpil aj *mučenícku smrť*.

Rozprava. Čo je svätá omša? Ktoré sú jej časti? Cirkev svätá koná rozličné obrady, lebo aj Spasiteľ ich konal pri poslednej večeri. Sväté prijímanie.

Poučenie. Modli sa slová piesne: "Klaniam sa Ti vrúcne, Bože večný, pod spôsobom chleba z lásky ukrytý!"

Veľkňaz sa lúči so svojimi žiakmi

Po veľkonočnej večeri Pán Ježiš sa *lúčil s apoštolmi*. Reč, ktorú pri rozlúčke povedal, menujeme Jeho *veľkňazskou rečou*. Zaznačil ju svätý Ján v hlavách 14 - 17. Reč má viac častí.

a) **Nové prikázanie.** Najprv Ježiš hovoril jedenástim apoštolom: "Synáčkovia, ešte chvíľočku som s vami. **Nové prikázanie vám dávam, aby ste sa vospolok milovali, ako som vás ja miloval.** Po tom budú poznávať všetci, že ste mojimi učeníkmi, keď budete mať medzi sebou vzájomnú lásku."

b) **Ide pripraviť miesto.** Potom pokračoval: "Nech sa vaše srdce nezarmucuje, že odchádzam, **lebo idem vám pripraviť miesto.** Prídem zasa a vezmem vás k sebe, aby ste i vy boli tam, kde som ja."

c) **Ježiš zase príde.** Pán sľúbil apoštolom: "**Nenechám vás sirotami, prídem zasa k vám.** Vtedy poznáte, že ja som vo svojom Otcovi a vy vo mne a ja vo vás. Ak ma milujete, zachovávajúte moje prikázania a Otec vás bude milovať."

d) **Duch Svätý príde.** "**Keď odídem, budem prosiť Otca a dá vám iného Tešiteľa, Duchu pravdy, aby s vami ostal naveky.** Duchu pravdy svet nemôže dostať, lebo Ho nepozná. On vás naučí všetkému a pripomenie vám všetko, čo som vám povedal. **Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam, nie ten, ktorý svet dáva.**"

e) **Spojenie s Ježišom.** Potom Ježiš zdôraznil, že apoštoli vždy musia ostať s Ním spojení. Povedal podobenstvo: "**Ja som vinič, vy ste ratolesti.** Ako ratolešť nemôže prinášať ovocie sama od seba, tak ani vy, ak nezostanete vo mne, **lebo bezo mňa nič nemôžete činiť.** Kto nezostane vo mne, uschne a hodia ho na oheň, kde bude horieť." Spojenie s Ježišom sa uskutočňuje skrze posväcujúcu milosť. Milosť má len ten, kto miluje Ježiša a zachováva Jeho prikázania.

f) **Vyvolenie apoštolov.** "Vy ste ma nevyvolili, ale ja som vyvolil vás, aby ste šli a prinášali ovocie. Preto keď vás bude svet (zlí ľudia) nenávidieť, vedzte, že mňa nenávidel skôr ako vás. Keby ste boli zo sveta, svet by vás miloval. Pamätajte si, že **nie je sluha väčší od svojho pána. Keď mňa prenasledovali, aj vás budú.** To všetko vám učinia pre Moje Meno a vy budete vydávať svedectvo o Mne. Prichádza hodina, keď každý, kto **vás** zabije, bude si myslieť, že koná službu Bohu. Učinia vám to, lebo nepoznajú ani Otca ani mňa. Budete sa rmútiť, ale váš zármutok premení sa na radosť a vašu radosť nikto vám neodníme. Vo svete budete trpieť útlak, ale dúfajte, Ja som premohol svet."

g) **Prosba za apoštolov a za veriacich.** Napokon Ježiš pozdvihol oči k nebu a hovoril: "Otče, dokonal som dielo, ktoré si mi určil na zemi, a oslávil som Ťa. Teraz zasa, Otče, Ty osláv Mňa u Seba slávou, ktorú som mal u Teba skôr, než bol svet. Oznamujem som Tvoje Meno ľuďom. **Prosím Ťa za tých, ktorých si mi dal (apoštolov).** Otče Svätý, v Mene Svojom zachovaj ich, aby boli jedno, ako aj my jedno sme. Neprosím, aby si ich vzal zo sveta, ale aby si ich zachoval od zlého.

Prosím aj za tých, ktorí skrze ich slovo uveria vo mňa (veriaci): **aby všetci jedno boli, ako Ty, Otče, vo Mne a Ja v Tebe, aby aj oni v nás jedno boli, aby svet uveril, že si Ma Ty poslal.** Otče, chcem, aby boli so mnou, kde som ja, že by videli moju slávu, ktorú si mi dal, lebo si ma miloval pred stvorením sveta. Otče spravodlivý, zoznámil som ich s Tvojím Menom a budem ich oboznamovať, **aby láska, ktorou si ma miloval, bola v nich a ja aby som bol tiež v nich.**" Jednotu s Bohom vytvorí v nás milosť posväcujúcu.

Rozprava. Pán sa modlil za nás. Máme sa modliť jeden za druhého. Modlitebná oktáva za Zjednotenie ľudí v Cirkvi katolíckej koná sa pred sviatkom obrátnia svätého

Pavla od 18. do 25. januára. Kňaz po svätej omši sa modlí slová Pána: "Aby všetci jedno boli..."

Poučenie. Staraj sa o najvyšší záujem Kristov, aby všetci jedno boli v Kristovi.

Ježiš - najväčší trpiteľ

Na Olivovej hore. Po poslednej večeri neskoro v noci vyšiel Ježiš s apoštolmi z večeradla a údolím Jozafat cez potok **Cedron** uberali sa na **Olivovú horu**. Tam pod mohutnými olivami alebo v jaskyni Ježiš často nocovával s učeníkmi. Prišli do záhrady zvanej **Getsemany** a pri bránke povedal Spasiteľ apoštolom: "Posedzte tu, kým zájdem ta ďalej a pomodlím sa." Potom vzal so sebou Petra, Jakuba a Jána a vošiel s nimi hlbšie do záhrady. Tam veľmi zosmutnel a chvejúc sa úzkosťou, vzdychol: **"Smutná je moja duša až na smrť; počkajte tu a bedlite so mnou!"** Napokon zanechal aj troch apoštolov a odišiel ešte ďalej. V Ježišovej duši nastal strašný boj. Ako vševediaci Boh videl všetko utrpenie, ktoré Ho očakávalo, a Jeho ľudská príroda sa hrozila nad mukami a vzpierala sa im. V ťažkom duševnom zápase padol na tvár a vrúcne sa modlil: **"Otče môj, ak je možno, odním odo mňa tento kalich, lenže nie ako ja chcem, lež ako Ty."** Cítiac sa opustený od všetkých, Spasiteľ išiel k trom apoštolom, ale našiel ich spať. Vyčítal Petrovi: "Šimon, spíš? **Nemohol si so mnou bedliť jednu hodinu? Bedlite a modlite sa, aby ste neprišli do pokušenia!** Duch je síce ochotný, ale telo nevláda."

Ježiš zasa odišiel a modlil sa: **"Otče môj, ak ma nemôže tento kalich minúť tak, aby som ho nepil, nech sa stane Tvoja vôľa."** V hrozných úzkostiach opäť šiel k svojim učeníkom, ale oni zasa spali od únavy. Nechal ich spať a vrátil sa k miestu, kde sa bol modlil. Po tretie volal k Otcovi, aby odňal od Neho strašný kalich utrpenia. Úzkosti Ježišove boli také veľké, že Mu vystúpil na čelo krvavý pot a v kvapkách padal na zem. Vtedy sa Mu zjavil anjel a posilnil Ho. (Mt 26, 37 - 44)

Zradca Judáš. Spasiteľ prekonal ťažký zápas. Napokon bol rozhodnutý: Z poslušnosti k Otcovi zomriem za ľudstvo! Šiel k apoštolom a zobudil ich: "Vstaňte, poďme! Už prišla hodina a Syn človeka bude vydaný do rúk hriešnikom. Hľa, približuje sa ten, čo ma zradí!" Kým ešte hovoril, prišiel Judáš a s ním veľký ozbrojený zástup vyslaný od najvyšších kňazov a zákonníkov. V zástupe mohlo byť asi šesťsto mužov. Zradca bol sa s nimi už dohodovoril: "Ktorého pobožkám, to je on; chyťte ho a vedte opatrne!" I pristúpil k Ježišovi, pozdravil ho: **"Zdrav buď, Majster!"** a pobožkal ho. Ježiš ho naposledy varoval: **"Priateľu, načo si prišiel? Bozkom zrádzaš Syna človeka?"** Chcel ho priviesť k pokániu, ale Judáš zmizol v zástupe.

Ježiš sa spýtal ľudu: **"Koho hľadáte?"** Odpovedal mu: **"Ježiša Nazaretského."** Ježiš riekol: "Ja som." Keď počuli ozbrojení muži Ježišove slová, ustúpili nazad a padli na zem. Ježiš sa ich zasa spýtal: "Koho hľadáte?" Odpovedali: "Ježiša Nazaretského." Ježiš im vrazil: "Povedal som vám, že ja som. Keď teda mňa hľadáte, nechajte týchto (apoštolov) odísť!" Pán Ježiš mocou svojho slova zrazil zástup na zem, aby ukázal, že sa celkom dobrovoľne dal zajať.

Ježiš zajatý. Keď Peter videl, že Ježiša chcú zajať, vytasil meč, ktorý mal pri sebe, a začal brániť Majstra. Pritom uťal ucho sluhovi hlavného kňaza Malchusovi. Ale Spasiteľ povedal Petrovi: "Schovej svoj meč do pošvy! Či nemám piť kalich, ktorý mi dal Otec? Alebo sa nazdávaš, že som nemohol prosiť Otca a dal by mi viac ako dvanásť plukov anjelov?" Ježiš sa dotkol raneného Malchusovho ucha a uzdravil sluhu. Potom pokarhal zástup: "**Vyšli ste na mňa ako na lotra s mečmi a kyjakmi. Každý deň som býval s vami v chráme a nepoložili ste ruku na mňa. Ale toto je vaša hodina, moc temnosti.**" Vtedy veliteľ a vojaci Ježiša chytli a poviažali. Apoštoli Ho opustili a zutekali.

Rozprava. Vo Veľkom týždni modlia sa kňazi tzv. temné hodinky, pri ktorých si pripomínajú utrpenia Pána. Spievajú sa aj Lamentácie proroka Jeremiáša. Prvé tajomstvo bolestného ruženca.

Poučenie. Rád rozjímaj o opustenosti Ježišovej na Olivovej hore!

Veľrada odsúdi Ježiša na smrť

Ježiš pred Annášom. Okolo polnoci priviedli poviazaného Ježiša do domu bývalého veľkňaza **Annáša**, ktorý bol Kajfášovým svokrom. Annáš sa Ho vypytoval na učeníkov a na učenie. Pán Ježiš stál pred súkromnou osobou v súkromnom dome, teda nie pred úradujúcim sudcom, preto mu odpovedal: "Ja som verejne hovoril svetu, učil som v chráme a v synagógach, kde sa schádzal ľud. Tajne som nikdy neučil. Čo sa ma vypytuješ? Spýtaj sa tých, čo ma počuli. Oni vedia, čo som im hovoril." Po tých slovách ktorýsi sluha uderil Pána Ježiša po tvári a zakričal naň: "Tak odpovedáš hlavnému kňazovi?" Ale Ježiš mu pokojne vrazil: "**Keď som zle hovoril, vydaj svedectvo o zlom, ale keď dobre, prečo ma biješ?**"

Ježiš pred veľradou. Vtedy Annáš poslal poviazaného Spasiteľa ku **Kajfášovi**, úradujúcemu veľkňazovi. V Kajfášovom dome zišla sa veľrada na nočné zasadnutie. Na vyvýšenom predsedníckom stolci sedel Kajfáš, po oboch stranách siene podľa hodnosti kňazi a zákonníci, členovia veľrady. Pán Ježiš stál v prostriedku siene strážený vojakmi. Predviedli mnohých falošných svedkov, aby dokázali Ježišovi nejaký trestuhodný čin, ale nemohli. Svedkovia si protirečili. Naposledy prišli dvaja svedkovia a tvrdili: "**Tento povedal: Môžem zboriť Boží chrám a za tri dni zasa ho vystavím.**" (Také slová znamenali rúhanie a podľa zákona trestali sa smrťou.) Veľkňaz vstal, šiel do stredu siene, kde stál Ježiš, a pýtal sa Ho: "Nič neodpovedáš na to, čo títo svedčia na teba?" Ale Ježiš mlčal.

Rozsudok. Keď vyšetrovanie už viazlo a zdalo sa, že úplne stroskotá, náhle nastal obrat. Veľkňaz Kajfáš slávnostne vyzval Spasiteľa: "**Zaprisahám Ťa na Boha živého, aby si nám povedal, či si Ty Kristus, Syn Boží?**" Pán Ježiš vážne odpovedal: "**Ty si to povedal, to jest áno, som! A odteraz uvidíte Syna človeka sedieť na pravici moci Božej a prichádzať v nebeských oblakoch.**" (Mt 26, 63 - 64) Kajfáš na znak veľkého pohoršenia roztrhol si rúcho a pýtal sa členov rady: "Rúha sa, načo ešte

potrebujeme svedkov? Hľa, teraz ste počuli rúhanie. Čo sa vám zdá?" Všetci kričali: **"Hodný je smrti."**

Najvyšší súd nenašiel na Pánu Ježišovi ani najmenšej viny. Odsúdil Ho na smrť len preto, lebo Ježiš vyhlásil o sebe, **že je Syn Boží.**

Peter zaprie svojho Majstra. Apoštol Peter s Jánom zďaleka šli za vojakmi, vedúcimi zviazaného Pána do mesta. Vošli za nimi do Kajfášovho domu. Peter ostal na dvore, aby mohol pozorovať priebeh súdu a Ján sa ponáhlal k Ježišovej Matke, aby jej oznámil, čo sa stalo s Ježišom. Bola chladná noc. Vojaci a služobníci zohrievali sa pri vatre. Peter sa zamiešal medzi nich. Chcel sa zohriať a dozvedieť sa, čo sa deje s Ježišom. Akási služobná si ho bližšie všimla a oslovila ho: "Aj ty si bol s Ježišom Nazaretským." Ale Peter zaprel Krista, vraviac: **"Neviem, čo hovoríš."** O chvíľu ktorýsi služobník sa osopil naňho: "Veru, aj ty si bol s Ježišom Nazaretským." Ale on zasa zapieral tvrdiac: **"Nepoznám toho človeka."** Peter sa naľakal, že ho spoznajú, preto ponáhlal sa von z dvora. Pri bráne ho zbadala iná dievka a hovorila mu: "Veru, aj ty si z nich, lebo aj tvoja reč ťa prezrádza." Peter sa začal preklínať a prisahať, že nepozná toho človeka. Hneď nato kohút zakikírkol. Peter sa rozpomätal na Ježišove slová, povedané pri poslednej večeri. Vyšiel von a horko plakal.

Ježišovi sa posmievajú. Keď veľrada vyniesla rozsudok, vojaci zaviedli Ježiša do žalára a do rána ho strážili. Posmelení správaním veľrady posmievali sa Mu. Niektorí Mu pľuli do tváre a bili ho pästami. Iní zasa prikryli Mu tvár, pohlavkovali Ho a posmešne sa pýtali: "Hádaj nám, Kriste, kto ťa uderil?" Ráno sa zišla veľrada na zasadnutie v chráme, kde potvrdila nočný rozsudok.

Judáš zúfa. O rozsudku smrti sa dozvedel aj Judáš. Hnaný výčitkami svedomia zanesol nazad tridsať strieborných kňazským kniežatám a priznal sa: **"Zhrešil som, lebo som zradil spravodlivú krv."** Ale kňazské kniežatá ho odbili: "Čo nás po tom? To je tvoja vec." Vtedy Judáš zahodil strieborné peniaze v chráme, v zúfalstve odišiel za mesto a tam sa obesil.

Kňazské kniežatá vzali peniaze a hovorili: "Nesmú sa vhodiť do chrámovej pokladnice, lebo je to cena krvi." Poradili sa a kúpili za ne hrnčiarovo pole na cintorín pre cezpoľných. Ľud nazval to pole Hakeldama, to jest Krvavé pole.

Rozprava. *Prisahať znamená volať Boha za svedka, že hovoríme pravdu. Kedy je prisaha dovolená? Hriešna prisaha. Falošné svedectvo. Osočovanie.*

Poučenie. *V hlbokej úcte pokloň sa v duchu Spasiteľovi a hovor: "Ježišu, Tebe žijem, Tebe umieram, Tvoj som v živote i po smrti. Amen."*

Ježiš pred svetským súdom

Od dôb rímskej nadvlády veľrada nesmela previesť rozsudok smrti bez dovolenia prokurátora. V tom čase prokurátorom v Palestíne bol **Pilát**, rodom z Pontu, ctižiadostivý a nesvedomitý pohan. Býval v Caesarei pri mori a len na veľké sviatky prichádzal do Jeruzalema s väčšou posádkou vojska, aby držal na uzde horkokrvný národ. V

Jeruzaleme býval v paláci, ktorý dal postaviť Herodes Veľký neďaleko chrámu a tam vždy zrána vypočúval žaloby Židov.

Ježiš pred Pilátom. Včas ráno veľkňazi priviedli Ježiša pred Pilátov rodný dom. Nevošli do domu, aby sa nepoškvrnili a aby mohli jesť veľkonočného baránka. Pilát vyšiel k nim a pýtal sa: "Akú žalobu prednášate proti tomuto človekovi?" Veľkňazi chceli len potvrdenie svojho rozsudku bez ďalšieho vyšetrovania, a preto povedali: "Keby tento nebol zločincom, neboli by sme ho odovzdali tebe." Ale Pilát chcel pokračovať podľa predpisov, teda chcel sa presvedčiť o vine obžalovaného.

Obžaloba. Kňazské kniežatá obvinili Ježiša, že búri ľud, zakazuje dávať daň cisárovi a vydáva sa za Krista Kráľa. Pilát musel vyšetriť tieto politické obvinenia.

Prvý výsluch. Pilát vošiel do radného domu, dal si predviesť Ježiša a pýtal sa Ho: **"Ty si kráľ židovský?"** Ježiš mu odpovedal: **"Moje kráľovstvo nie je z tohto sveta. Keby bolo z tohto sveta, moji služobníci iste by bojovali, aby som nebol vydaný Židom."** Pilát sa zasa pýtal: "Teda kráľ si ty?" Ježiš mu vrazil: **"Ty sám hovoríš, že som kráľ. Ja som sa preto narodil, a preto som prišiel na svet, aby som vydal svedectvo pravde. Každý, kto je z pravdy, počúva môj hlas."** (Jn 18, 33 - 37) Pilát posmešne poznamenal: "Čo je pravda?" a skončil výsluch.

Prvý pokus o oslobodenie. Pilát sa presvedčil, že v zmysle rímskeho práva Ježiš je nevinný a že ho veľrada nenávidí len z náboženskej zaujatosti. Vyšiel teda k Židom a vyhlásil im: **"Nenachádzam nijakej viny na tomto človekovi."** Ale veľkňazi nedali sa odbiť a žalovali na Ježiša: "Búri ľud a učí po celej Judei, počnúc od Galilejska." Pilát sa potešil. Aby sa zbavil nepríjemnej záležitosti, poslal Ježiša ku kráľovi Herodesovi, lebo Kristus ako galilejský príslušník patrila pod jeho právomoc.

Ježiš pred Herodesom. Aj Herodes, vládca Galiley a Perey, chodieval do Jeruzalema na výročné sviatky. Herodes sa zaradoval, lebo už bol veľa počul o Ježišovi a žiadal si Ho vidieť. Dúfal, že pred ním vykoná nejaký zázrak. Vypytoval sa Ho, zaliečal sa Mu, ale Pán Ježiš neprehovoril ani slova. Kňazské kniežatá aj tu žalovali Naň. Herodes, urazený vo svojej pýche, s povýšenosťou a s opovržením odvrátil sa od Pána Ježiša, dal Ho na posmech obliecť do bieleho rúcha a poslal Ho späť k Pilátovi.

Druhý pokus o oslobodenie. Pilát sa presvedčil, že Ježiš je úplne nevinný, lebo ani domáci kráľ Ho neodsúdil. Chcel Ho prepustiť na slobodu. Na pamiatku vyslobodenia Židov z Egypta každý rok na veľké sviatky dával milosť jednému väzňovi, ktorého ľud žiadal prepustiť. Vtedy vo väzení bol aj vrah **Barabáš**. Pilát ho dal priviesť a pýtal sa ľudu: "Ktorého chcete, aby som vám prepustil, Barabáša a či Ježiša, ktorý sa volá Kristus?" Zástup kričal: **"Preč s Kristom a prepust' nám Barabáša!"** Pilát sa pýtal: "Čo spravím s Ježišom?" Ľud kričal: **"Ukrižuj Ho!"**

Tretí pokus o oslobodenie. Pilát zastával Ježiša a hovoril: **"Čo zlého urobil? Nenachádzam na ňom nič, čo by bolo hodné smrti. Potrescem Ho a prepustím."** A kázal Ježiša zbičovať. Rímske bičovanie bolo neľudské. Mnohí odsúdenci pri ňom zomreli. Suroví vojaci zbičovaného Ježiša posadili na kameň, vtlačili mu na hlavu veniec

z trnia ako korunu, hodili naň špinavý šarlátový plášť, kľakali pred Ním, posmešne ho pozdravovali: **"Zdrav bud', kráľ židovský!"** a bili Ho po hlave.

Hl'a, človek. Pilát vyšiel zasa k Židom a ukázal im zmučeného Ježiša hovoriac: "Hl'a, človek! (latinsky **Ecce homo!**) Len čo Ho hlavní kňazi a ich služobníci uzreli, kričali: **"Ukrižuj Ho!"** Pilát im povedal: "Vezmite si ho vy a ukrižujte. Ja na ňom nenachádzam vinu."

Nová obžaloba. Keď Židia videli, že Pilát chce oslobodiť Ježiša, predniesli pravú príčinu, pre ktorú Ho odsúdili na smrť: **"My máme zákon a podľa zákona musíme zomrieť, lebo sa vydáva za Syna Božieho."** Rimania nechávali podmaneným národom ich domáce náboženské zvyky a predpisy, chránili ich aj zákonom. Keď Pilát počul novú obžalobu, naľakal sa, že porušil domáce náboženské právo.

Druhý výsluch. Pilát zas vošiel do radného domu a dal predviesť Ježiša. Pýtal sa Ho: "Zkade si?" Ale Ježiš mu neodpovedal. Vladár bol prekvapený: "Mne neodpovedáš? Nevieš, že mám moc ukrižovať Ťa a mám moc prepustiť Ťa?" Ježiš mu na to odpovedal: **"Nemal by si nado mnou nijakej moci, keby ti to nebolo dané zhora, a preto ten, kto ma tebe vydal, má väčší hriech."** Pilát poznal z Jeho reči, že uznáva Božský pôvod vrchnosti, teda nemôže byť buričom. Ale Židia vonku kričali: "Keď tohto prepustiš, nie si priateľ cisárov, lebo každý, kto sa vydáva za kráľa, protiví sa cisárovi."

Výrok smrti. Keď sa krik ľudu vzrástol, Pilát vyšiel von, sadol si na súdnu stolicu a dal priviesť Ježiša. Ukázal Ho ľudu so slovami: **"Hl'a, váš kráľ!"** Ale ľud kričal: **"Preč s Ním, preč s Ním, ukrižuj Ho!"** Pilát sa divil: **"Vášho kráľa mám ukrižovať?"** Na to hlavní kňazi zakričali: **"Nemáme kráľa, iba cisára!"** Pilát si umyl ruky pred ľuďmi a povedal: "Nevinný som na krvi tohto spravodlivého." Zaslepený zástup volal: **"Krv Jeho na nás a na našich synov!"** Vtedy im Pilát prepustil Barabáša a ubíjovaného Ježiša im vydal, aby Ho ukrižovali.

Rozprava. Prvé zastavenie krížovej cesty. Druhé a tretie tajomstvo bolestného ruženca.

Poučenie. Neváhaj podstúpiť aj obeť za Krista!

Ježiš - Vykupiteľ sveta

Kríž. Ukrižovanie bol najhroznejší a najpotupnejší trest smrti, prevzatý od Púnov. Slobodných občanov nebolo dovolené ubíjovať ani ukrižovať, len otroci a veľkí zločinci zomierali týmto strašným spôsobom. Kríž býval obyčajne nízky, len ak chceli potupiť popraveného, stavali vysoké kríže. Odsúdený bol na kríž pribitý štyrmi klineciami, ktorými boli prebodnuté obe jeho ruky a obe nohy. Kríž Pána Ježiša bol vysoký, lebo Židia chceli Pána Ježiša čím viac potupiť. Mohol byť asi 3.5 metre dlhý, 2 metre široký a vážil blízko 1q. Pri nesení kríža sa jeho dlhšie rameno vlieklo po zemi, čím sa váha kríža síce zmenšila, ale utrpenie bolo tým bolestnejšie, lebo cesta bola hrboľatá a tak kríž udieral na rameno Pána.

Krížová cesta. Pilát vyhlásil nad Ježišom rozsudok. "Ibis ad mortem!" (Pôjdeš na smrť!) Potom určil stotníka a štyroch katov, ktorí mali previesť popravu. Vojaci obliekli Ježiša do jeho rúcha a položili Mu kríž na rameno. Priviedli aj dvoch zločincov už prv odsúdených, a sprievod sa pohol. Vpredu šiel trubač, za ním stotník a čata vojska, potom hlásateľ, ktorý po ceste vyvolával mená, pôvod a zločiny odsúdených. Čítal to z tabuľky, ktorá sa potom pripevnila na kríž. Za hlásateľom kráčali odsúdení s krížami a vedľa nich kati. Sprievod uzavierala čata vojska a za ňou išli zvedavci alebo trúčiaci zástup. Cesta po hrboľatých úzkych uličkách Jeruzalema bola pre odsúdených nesmiernym utrpením. Niet divu, že tradícia nám zachovala správu o trojnásobnom páde Spasiteľa pod krížom. Ježiš klesal vysilením. Farizeji sa báli, že zomrie na ceste, preto prinútili akéhosi **Šimona Cyrenejského**, ktorý sa vracal z poľa, aby niesol kríž za Ježišom. Podľa tradície nábožná žena **Veronika** podala Ježišovi ručník. Ježiš si utrel doň tvár, zaliatu krvou, a zanechal jej na ručníku podobu svojej tváre. V Jeruzaleme bol dobročinný spolok žien, ktoré preukazovali drobné služby odsúdeným. Ženy plakali nad Ježišom a chceli Ho potešiť. Ale Ježiš im povedal: "**Dcéry jeruzalemské, neplačte nado Mnou, ale plačte samy nad sebou a nad svojimi synmi.**"

Na Kalvárii. Medzi 9. a 12. hodinou (podľa východného počítania 3. - 6. hodina) sprievod prišiel na **Kalváriu** (hebrejsky **Golgota**), popravné miesto blízko mesta. Kati z Ježiša strhli rúcho. Potom Mu dávali piť víno, zmiešané s myrhou, ale Ježiš ho neprijal. Nápoj bol omamným prostriedkom, aby odsúdený, toľko netrpel. Potom položili Ježiša na kríž a štyrmi klincami Ho pribili naň. Kríž zdvihli a vsadili ho do jamy. Vojaci si rozdelili Ježišovo rúcho. O vrchný plášť hádzali kocku, lebo bol v jednom kuse utkaný. S Ježišom ukrižovali aj dvoch lotrov, jedného zprava a druhého zľava. Nad hlavou Ježišovo pripevnili tabuľku s nápisom: "**Ježiš Nazaretský, kráľ židovský.**" (latinsky Jesus Nazarenus Rex Judaeorum). Nápis bol v troch rečiach: židovskej, gréckej a latinskej. Keď hlavní kňazi čítali nápis, prosili Piláta, aby ho zmenil a napísal: "Tento hovoril o sebe: "Som kráľ židovský." Pilát ich zahriakol: "Čo som napísal, to som napísal."

Sedem slov zomierajúceho Spasiteľa. Kým Ježiš trpel nevýslovne muky na kríži, mimoidúci sa mu posmievali a hovorili: "Aha, ktorý zboriš chrám a za tri dni ho postavíš, pomôž sám sebe. Keď si Syn Boží, zostúp z kríža!" Rovnako aj hlavní kňazi, zákonníci a farizeji sa Mu posmievali: "Iným pomáhal, sám si nemôže pomôcť. Keď je židovský kráľ, nech zostúpi z kríža a uveríme Mu." Ale Spasiteľ sa modlil za nich: "**Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia.**" (Mt 27, 39 - 43) Aj jeden lotor, visiaci na kríži, rúhal sa Spasiteľovi a hovoril: "Ak si Ty Kristus, pomôž sebe aj nám!" Ale druhý ho pokarhal: "Ani ty sa nebojíš Boha, hoci si na to isté odsúdený? My síce spravodlivo trpíme, ale tento nič zlého neučinil." Potom sa obrátil k Ježišovi a prosil Ho: "Pane, spomeň si na mňa, keď prídeš do svojho kráľovstva!" Ježiš mu povedal: "Ešte dnes budeš so Mnou **v raji.**" (Lk 23, 39 - 43) Pri kríži stála Ježišova matka, jej príbuzná Mária Kleofášova, Mária Magdaléna a apoštol Ján. Ježiš sa pozrel na matku a na svojho apoštola a povedal matke: "**Žena, hľa, syn tvoj!**" Potom vrazil Jánovi: "**Hľa, matka tvoja!**" Od tej chvíle Ján sa staral o Ježišovu matku. (Jn 19, 26 - 27) O dvanástej hodine sa zotmelo a strašná

tma trvala až do pätnástej. Ježiš zvolal silným hlasom: "**Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?**" (Hebrejsky: "**Eli, Eli, lemah sebakthani?**") Rimanovia nerozumeli slovám a hovorili: "Volá Eliáša." V tej chvíli Kristus na kríži pretrpel všetku hrôzu úplnej opustenosti, lebo vzal na seba naše hriechy. Potom zvolal: "**Žížnim.**" Ktorýsi vojak naplnil hubu octom, vložil ju na trstinu a podal Mu ju, aby sa napil. Iní ho zdržiavali: "Počkaj, uvidíme, či príde Eliáš vyslobodiť Ho." Keď Ježiš prijal ocot, povedal: "**Dokonané je.**" Naposledy zvolal silným hlasom: "**Otče, do tvojich rúk porúčam svojho ducha.**" Po tých slovách sklonil hlavu a vypustil dušu. (Lk 23, 46)

Zázračné zjavy po Pánovej smrti. Keď Spasiteľ zomrel, opona v chráme, ktorá oddelovala svätyňu Najsvätejšieho od svätyne, roztrhla sa napoly. Boh dal znamenie, že sa ľuďom otvorilo nebo a prestal Starý zákon. Zem sa zatriasla, skaly sa pukali, hroby sa otvorili a mnohí mŕtvi vstali a po Pánovom vzkriesení zjavili sa známym v Jeruzeleme. Stotník a pohanskí vojaci, ktorí strážili popravených, naľakali sa zjavov a hovorili: "**Ozaj, toto bol Syn Boží.**" Ľud sa bil kajúcne v prsia a ponáhlal sa do mesta.

Pohreb Ježišov. Nasledujúci deň bola sobota, hlavný sviatok veľkonočný. Židia nechceli, aby telá viseli na kríži cez sviatok. Prosili Piláta, aby dal polámať ukrižovaným kosti a pochovať ich. Obyčajne ukrižovaní viseli na krížoch, kým nezomreli. Keď chceli urýchliť pohreb, polámali im kosti železnými drúkmi, čiže dobili ich. Vojaci polámali kosti obom ľuďom, ale Ježiša našli už mŕtveho. Aby sa presvedčili o Jeho smrti, jeden z vojakov prebodol Mu bok kopijou. Z Ježišovho boku vytiekla krv a voda, čo bolo znakom počiatočného rozkladu. Keď sa zvečerilo, **Jozef z Arimatie**, člen veľrady a učeník Ježišov, prosil Piláta, aby mohol pochovať Ježiša do svojho hrobu. Príbuzní alebo známi mali právo pochovať popravených, ak im to prokurátor dovolil, ináč sa popravení pochovávali v spoločnom hrobe. Pilát sa čudoval, že Ježiš už zomrel. Keď mu správu o Ježišovej smrti potvrdil i stotník, kázal vydať Spasiteľovo telo Jozefovi. Na Kalváriu prišiel i **Nikodém** a priniesol asi sto funtov (asi 22 kg) drahej masti z myrhy a z aloe na balzamovanie Ježišovej mŕtvolky. Nábožní muži sňali Ježišovo telo z kríža, zavinuli Ho do plachiet, ktoré posypali voňavým práškom, a pochovali ho do hrobu, v ktorom ešte nik nebol pochovaný. Na balzamovanie nebolo už času, lebo večerom začal veľký sviatok. Masti uložili v hrobe a vchod do hrobu privalili veľkým kameňom.

Stáž pri hrobe. Na druhý deň (na hlavný sviatok) prišli kňazské kniežatá a farizeji k Pilátovi a prosili ho: "Pane, rozpamätali sme sa, že ten burič ešte za živa sľuboval: "**Po troch dňoch zasa vstanem.**" Rozkáž strážiť hrob, až do tretieho dňa, aby azda učeníci neukradli Jeho telo a neriekli ľuďu: 'Vstal z mŕtvych.' Nový blud by bol horší ako prvý." Pilát im povedal: "Máte stráž. Idte, strážte, ako viete!" Kňazské kniežatá a farizeji odišli k hrobu, zapečatili jeho vchod, a postavili ku hrobu stráž.

* Pamiatku Ježišovej smrti slávime na Veľký piatok.

Rozprava. Omša svätá predposvätných darov. Odhalenie kríža. Spev: *Ecce lignum crucis! Hľa, drevo kríža, na ktorom visela Spása sveta! Venite, adoremus! Podťe, klaňajte sa mu! Pašie podľa svätého Jána. Čo je to krížová cesta? Možno získať vždy plnomocné odpustky? Boží hrob. Bolestný ruženec.*

Poučenie. Ďakuj častejšie Spasiteľovi a modli sa: Klaniame sa Ti, Kriste, a dobrorečíme Ti, lebo si svojím svätým krížom svet vykúpil.

Biblické dejiny - Oslávenie Ježišovo

Ježiš - Víťaz nad smrťou

Vzkriesenie Ježišovo. V noci po veľkom židovskom sviatku Ježiš vstal zmŕtvych. Božskou mocou spojil dušu s telom a vyšiel zo zatvoreného hrobu. Potom sa zem pri hrobe silno zatriasla, lebo anjel zostúpil z neba, odvalil kameň od hrobu a sadol si naň. Vzhľad anjelov bol ako blesk a rúcho sa na ňom belelo ako sneh. Keď ho strážcovia uzreli, zmeraveli od veľkého ľaknutia. Napokon sa spamätali a zutekali do Jeruzalema. Rozpovedali kňazským kniežatám, čo sa im prihodilo. Kňazské kniežatá sa poradili, podplatili vojakov a nakázali im: "Všade hovorte, že Ježišovi učeníci prišli v noci k hrobu, a kým ste vy spali, ukradli Jeho Telo. Keby sa to dopočul vládár, my ho prehovoríme, a vás zastaneme." Vojaci rozchýrili lož medzi ľuďom. (Mt 28, 11 - 15)

Nábožné ženy pri hrobe. V prvý deň po sobote, hneď za svitania, ponáhľali sa k hrobu nábožné ženy Mária Magdaléna, Mária Jakubova a Salome. Nakúpili voňavých masť a chceli dokončiť balzamovanie Ježišovho Tela. Cestou sa radili: "Kto nám odvalí kameň od vchodu do hrobu?" Nevedeli nič o stráži ani o zapečatení hrobu. Keď prišli k hrobu, našli kameň odvalený. Vošli do hrobu a napravo zbadali sedieť bielo odetého mládenca. Ženy ustrnuli od strachu, ale anjel ich posmelil: **"Nel'akajte sa! Hľadáte ukrižovaného Ježiša Nazaretského? Vstal, niet ho tu! Hľa, miesto, kde Ho položili. Idte a povedzte to jeho učeníkom a Petrovi!"** Ženy sa ponáhľali oznámiť novinu apoštolom a učeníkom Ježišovým.

Peter a Ján pri hrobe. Zvest' sa zdala apoštolom ako by blúznením a neverili ženám. Ale Peter a Ján ponáhľali sa k hrobu, aby sa na vlastné oči presvedčili o pravdivosti chýrov. V hrobe našli položené plachty, v ktorých Ježiša pochovali, a šatku, ktorou Mu boli obviazali hlavu. Divili sa tomu, lebo ešte nechápali, čo sa stalo. Vrátili sa k ostatným apoštolom a rozpovedali im všetko.

Ježiš sa zjaví Márii Magdaléne. Keď Peter a Ján odišli od hrobu, Mária Magdaléna vrátila sa k hrobu a plakala. Zrazu uzrela sedieť dvoch anjelov v bielom rúchu tam, kde bolo položené Telo Pána Ježiša, jedného pri hlave a druhého pri nohách. Anjeli sa jej pýtali: "Žena, čo plačeš?" Povedala im: "Vzali môjho Pána a neviem, kde Ho položili." Po týchto slovách sa obzrela a videla stáť pri sebe Pána Ježiša, ale pre veľký žiaľ Ho nepoznala. Pán Ježiš sa jej pýtal: "Žena, čo plačeš?" Mária Magdaléna, pokladajúc Ježiša za záhradníka, prosila Ho: "Pane, ak si ho ty vzal, povedz mi, kde si ho položil, a ja si ho vezmem." Pán Ježiš ju oslobil: "Mária!" Vtedy Ho spoznala, padla Mu k nohám a radostne zvolala: "Učiteľ!" Spasiteľ jej povedal: **"Nedotýkaj sa Ma! Id' k mojim bratom a povedz im, že vstupujem k svojmu Otcovi a k vášmu Otcovi, k svojmu Bohu a k vášmu Bohu."** Mária bežala k učeníkom a s radosťou im zvestovala: "Videla som Pána." Potom im porozprávala, čo jej povedal.

Na ceste do Emauz. Dvaja Ježišovi učeníci v deň slávneho zmŕtvychvstania opustili Jeruzalem. Zriekli sa všetkej nádeje, a preto smutní sa poberali do svojho kraja. Na ceste sa k nim pripojil Pán Ježiš, ale oni Ho nepoznali. Ježiš sa ich dôverne spýtal: "O čomže sa tak idúcky rozprávate a prečo ste smutní?" Jeden z učeníkov, **Kleofáš**, mu vrazil: "I ty si cezpoľný v Jeruzaleme a nedozvedel si sa, čo sa nám stalo v týchto dňoch?" Pán Ježiš chcel poučiť učeníkov, prečo zomrel a vstal zmŕtvych, a preto nadpriadol rozhovor o sebe. Kleofáš vyrozprával, ako sa sklamali v Mesiášovi. Dúfali, že obnoví izraelské kráľovstvo, a zatiaľ Ho predstavení národa dali popraviť. Pán Ježiš pokarhal učeníkov: **"Ó ľudia ťarbavého srdca! Prečo neveríte všetko, čo hovorili proroci? Či Kristus nemal toto trpieť a tak vojsť do svojej slávy?"** A porozprával im všetko, čo o Ňom písali proroci. I prišli k mestečku **Emauzy**, kde chceli učeníci ostať. Ale Ježiš predstieral, že by mal ísť ďalej. Učeníci Ho však zdržiavali: **"Ostaň s nami, lebo sa zvečerieva."** Šiel teda s nimi do mestečka. Večer si sadli ku stolu, aby sa navečerali. Pán Ježiš vzal chlieb, požehnal ho, lámal a podával im. Vtedy sa im otvorili oči a spoznali Ho. Ježiš však im zmizol. Len teraz si uvedomili, čo im Ježiš rozprával a hovorili si: **"Či naše srdcia nehořeli v nás, keď hovoril na ceste a vysvetľoval nám Písmo sväté?"** Hneď vstali a ešte v noci sa vrátili do Jeruzalema a porozprávali apoštolom, čo sa stalo na ceste a ako spoznali Pána Ježiša pri lámaní chleba. (Lk 24, 13 - 33)

Pamiatku slávneho vzkriesenia Spasiteľa slávime na Veľkú noc, ktorá je najväčším sviatkom v cirkevnom roku. * Vzkriesenie je najväčší zázrak Ježišov a najlepší dôkaz Jeho Božstva. Svojím vzkriesením Pán Ježiš dokázal, že je pánom života a smrti. Zmŕtvychvstanie Ježišovo je zárukou nášho slávneho vzkriesenia. Preto napísal svätý Pavol: "Ak Kristus nevstal zmŕtvych, márne je naše kázanie, márna je aj naša viera ... Ale Kristus vstal zmŕtvych ako prvotiny zosnulých." (1 Kor 15, 14, 20)

Rozprava. *Len z praktických príčin koná sa slávnosť vzkriesenia už na Bielu sobotu večer. Čo je veľkonočná svieca (paškál)? Trojramenný svietnik znak Najsvätejšej Trojice. Spev Pax nobis, ego sum, Alleluja - Pokoj vám, ja som, Aleluja. Veľkonočné sväté prijímanie. Veľkonočná doba. Slávnostný ruženec.*

Poučenie. *Vstali sme s Kristom z hrobu hriechu. Nikdy sa nevrátíme do hrobu!*

Apoštoli - prví biskupi Kristovej Cirkvi

Apoštoli, učelia Kristovej náuky. Ježiš ako **Najvyšší učiteľ** tri roky hlásal ľuďom Božskú náuku. Menujeme ju **evanjeliom**, čiže radostnou zvesťou, lebo ukazuje ľuďom bezpečnú cestu do večnej blaženosti. Spasiteľ vyhlásil: **"Ja som cesta, pravda a život. Nikto nepríde k Otcovi, iba skrze Mňa."** Ježiš sa postaral, aby sa Jeho náuka hlásala aj budúcim pokoleniam. Vyvolil si apoštolov a zveril im poklad svojej náuky. Povedal im: **"Kto vás počúva, mňa počúva, kto vami pohŕda, mnou pohŕda, a kto pohŕda mnou, pohŕda tým, ktorý Ma poslal."** (Lk 10, 16) Z poverenia Kristovho apoštoli odovzdali Jeho učenie svojim nástupcom a tak sa Kristova náuka preberá z pokolenia na pokolenie a bude sa preberať až do konca sveta.

Apoštoli, prví biskupi Cirkvi. Ježiš ako **Najvyšší kňaz** zblížil ľudí s nebeským Otcem. Svojou smrťou na kríži získal ľuďom znovu milosť a tak im umožnil stať sa Božími dieťkami. Aby ovocie Jeho smrti bolo trvalé, ustanovil **sväté sviatosti** a **svätú omšu**, ako zdroje milosti. A aby aj budúce pokolenia mohli užívať prostriedky milosti, Ježiš dal apoštolom moc vysluhovať sväté sviatosti a konať svätú omšu, čiže **kňazskú a biskupskú moc**. Apoštoli ako biskupi svätili zas svojich nástupcov za biskupov a za kňazov a preniesli na nich moc, ktorú prijali od Krista.

Ustanovenie svätého pokánia. Spasiteľ poznal aj naše krehkosti. Vedel, že ľudia sú nestáli v dobrom a že ich diabol navádza na zlé. Preto umožnil hriešnikom návrat k Bohu. Dal apoštolom a ich nástupcom právomoc v Jeho mene **odpúšťať hriechy** kajúcim hriešnikom. Večer v prvý deň po vzkriesení Pán Ježiš zjavil sa apoštolom. Apoštoli boli zhromaždení vo večeradle za zavretými dverami, lebo sa báli Židov. Zrazu stál medzi nimi Pán Ježiš a pozdravil ich: "**Pokoj vám!**" Potom im ukázal ruky a bok. Apoštoli sa zaradovali. Spasiteľ im zasa vravel: "**Pokoj vám! Ako Mňa poslal Otec, tak i Ja posielam vás!**" Keď to povedal, dýchol na apoštolov a hovoril: "**Prijmite Ducha Svätého! Ktorým odpustíte hriechy, odpúšťajú sa im a ktorým zadržíte, zadržané sú.**" (Jn 20, 21 - 23).

Tomáš, svedok vzkriesenia. Keď sa Pán Ježiš zjavil apoštolom, Tomáš nebol medzi nimi. Učeníci mu hovorili: "Videli sme Pána." Ale Tomáš vyhlásil: "**Ak len neuvidím jazvy od klincov na Jeho rukách a nevložím svoj prst do miesta klincov a svoju ruku do Jeho boku, neuverím.**" Po ôsmich dňoch boli apoštoli spolu a Tomáš s nimi. Pán Ježiš zase prišiel a pozdravil: "**Pokoj vám!**" Potom napomenul Tomáša: "**Vlož svoj prst sem a pozri mi na ruky a vlož svoju ruku do môjho boku a nebuď neveriaci, ale veriaci!**" Tomáš uveril a zvolal: "**Pán môj a Boh môj!**" Ježiš mu povedal: "**Tomáš, uveril si, lebo si ma videl. Blahoslavení sú tí, ktorí nevideli, a uverili!**" (Jn 20, 24 - 28)

Rozprava. *Pomenujte svojich cirkevných predstavených! Sviatosť pokánia je prejav najväčšieho milosrdenstva Božieho.*

Poučenie. *Keď kňaz pozdvíha svätú hostiu po premenení vo svätej omši, pozeraj na Sviatostného Spasiteľa a hovor slová svätého Tomáša: "Pán môj a Boh môj!" (300 dní odpustky)*

Peter - hlava Cirkvi, prvý pápež

Hlava Cirkvi. Pán Ježiš sa pomenoval aj kráľom, a skutočne ním je. Ako Boh je všemohúci Pán sveta a ako človek dostal od Otca všetku moc na nebi aj na zemi. Kristus chce všetkých ľudí priviesť do svojho večného kráľovstva v nebi a preto založil aj na zemi svoje kráľovstvo Cirkvi. Meno pochádza z gréckeho slova: *Kyriaké* = Pánova, to jest spoločnosť Pánova. Cirkvi dal poslanie viesť ľudí k večnému spaseniu. Ježiš Kristus je hlavou Cirkvi, ale na zemi si ustanovil zástupcu - pápeža. Prvým pápežom bol svätý Peter. Pán Ježiš ho ustanovil za hlavu Cirkvi po svojom vzkriesení.

Zázračné lovenie rýb. Po veľkonočných sviatkoch apoštoli odišli do Galiley, kde čakali Spasiteľa, lebo im tak bol kázal. Do Jeho príchodu skúsení rybári hľadali si živobytie. Lovili ryby na Genezaretskom jazere. Raz v noci boli spolu na jazere Šimon Peter, Tomáš a Filip, Jakub a Ján a iní Ježišovi učeníci. Tej noci nechytli nič. Ráno sa vracali bez úlovku k brehu. Tam stál Pán Ježiš, ale učeníci Ho nespoznali v rannom šere. Ježiš sa ich spýtal: "Dietky, máte čo jesť?" Odpovedali Mu: "Nič sme nechytli." Vtedy im kázal: **"Spustite sieť na pravú stranu lodky a nájdete!"** Učeníci spustili sieť a už ju nevládali vytiahnuť pre množstvo rýb. Tu Ján spoznal Pána a pošepkal svätému Petrovi: "To je Pán!" Keď to Peter počul, hodil na seba plášť, skočil do vody, lebo neboli ďaleko od brehu, a ponáhlal sa za milovaným Majstrom. Ostatní učeníci pritiahli sieť s rybami. Na brehu našli rozložené žeravé uhlie, na ňom rybu a vedľa chlieb. Pán Ježiš im kázal: "Prineste z rýb, ktoré ste teraz chytili!" Peter vytiahol na breh sieť naplnenú veľkými rybami. Načítali ich stopäťdesiattri kusov. Apoštoli sa divili, že sa im nepotrhala sieť. Potom ich Ježiš ponúkol: "Podte, zajedzte si!" A vzal chlieb a rybu a nadelil všetkým.

Peter ustanovený za hlavu Cirkvi. Keď si zajedli, Pán Ježiš zvažnel a spýtal sa Petra: **"Šimon Jánov, miluješ ma viac ako títo?"** Peter úprimne vyznal: **"Áno, Pane, Ty vieš, že Ťa milujem."** Pán mu povedal: **"Pas baránky moje!"** Potom sa ho zasa pýtal:

"Šimon Jánov, miluješ ma?" Na otázku Peter odpovedal: **"Áno, Pane, Ty vieš, že Ťa milujem."** Ježiš na to: **"Pas baránky moje!"** A Pán Ježiš sa spýtal po tretie: **"Šimon Jánov, miluješ ma?"** Peter sa zarmútil, rozpomenul sa na svoju nevernosť a pokorne vyznal: **"Pane, Ty vieš všetko, vieš aj to, že Ťa milujem."** Pán ho poveril: **"Pas ovce moje!"** (Jn 21, 15 - 17)

* Trojnásobnou otázkou Spasiteľ chcel upozorniť svätého Petra, že má byť naplnený veľkou láskou k Bohu. Keď Kristus hovoril o baránoch, myslel vtedy na veriach, keď spomínal ovce, dával Petrovi najvyššiu moc nad biskupmi a kňazmi. Kristom udelená najvyššia moc Petrova prechádza na všetkých Pánových nástupcov.

Peter zomrie za Krista. Keď Pán Ježiš vymenoval svojho zástupcu na zemi, hneď mu predpovedal, že musí zaň zomrieť. Hovoril mu: **"Veru, veru, kým si bol mladší, opasoval si sa a chodieval si, kam si chcel, ale keď zostarneš, roztiahneš si ruky a iný ťa opáše a povedie ťa, kam ty nechceš."** Pán chcel uspokojiť svätého Petra, že vytrvá vo vernosti až do konca, preto mu predpovedal, že zomrie ako mučeník na kríži.

Rozprava. Rozprávajte o živote panujúceho pápeža. *Pápežská hymna.*

Ježiš Kristus v sláve Otca

Svätý krst. Pán Ježiš dokončil svoje dielo na zemi a chystal sa odísť k Otcovi. Zavolať apoštolov a učeníkov na horu (asi Tábor). Zišlo sa do päťsto veriach. Pán Ježiš sa im zjavil a apoštolom hovoril: **"Daná mi je všetka moc na nebi i na zemi. Idte teda do celého sveta, učte všetky národy a krstite ich: V mene Otca i Syna i Ducha Svätého. Učte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal. Kto uverí a dá sa pokrstiť, bude spasený, ale kto neuverí, bude zatratený. A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta."** Svätý krst je brána ku spaseniu.

Posledný odkaz. Pán Ježiš po svojom vzkriesení ostal na zemi ešte za štyridsať dní. Keď mal odísť do neba, kázal apoštolom, aby Ho čakali v Jeruzaleme. Tam sa im naposledy zjavil a hovoril im: **"Neodchádzajte z Jeruzalema, kým nedostanete Ducha Svätého!"** Niektorí ešte stále dúfali, že Spasiteľ založí svetské kráľovstvo na zemi, a opýtali sa: "Pane, či v tomto čase obnovili izraelské kráľovstvo?" Pán Ježiš ich napomenul, aby sa nestarali o svetské záležitosti, a povedal im: **"Dostanete moc Ducha Svätého, ktorý zostúpi na vás, a budete mi svedkami v Jeruzaleme, po celej Judei, Samárii a až do končín zeme."**

Pán Ježiš odchádza do neba. Na štyridsiaty deň po svojom vzkriesení vyšiel Pán Ježiš s apoštolmi na Olivovú horu. Tam pozdvihol svoje ruky a požehnal ich. A ako žehnal apoštolov, mocou svojho Božstva vzniesol sa pred ich očami zo zeme, stúpajúc vždy vyššie, až zmizol v oblakoch. Ježiš Kristus odišiel do neba a sedí na pravici Božej, čiže vládne Božskou mocou na nebi i na zemi. Priviedol so sebou do neba všetky spravodlivé duše, ktoré čakali v predpeklí na vykúpenie. Kým apoštoli s túžbou hľadeli za Ježišom, dvaja mužovia v bielom odeve zastali vedľa nich a tešili ich: **"Galilejskí mužovia, čo stojíte a hľadáte do neba? Tento Ježiš, ktorý bol vzatý do neba, zasa**

tak príde z neba na zem, ako ste Ho videli odchádzať zo zeme do neba." Apoštoli radujúc sa, vrátili sa do Jeruzalema, kde očakávali príchod Ducha Svätého.

Nanebovstúpenie je dôstojné zakončenie života Ježiša Krista, Syna Božieho, na zemi. Opísal ho svätý Lukáš v prvej hlave "Skutkoch apoštolských". Sviatok Nanebovstúpenia Pána slávime štyridsiaty deň po Veľkej noci.

Životopisy Pána. Evanjeliá neobsahujú všetko zo života Pána Ježiša. Svätý Ján dokončil evanjelium týmito slovami: "No jesto ešte mnoho iných vecí, ktoré učinil Ježiš, čo keby sa všetko opisovalo, myslím, že ani celý svet by nemohol obsiahnuť tie knihy, ktoré by sa mali napísať." (Jn 21, 25) Na inom mieste dodáva: "*Ale tieto sú napísané, aby ste verili, že Ježiš je Kristus - Spasiteľ sveta. Syn Boží a aby ste ako veriaci mali život večný v Jeho mene.*" (Jn 20, 31) O mnohých udalostiach zo života Pána dozvedáme sa z tradície a mnohé veci nám objasňuje aj vedecké štúdium (dejepis, zemepis, starožitnosti, vykopávky, štúdium obyčajov ľudu v Palestíne, ...). Cirkevní spisovatelia použili tieto tri pramene a napísali Životopis Pána Ježiša. Životopisy Pána podávajú ucelený obraz života Pánovho a oboznamujú nás so zaujímavými podrobnosťami z Jeho života. Kto si prečíta niektorý dobre zostavený životopis Pána, lepšie porozumie Písmu svätému. Spisovatelia napísali aj Život Panny Márie. Ktoré životopisy Pána a Matky Božej poznáte? (Viliam: *Život Ježiša Krista*, Viliam: *Život Panny Márie*).

Rozprava. *Pred sviatkom Nanebovstúpenia Pána sú tzv. Krížové dni. Aký je ich pôvod? Vtedy sa konajú prosebné sprievody. Svätý krst.*

Poučenie. *Zapamätaj si slová svätého Pavla: "Keď ste povstali s Kristom, hľadajte, čo je hore (na nebesiach), kde je Kristus! (Kol 3, 1)*

Biblické dejiny - Božie kráľovstvo na zemi

Duch Svätý prichádza

Dejiny prvej Cirkvi. Okrem štyroch evanjelií dejepisnou knihou v Novom zákone sú aj Skutky apoštolov. Skutky apoštolské rozprávajú o činnosti apoštolov, najmä kniežať apoštolských svätých Petra a Pavla a o živote prvých kresťanov. Túto knihu napísal svätý Lukáš, sprievodca svätého Pavla. Chcel poučiť veriacich, akým obdivuhodným spôsobom šíri sa kresťanstvo vo svojich začiatkoch cez všetky prekážky zo strany Židov aj pohanov a tak ich upevniť vo viere v Krista Pána.

Vol'ba apoštola Mateja. Po nanebovstúpení Pána bývali jedenásti apoštoli pravdepodobne v dome matky evanjelistu Jána Marka. Denne sa spoločne modlievali s Matkou Pána, s príbuznými Pána Ježiša a s náboženými ženami. Istého dňa zišlo sa na modlitbu asi stodvadsať ľudí. Vtedy vstal Peter a hovoril im: "Mužovia, bratia! Splnilo sa, čo predpovedal prorok o Judášovi, zradcovi Pána, že prijal mzdu nepravosti a musel zahynúť. Treba, aby sme vyplnili aj slová žalmistu: "**jeho biskupstvo prevezme iný.** Preto je potrebné, **aby sa stal s nami svedkom vzkriesenia Ježišovho jeden z tých mužov, ktorí bývali s nami po celý čas, čo s nami strávil Pán Ježiš od krstu Jánovho až po Jeho nanebovstúpenie.**" I postavili do stredu dvoch: Jozefa a Mateja a

modlili sa nad nimi: **"Pane, Ty znáš srdcia všetkých, ukáž, ktorého si vyvolil z týchto dvoch, aby prijal apoštolský úrad."** Potom im podali kocky a keď ich hodili, vyžrebovaný bol **Matej**. Apoštoli ho prijali do svojho zboru.

Zoslanie Ducha Svätého. V päťdesiaty deň po Veľkej noci boli apoštoli zasa spolu na tom istom mieste. Zrazu sa strhol veľký hukot z neba, ako by prichádzal prudký víchor. I ukázali sa **ohnivé jazyky** a zostúpili nad každého z nich. Apoštoli boli naplnení Duchom Svätým a začali hovoriť rozličnými jazykmi, čo im Duch Svätý vnukol. V ten deň slávili sa práve sviatky Letníc. Veľa Židov z Palestíny aj z diaspor - osád v cudzine - sa zišlo do Jeruzalema. Keď počuli hukot, zhŕklo sa ich veľké množstvo k domu, kde boli apoštoli. Apoštoli vyšli k nim. Všetci sa divili, keď počuli apoštolov rozprávať rečou cudzích krajín. Udivení sa pýtali: "Či títo nie sú Galilejčania? Ako je to, že hovoria rečou našich krajín? Parti, Médi, obyvatelia Mezopotámie, Kapadócie, Pontu a ostatnej Ázie, Egypta, prisťahovaní Rimania, Kréťania a Arabi počuli sme ich hovoriť našimi jazykmi veľké veci Božie. Čože to má byť?" Ale iní sa posmievali a vraveli: "Títo sú plní muštu", to jest opití. Vtedy prehovoril svätý Peter: "Izraelskí mužovia a všetci, ktorí bývate v Jeruzaleme! Nech je vám známe, že títo nie sú opistí, veď je tretia hodina denná, ale splnilo sa, čo predpovedal prorok Joel: 'V tých dňoch vylejem zo svojho Ducha na svojich služobníkov a budú prorokovať. A dám znamenia na zemi a každý, kto bude vzývať meno Pánovo, bude spasený.' Izraelskí mužovia, počúvajte moje slová: "Ježiša Nazaretského, ktorý mnohými zázrakmi dosvedčil svoje Božstvo - ako sami viete - rukami nespravodlivých vydali ste na smrť a pribili na kríž. **Ale On vstal zmŕtvych a my všetci sme svedkami Jeho vzkriesenia. A**

Prosba o sedem darov Ducha Svätého

*Príď, Duchu Svätý, a naplň moje srdce **darom múdrosti**, aby som spoznala márnosť vecí a iba nebeského Otca, jediné a najvyššie dobro milovala a v Ňom vyhľadávala zaľúbenie.*

*Príď, Duchu Svätý, a naplň moje srdce **darom rozumu**, aby som vždy viac a viac poznávala tajomstvá svätého náboženstva a vždy rozoznávala dobro od zla.*

*Príď, Duchu Svätý, a naplň moje srdce **darom rady**, aby som sa v pochybnostiach vyhla každému omylu a vždy si volila to, čo slúži Bohu k oslave a mne k spaseniu.*

*Príď, Duchu Svätý, a naplň moje srdce **darom sily**, aby som statočne premáhala všetky pokušenia, verne zachovávala Božie prikázania a trpezlivo znášala všetky protivenstvá.*

*Príď, Duchu Svätý, a naplň moje srdce **darom poznania**, aby som všetky veci používala len na oslavu Boha a k spaseniu seba i blízkych.*

*Príď, Duchu Svätý, a naplň moje srdce **darom nábožnosti**, aby som milovala modlitbu, bola horlivá v službe Bohu a s dôverou sa vinula k Bohu a nebeským veciam.*

*Príď, Duchu Svätý, a naplň moje srdce **darom bázne voči Bohu**, aby som vždy pamätala na Nehu a z úcty k Nemu chránila sa všetkého, čím by som mohla uraziť Jeho Božskú velebnosť.*

Duchu Svätý, môj Tešiteľ, pomáhaj mi! Tebe odporúčam svoju dušu, svoje telo a všetko, čo mám. Do Tvojich rúk odovzdávam celý svoj život i jeho koniec. Daj, aby som prežívala život v službe Tebe a konala ozajstné pokánia za hriechy skôr, ako moja duša zanechá tento svet. Podrobujem sa Tvojmu riadeniu a zverujem sa pod Tvoju ochranu. Bože, bráň ma biednu a zachráň ma od všetkého zla! Osvecuj a poučaj môj rozum, spravuj moju dušu, moje telo a posilňuj ma.

Daj mi pevnú vieru, istú nádej, čistú a dokonalú lásku. Daj, aby som Ťa vrúcne milovala a vždy a všade plnila Tvoju vôľu.
Amen.

keď bol povýšený na pravicu Boha Otca, poslal nám Ducha Svätého, ako aj vy vidíte a počujete. **Preto vedzte, že Ježiš, ktorého ste vy ukrižovali, je prisľúbený Mesiáš a Pán neba i zeme."**

Prví kresťania. Keď zhromaždení počuli Petrove slová, ľutovali zradný čin a pýtali sa: "Mužovia, bratia, čo máme robiť?" Peter ich napomenul: **"Čiňte pokánie! Nech sa každý z vás dá pokrstiť v mene Ježiša Krista a dostanete dar Ducha Svätého!"** V ten deň sa dalo pokrstiť asi tritisíc ľudí. (Skutky apoštolov, 2. hlava)

Sviatok Zoslania Ducha Svätého čiže Turíce sa svätí päťdesiaty deň po Veľkej noci.

Rozprava. Sedem darov Ducha Svätého. Sväté birmovanie. Červená farba omšového rúcha znamená oheň Ducha Svätého. Cirkev svätí nedeľu namiesto starozákonnej soboty, lebo v nedeľu vstal Pán Ježiš zmŕtvych a zoslal aj Ducha Svätého.

Poučenie. Pred vážnym podujatím modlí sa k Duchu Svätému. Duchu Svätý, príd' z neba...!

Piesne počas slávností a sviatkov Duchu Svätý, príd' z neba [217.]

1. Duchu Svätý, príd' z neba - a vydať ráč zo seba - [: žiaru svetla pravého. :] - Príd' k nám, príd' k nám, Duchu Svätý, - príd' k nám, Duchu presvätý. **2.** Príd' k nám, Otče strápených, - Darca darov sľúbených, - [: svetlo srdca bôľneho. :] - Príd' k nám, príd' k nám, Duchu Svätý, - príd' k nám, Duchu presvätý. **3.** Najvernejší Tešiteľ, - poslal ťa nám Spasiteľ, - [: ty sladké občerstvenie. :] - Príd' k nám, príd' k nám, Duchu Svätý, - príd' k nám, Duchu presvätý. **4.** V práci si poľahčenie, - v sparne si ovlaženie, - [: v plači si potešenie. :] - Príd' k nám, príd' k nám, Duchu Svätý, - príd' k nám, Duchu presvätý. **5.** Svetlo plné radosti, - naplň srdca temnosti, - [: ľudu tebe verného. :] - Príd' k nám, príd' k nám, Duchu Svätý, - príd' k nám, Duchu presvätý. **6.** Bez pomocnej milosti - človek žije v hriešnosti, - [: nie je v ňom nič dobrého. :] - Príd' k nám, príd' k nám, Duchu Svätý, - príd' k nám, Duchu presvätý. **7.** Očisť duše pramene, - zavraž, čo je znavené, - [: uzdrav, čo je ranené. :] - Príd' k nám, príd' k nám, Duchu Svätý, - príd' k nám, Duchu presvätý.

Pápežská hymna [523.]

1. V sedmobrežnom kruhu Ríma - kde sa Petra chrám vypína, - z tisíc hrdiel sa ozýva - pieseň nábožná, horlivá. - [: Živ, Bože, Otca Svätého, - námestníka Kristovho. :] **2.** A ten hlas sa mocne nesie - až do tichej hrobov skrýše - po horách i po dolinách - po mestách i pustatinách: - [: Živ, Bože, Otca Svätého, - námestníka Kristovho. :] **3.** Po hradoch i po rovinách, - šírych sveta po krajinách, - jak na krídlach bleskohromu - preletuje z dom do domu: - [: Živ, Bože, Otca Svätého, - námestníka Kristovho. :] **4.** Letí on až na tie strany, - kde sú svätých slávostany, - odtiaľ do srdc našich padá, - v pobožnosti sa pieseň skladá: - [: Živ, Bože, Otca Svätého, - námestníka Kristovho. :]

Bože, čos' ráčil [524.]

1. Bože, čos' ráčil slovenskému ľudu - po mnohoročnom ťažkom utrpení - láskavo vrátiť slobodnú zas hrudu, - aby žil na nej jarma pozbavený. - [: Zdobený vencom slobody, cti, práva; - nech sa ti za to večná vďaka vzdáva, - nech sa ti za to večná vďaka vzdáva! :]

Teba, Bože, chválime [526.]

1. Teba, Bože, chválime, * teba, Pane, velebíme. - Teba, večný Otče, * uctieva celá zem. - Tebe všetci anjeli, * tebe nebesia i všetky mocnosti, - tebe cherubíni a serafíni * bez prestania prespevujú: - Svätý, * svätý *, svätý * Pán Boh zástupov. - Plné sú nebo i zem * tvojej veleby a slávy. - Teba oslavuje * slávny zbor apoštolov; - teba velebí * veľký počet prorokov; - teba chváli * vznešený zástup mučeníkov; - teba oslavuje * svätá Cirkev po celej zemi, - teba, Otče, * nesmierne velebného, - i tvojho milovaného, * pravého a jediného Syna, - aj Ducha Svätého, * Tešiteľa nášho. - Kriste, * Ty si Kráľ slávy! - Ty si Otcov Syn * od večnosti. - Ty si neváhal vstúpiť do života Panny, * stal si sa človekom, aby si vykúpil človeka. - Ty si zvíťazil nad smrťou * a otvoril si veriacim nebeské kráľovstvo. - Ty sedíš po pravici Boha * v sláve svojho Otca. - Veríme, * že ako sudca ešte raz prídeš.

- *Pokľakneme* -

Preto Ťa prosíme, pomáhaj svojim služobníkom, * ktorých si vykúpil predrahou Krvou. - Pripočítaj nás ku svojim svätým * vo večnej sláve.

- *Táto posledná časť sa môže vynechať.* -

Zacháň, Pane, svoj ľud * a žehnaj svojich dedičov. - A spravuj ich * a vyvyš ich až naveky.

- *Vstaneme.* -

Po všetky dni * dobrorečíme tebe. - A chválime Tvoje meno naveky * až na veky večné. - Vo svojej láskavosti Pane, * chráň nás v tento deň pred hriechom. - Zmiluj sa Pane nad nami * zmiluj sa nad nami. - Tvoje milosrdenstvo, Pane, nech je nad nami, * ako dúfame v Teba. - V Teba, Pane, som dúfal, * nebudem zahanbený naveky.

V: Dobrorečíme Otcu i Synu so Svätým Duchom.

R: Chváľme Ho a vyvyšujme Ho na veky.

V: Pane, vyslyš moju modlitbu.

R: A moje volanie nech dôjde ku Tebe.

V: Pán s vami.

R: I s duchom твоjim.

Modlime sa. Bože, milosrdenstvo Tvoje je bez hraníc a dobrota Tvoja je nekonečne bohatá; ďakujeme Tvojej preláskavej velebnosti za udelené dary, a keďže vyhovuješ prosbám, prosíme dobrotivosť Tvoju, neopúšťaj nás, ale priprav nám budúce odmeny. Skrze Krista, Pána nášho. Amen.

Raduj sa, nebies Kráľovná [312.] - Veľkonočná

1. Raduj sa, nebies Kráľovná, - aleluja, aleluja, - lebo koho si nosila, - aleluja, aleluja. - **2.** Zmŕtvychvstal, jak predpovedal, - aleluja, aleluja, - pros, aby nás k sebe prijal, - aleluja, aleluja.

Kňaz: Raduj sa a vesel' sa, Panna Mária, aleluja.

Ľud: Lebo Pán skutočne z mŕtvych vstal, aleluja.

K nebesiam dnes zaľeť pieseň [522.]

1. K nebesiam dnes zaľeť pieseň - ta, kde tróni Mária, - vyžaluj jej svoju tieseň, - poteší ťa Spanilá. - A či bolo počuť kedy, - že by pomôcť nechcela? - Pros a zľaví tvoje biedy, - poteší ťa docela. [: Mária, ó Matička, - Krista Pána Rodička, - ustavičnou pomocou, - potešuj nás dňom, nocou! :] **2.** Syn tvoj drahý, prv než skonal, - keď ho súžil smrtný znoj, - k Tebe, Matka, z kríža zvolal: - "Žena, pozri hľa syn tvoj!" - Splňte žiadosť svojmu Synu, láskou matky ochotnou, - a od zlého chráň nás činu, - buď nám Matkou starostnou. - [: Mária, ó Matička, - Krista Pána Rodička, - ustavičnou pomocou, - potešuj nás dňom, nocou! :] **3.** Koľko duší zlobou pekla, - hynie v srdciach ľadových, - pre ktoré tak darmo tiekla, - drahá krv z rán Kristových. - Zastaň svojich kleslých synov, - nenechaj ich zahynúť, - pomôž sa im vymôcť z hriechov, - ráč ich k sebe privinúť! - [: Mária, ó Matička, - Krista Pána Rodička, - ustavičnou pomocou, - potešuj nás dňom, nocou! :] **4.** Nedaj, aby zvyku zlého putám sme sa poddali, - a tak Krista premilého - znova na kríž vydali. - Keď nás telo, ďas, svet vábi, - chráň nás, Matka, žiadame, - v povedomí, že sme slaví, - k tebe, Matka, voláme. - [: Mária, ó Matička, - Krista Pána Rodička, - ustavičnou pomocou, - potešuj nás dňom, nocou! :]

Raduj sa, Cirkev Kristova [201.]

1. Raduj sa, Cirkev Kristova, - veselo prespevuj: - Pán Ježiš Kristus z mŕtvych vstal, - raduj sa, duša, raduj. - [: Pre hriešne ľudské pokolenie - priniesol sväté vykúpenie. - Spievajme, kresťania, - Bohu: Aleluja! :] **2.** Veselá doba nastala, - Ježiš v tej chvíli vstal - a podľa písma prorokov - tretí deň hrob zanechal. - [: Spasiteľ sveta nás potešil, - kajúce stvorenie rozhrešil. - Spievajme, kresťania, - Bohu: Aleluja! :] **3.** Raduj sa, ľudské stvorenie, - Pán tvoj smrť oblúpil, - od smeti dnes ťa zachránil - a z diabla rúk vykúpil. - [: Anjeli na nebi spievajú - a duše v predpekľí plesajú. - Spievajme, kresťania, - Bohu: Aleluja! :]

Duša Kristova, posväť ma [303.]

1. Duša Kristova, posväť ma, - telo Kristovo, spas ma, - Krv Kristova, napoj ma, - voda z boku Kristovho, obmy ma. - **2.** Utrpenie Kristovo, posilni ma; - ó, dobrotivý Ježiš, vyslyš ma. - Nedaj mi od seba odlúčiť ma - a pred nepriateľom zachráň ma. - **3.** V hodinu smrti mojej povolaj ma - a káž mi prísť k tebe, - by som ťa so všetkými svätými - chválil a velebil naveky. Amen.

Znej, pieseň, srdcom lásky [235.]

1. Znej, pieseň, srdcom lásky, - jej zvuky nech plynú - sťa sladké vtáčať hlasy v nebeskú výšinu! - Kam blesky slnka zrána - jas, žiar roznášajú, - zem, nebo Srdcu Pána - nech chválu vzdávajú! **2.** My sme nemilovali - to Srdce vznešené, - obrázať sa nebáli - za nás prerazené. - Kam blesky slnka zrána - jas, žiar roznášajú, - zem, nebo Srdcu Pána - nech chválu vzdávajú! **3.** A ono lásky ohňom - vždy ešte k nám horí, - milosť vždy nájde ten v ňom, - kto sa mu pokorí. - Kam blesky slnka zrána - jas, žiar roznášajú, - zem, nebo Srdcu Pána - nech chválu vzdávajú! **4.** Vždy ešte jeho rana - tu je otvorená, - tu k životu je brána - tu nádej blažená. - Kam blesky slnka zrána - jas, žiar roznášajú, - zem, nebo Srdcu Pána - nech chválu vzdávajú! **5.** Ó, Srdce lásky plné, - pokornú prosbu mám: - nech ma tvoja krv zmyje, - zbuduj vo mne svoj chrám. - Kam blesky slnka zrána - jas, žiar roznášajú, - zem, nebo Srdcu Pána - nech chválu vzdávajú! **6.** Potom na búrnom svete - žiť budem v pokoji; - nech bieda trápi, hnetie, - láska tvoja zhojí. - Kam blesky slnka zrána - jas, žiar roznášajú, - zem, nebo Srdcu Pána - nech chválu vzdávajú! **7.** Ty láskou osladiš mi - poslednú hodinu, - spojíš ma so svätými, - dáš slávnú otčinu. - Kam blesky slnka zrána - jas, žiar roznášajú, - zem, nebo Srdcu Pána - nech chválu vzdávajú!

Zdrav' bud', Kriste najmocnejší [299.]

1. Zdrav' bud', Kriste najmocnejší, - zdravas', sladkosť nebeská, - zdrav' bud', Ježiš náš najsladší, - zdravas', radosť anjelská! - K tebe hľadia Cherubíni, - s tebou sa vždy radujú, - tebe všetci Serafíni - hlboko sa klaňajú. **2.** Tu prebývaš na oltári, - Baránok ty nebeský, - prijmi vďačne naše dary, - žehnaj národ slovenský. - Nech nás ruka tvoja vodí, - chráň nám mravy, chlieb a reč, - daj, nech vlasti neuškodí - ani bieda ani meč. **3.** Nám synom a dcéram rodným - udeľ ducha svornosti - a uštedri ľuďom hodným - dni pokoja, hojnosti. - Prosíme ťa, by zavládla - medzi nami jednota, - aby Cirkv objať mohla - všetkých členov národa.

Nech je zvelebený Boh [327.]

1. Nech je zvelebený Boh, - nech je zvelebené Jeho Sväté Meno. **2.** Nech je zvelebený Ježiš Kristus, - pravý Boh a pravý človek, - nech je zvelebené meno Ježiš. **3.** Nech je zvelebené Jeho najsvätejšie Srdce, - nech je zvelebený Ježiš - v najsvätejšej Oltárnej Sviatosti. **4.** Nech je zvelebená slávna Matka Božia, - najsvätejšia Mária, - nech je zvelebené Jej sväté a nepoškvrnené počatie. **5.** Nech je zvelebené meno Márie Panny a Matky, - nech je zvelebený svätý Jozef, - jej prečistý ženích. **6.** Nech je zvelebený Boh vo svojich anjeloch - a svätých. **7.** Nech je najsladšie Srdce Ježišovo - v najsvätejšej Sviatosti Oltárnej - zvelebené, oslávené a milované - s veľkou záľubou v každej chvíľke, - vo všetkých svätostánkoch sveta - až na veky vekov. Amen.

